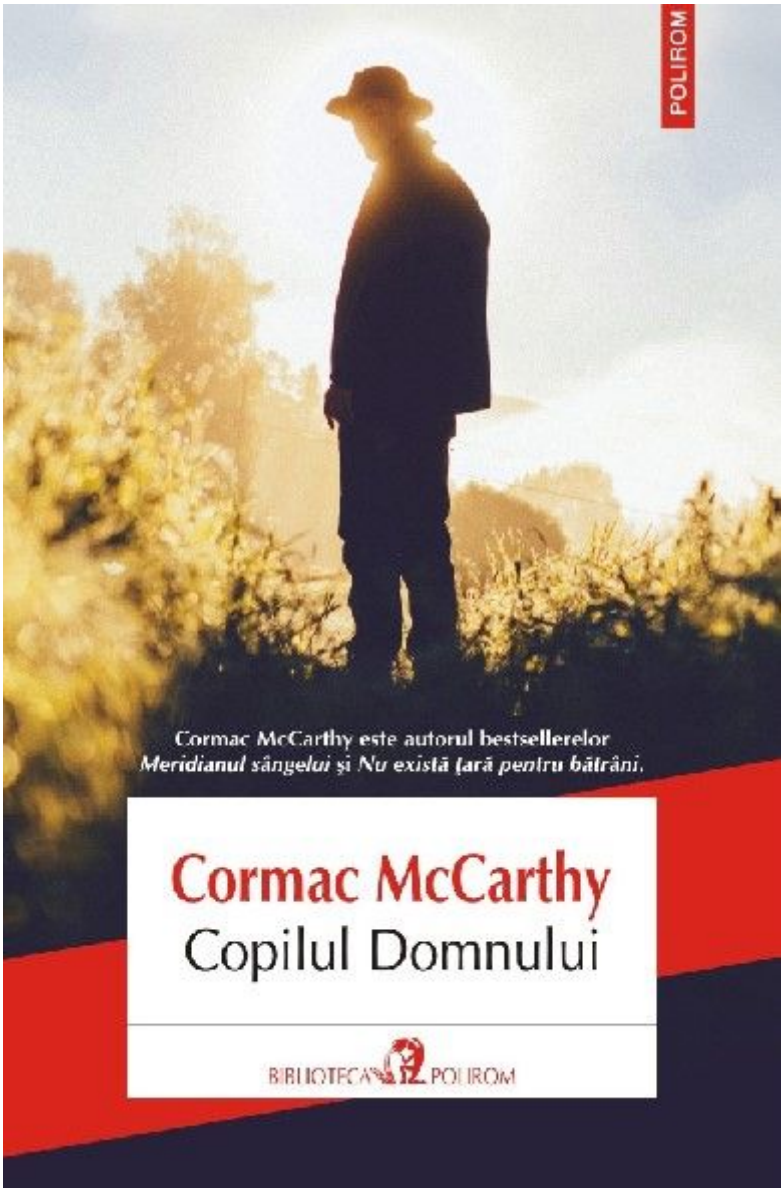
POLIROM
Cormac McCarthy este autorul bestsellerelor
Meridianul sângelui și *Nu există țară pentru bătrâni*.
Cormac McCarthy
Copilul Domnului
BIBLIOTECA POLIROM

Cormac McCarthy

Copilul Domnului

Traducere: Dan Croitoru

Editura Polirom
2024

I

AU VENIT CA O PROCESIUNE de participanți la carnaval pe câmpurile mlăştinoase acoperite de rogoz şi au urcat dealul în soarele dimineții, camioneta zdruncinându-se şi balansându-se pe făgaşele drumului în timp ce muzicanții aşezați pe scaunele lor în benă se bălăngăneau şi-şi acordau instrumentele, grasul cu chitara rânjea şi gesticula în direcția celor aflați în maşina din spate, apoi se apleca să-i dea tonul scripcarului care răsucea o cheie şi asculta cu

faţa încreţită toată. Au trecut pe sub merii în floare şi au trecut pe lângă o troacă ale cărei crăpături fuseseră astupate cu lut portocaliu şi au trecut prin vadul unui braţ de râu şi au dat cu ochii de o casă veche cu şindrilă care se înălţa într-o umbra albastră sub versantul muntelui. În spatele ei era un hambar. Unul dintre oamenii din camionetă a dat cu pumnul în plafonul cabinei şi camioneta s-a oprit. Maşini şi camionete au intrat printre bălăriile din curte, unii oameni pe jos.

Privind toate aceste lucruri care se ivesc dintr-o dimineaţă altfel tăcută şi pastorală e un bărbat în uşa hambarului. E scund, murdar, nebărbierit. Se mişcă printre paiele uscate în praful şi stinghiile de lumină cu o agresivitate reţinută. Sânge saxon şi celt în vene. Un copil al Domnului cam ca şi voi, poate. Viespile trec prin fasciculele de lumină în trepte de la şipcile hambarului într-o succesiune de momente stroboscopice, aurii şi tremurătoare între negru şi negru, ca nişte licurici în bezna compactă de sub acoperiş. Bărbatul stă cu picioarele crăcănate, tocmai a făcut în humusul închis la culoare o băltoacă şi mai închisă la culoare în care plutesc o spumă albicioasă şi bucăţele de paie. Încheindu-se la blugi, se deplasează pe lângă peretele hambarului, el însuşi dungat de lumină, o pacoste măruntă licărind în ochii privitorului.

Ajuns la poarta din faţă clipeşte. În spatele lui e o frânghie care atârnă din pod. Maxilarul acoperit de peri rari se strânge şi se destinde ca şi cum ar mesteca, numai că nu mestecă. Ţine ochii aproape închişi din cauza soarelui şi prin pleoapele subţiri şi străbătute de vinişoare albăstrui se văd globii oculari care se mişcă, privesc. Un bărbat într-un costum albastru care gesticulează în bena camionetei. O tarabă cu limonadă în curs de amenajare. Muzicanţii care încep să cânte un dans popular şi curtea care se umple de oameni şi difuzorul care scoate primele cârâieli.

Aşa, acuma toată lumea să vină acilea sus şi să se-nscrie pentru dolăreii de argint. Acilea sus. Pe-aici. Ce mai faceţi, domniţă dragă? Aşa, e bine. Da, da. Gata, e bine. Jessie? Ai reuşit...? Gata, e bine. Jess şi ăilalţi au deschis casa pentru ăi de vrea s-arunce un ochi înăuntru. E bine-aşa. O s-avem muzică într-un minuţel şi vrem să se-nscrie toată lumea înainte să facem extragerile. Da? Ce anume? Da, da, aşa e. Aşa e, oameni buni, începem cu ofertele pe terenuri şi dup-aia putem să trecem la ofertele pe tot ce este. De-acilea pe amândouă părţile drumului, drept peste pârâu pân la copacii ăia mari de coloşa, pe partea ailaltă. Da, da. Începem direct cu asta.

Înclinându-se, arătând cu degetul, zâmbind. Cu microfonul în mână. Printre pinii de pe creastă vocea adjudecătorului răsuna înfundat, redundant. Iluzia că sunt mai multe, un cor fantomă printre ruine vechi.

Sunt copaci buni şi acilea sus. Foarte buni. Au fost tăiaţi acu' cinşpe, douăj' de ani, aşa că poate n-au crescut mari încă, dar ia numa uitaţi-vă la ei. În timp ce voi staţi liniştiţi la voi în pat noaptea, copacii ăştia d-acilea cresc. Da, da. Sincer vă zic. Proprietatea asta chiar are viitor. Cât are şi tot ce găsiţi în valea asta. Poate chiar mai mult. Prieteni, un teren ca ăsta are posibilităţi nelimitate. L-aş cumpăra şi io dac-aş mai avea vreun ban. Şi cred că ştiţi cu toţii că fiecare bănuţ al meu e în terenuri. Şi fiecare bănuţ pe care l-am făcut a fost din terenuri. Dac-aş avea un milion de dolari, fiecare cent l-aş investi-n trei luni în terenuri. Şi ştiţi cu toţii asta. Nu poa' decât să urce. Cred sincer că o bucată de pământ cum e asta d-acilea o să v-aducă zece la sută din investiţie. Poate chiar şi douăzeci la sută. Dacă vă puneţi banii la bancă n-o să v-aducă atât, şi ştiţi cu toţii asta. Nu-i investiţie mai sigură decât proprietatea. Pământul. Ştiţi cu toţii că nu mai poţi să cumperi cu un dolar ce puteai cumpăra altădată. S-ar putea ca într-un an de zile un dolar

să nu mai valoreze decât cincizeci de cenți. Și știți cu toții foarte bine asta. Dar valoarea terenurilor crește, crește, crește.
Prieteni, acu' șase ani, când unchi-miu a cumpărat casa lui Prater d-acilea, toată lumea a încercat să-l convingă să n-o facă. A dat nouășpe mii cinci sute pe ferma aia. Știu io ce fac, zicea. Și știți cu toții ce s-a-ntâmplat acolo. Da, da. A vândut-o cu treișopt de mii. O bucată de teren ca asta... Bun, are nevoie de niscai îmbunătățiri. E-n paragină. Da, este. Dar, prieteni, puteți să câștigați dublu de cât dați pe ea. O proprietate, și mai ales în valea asta, e a mai sigură investiție pe care puteți s-o faceți. Sigură ca o monedă de un dolar. Și sincer vă zic asta.
Printre pini vocile intonau o litanie uitată. Apoi s-au oprit. Un murmur a străbătut mulțimea. Adjudecătorul îi întinsese microfonul altui bărbat. Celălalt bărbat a zis: Strigă-l pe șeriful de coloșa, CB.
Adjudecătorul i-a făcut semn și s-a aplecat spre bărbatul care stătea în fața lui. Un individ scund, prost ras, cu o pușcă în mâini acum.
Ce vrei, Lester?
Ți-am zis deja. Vreau să-ți miști curu' ăla nenorocit de pe proprietatea mea. Și să-i iei și pe tâmpiții ăștia cu tine.
Vezi cum vorbești, Lester. Sunt doamne de față.
Mă doare-n pulă cine-i de față.
Nu-i proprietatea ta.
Pe dracu' nu-i.
Te-au mai închis o dată pentru treaba asta. Cred că vrei să te-ntorci acolo. Șeriful-șef e taman coloșa.
Mi se rupe unde-i șeriful-șef. Vreau ca voi toți, jegosilor, să vă cărați de pe proprietatea mea. M-ați auzit?
Adjudecătorul stătea pe vine pe oblonul de la bena camionetei. Se uita la pantofii lui trăgând afară distrat o bucată de noroi uscat din ramă. Când și-a ridicat iarăși

ochii la bărbatul cu puşca, zâmbea. A zis: Lester, dacă nu te-astâmperi o să te bage la balamuc.
Bărbatul a făcut un pas în spate cu puşca într-o singură mână. Se lăsase aproape de tot pe un genunchi şi a întins mâna liberă spre mulțime cu degetele răşchirate ca şi cum ar fi dat să-i oprească. Dă-te jos din camionetă, a şuierat.
Bărbatul din camionetă a scuipat şi a mijit ochii la el. Ce-ai de gând să faci, Lester, să mă-mpuşti? Nu ți-am luat eu proprietatea. Comitatul a făcut asta. Pe mine m-au angajat doar ca adjudecător.
Dă-te jos din camioneta aia.
În spatele lui muzicanții arătau ca nişte figurine de porțelan din standul de tir al unui vechi bâlci de țară.
E nebun, CB.
CB a zis: Dacă vrei să mă-mpuşti, Lester, poți să mă-mpuşti acilea unde stau. Nu plec nicăieri pentru c-aşa vrei tu.
LESTER BALLARD N-A MAI PUTUT să țină niciodată capul drept după lovitura aia. Probabil că i-a sucit gâtul, într-un fel sau altul. N-am văzut când l-a lovit Buster, dar l-am văzut când zăcea la pământ. Eram cu şeriful. Zăcea pe spate pe pământ şi se uita la toți cruciş şi cu cucuiul ăla oribil la cap. Zăcea acolo şi-i curgea sânge din urechi. Buster încă stătea acolo în picioare cu toporul în mâini. L-au urcat în maşina comitatului şi CB i-a dat înainte cu licitația ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar a zis că asta-i făcuse pe unii care altminteri ar fi licitat să nu mai liciteze, ceea ce poate fusese şi intenția lui Lester, cine ştie. John Greer era din nord din comitatul Grainger. Nu vreau să zic nimic rău cu asta, dar de-acolo era.
FRED KIRBY ERA PE VINE în curtea din față lângă cişmea unde stătea tot timpul când Ballard a trecut pe-acolo. Ballard s-a oprit în drum şi s-a uitat în sus la el. A zis: Salut, Fred.

Kirby a ridicat mâna şi a dat din cap. Hai sus, Lester, a zis el.
Ballard a venit până la marginea taluzului şi s-a uitat în sus, unde stătea Kirby. A zis: Ai şi tu nişte whisky?
S-ar putea să am un pic.
Nu-mi dai şi mie un borcan?
Kirby s-a ridicat. Ballard a zis: îți dau banii săptămâna viitoare. Kirby s-a lăsat din nou pe vine.
Îți dau banii mâine, a zis Ballard.
Kirby a întors capul într-o parte şi şi-a strâns nasul între degetul mare şi arătător şi a suflat nişte muci galbeni în iarbă şi şi-a şters degetele de genunchiul blugilor. S-a uitat în zare peste câmpuri. N-am cum să fac asta, Lester, a zis.
Ballard s-a răsucit să vadă la ce se uita el acolo, dar nu era nimic, doar munții ăia. S-a lăsat pe celălalt picior şi a băgat mâna în buzunar. Vrei să facem schimb? a zis.
Poate vreau. Ce-ai acolo?
Am briceagu' ăsta.
Ia să vedem.
Ballard a deschis briceagul şi l-a aruncat în sus pe taluz spre Kirby. S-a înfipt în pământ lângă pantoful lui. Kirby a stat şi s-a uitat la el o clipă, apoi a întins mâna şi l-a luat şi i-a şters lama de genunchi şi s-a uitat la numele fabricantului. L-a închis şi l-a deschis iar şi a cojit o fâşie subțire de pe talpa pantofului. Bine, a zis.
S-a ridicat şi a pus briceagul în buzunar şi a traversat drumul spre pârâu.
Ballard s-a uitat la el cum caută pe marginea câmpului dând cu piciorul în tufe şi în caprifoi. O dată, de două ori a aruncat o privire în spate. Ballard se uita acum spre dealurile albastre.
După o vreme Kirby s-a întors, dar fără whisky. I-a dat briceagul înapoi lui Ballard. Nu-l găsesc, a zis.
Nu-l găseşti?

Nu.
Căca-m-aş.
Mă uit după el mai târziu. Cre' că eram beat când l-am ascuns.
Unde puteai să-l ascunzi?
Nu ştiu. Credeam c-o să mă duc ață la el, dar pesemne că nu l-am pus unde credeam io că e.
Băi, fir-ar el al dracu!
Dacă nu l-oi găsi fac rost de altul.
Ballard şi-a pus briceagul în buzunar şi s-a întors şi a luat-o înapoi pe drum.
TOT CE RĂMĂSESE DIN LATRINĂ erau câteva bucăți de scânduri putrezite din duşumea acoperite cu un muşchi verzui şi care zăceau prăbuşite într-o groapă puțin adâncă unde creşteau ditamai bălăriile mutante. Ballard a trecut pe lângă ea şi s-a dus în spatele hambarului unde a bătătorit cu picioarele smocurile de ciumăfaie şi mătrăgună şi s-a lăsat pe vine şi s-a căcat. O pasăre cânta printre ferigile calde şi prăfuite. Pasărea şi-a luat zborul. El s-a şters cu un băț şi s-a ridicat şi şi-a ridicat pantalonii de la pământ. Deja muşte verzi se cățărau pe fecalele închise la culoare şi pline de cocoloaşe. S-a încheiat la pantaloni şi s-a întors în casă.
Casa asta avea două camere. Fiecare cameră, două ferestre. Dacă priveai din spate vedeai un perete compact de bălării care ajungeau până la streaşină. În față erau o prispă şi alte bălării. De pe drumul aflat la vreo jumătate de kilometru depărtare trecătorii puteau zări acoperişul de şindrilă gri şi coşul, nimic mai mult. Ballard şi-a croit drum călcând în picioare bălăriile până la uşa din spate. Un cuib de viespi atârna într-un colț al prispei şi el l-a dat jos cu un pumn. Viespile au ieşit una după alta şi şi-au luat zborul. Ballard a intrat în casă şi a măturat pe jos cu o bucată de carton. A măturat deoparte ziarele vechi şi a măturat excrementele uscate de vulpe şi oposum şi a măturat bucăți de lut de

culoarea cărămizii căzute din tavan cu coconii negri ale crisalidelor cu tot. A închis fereastra. Singurul ochi de geam rămas intact s-a desprins fără zgomot din cerceveaua uscată şi i-a căzut în mâini. L-a aşezat pe pervaz.
În şemineu zăcea un morman de cărămizi şi mortar. O jumătate de suport pentru buşteni. A aruncat cărămizile afară şi a măturat mortarul şi, sprijinindu-se pe mâini şi pe tibii, a întins gâtul ca să vadă coşul pe interior. În peticul de lumină mucedă atârna un păianjen. Un iz rânced de pământ şi de fum de lemne stătut. A făcut cocoloş nişte ziare şi le-a pus în şemineu şi le-a dat foc. Ardeau încet. Câteva flăcărui au sfârâit şi şi-au croit drum mistuind laturile şi marginile. Hârtiile s-au înnegrit şi s-au încreţit tremurând şi păianjenul a coborât pe un fir şi a venit să se odihnească prinzându-se de podeaua plină de cenuşă a vetrei.
Spre seară o saltea mică şi subţire cu pânza pătată a traversat tufărişul în drum spre cabană. Atârna de pe capul şi umerii lui Lester Ballard ale cărui înjurături înăbuşite la adresa viţelor şi murilor nu ajungeau la urechea nimănui.
Când a ajuns la cabană a aruncat salteaua pe podea. Un chenar de praf s-a ridicat de dedesubt şi s-a învălătucit de-a lungul scândurilor adâncite ale podelei şi s-a depus peste ele. Ballard şi-a ridicat poalele cămăşii şi s-a şters de sudoare pe faţă şi cap. Arăta ca un nebun aproape.
Până la lăsarea întunericului tot avutul lui era adunat în jurul său în camera goală şi el aprinsese o lampă şi o pusese în mijlocul podelei şi stătea aşezat cu picioarele încrucişate în faţa ei. Ţinea un umeraş în care înfipsese nişte rondele de cartofi deasupra lămpii. Când s-au făcut aproape negre le-a dat jos de pe sârma umeraşului cu briceagul pe o farfurie şi a luat una cu vârful briceagului şi a suflat şi a muşcat din ea. A rămas cu gura deschisă şi a început să tragă aer înăuntru şi să-l dea afară cu bucata de cartof sprijinită pe

dinții de jos. Când a început să mestece a înjurat cartoful că era prea fierbinte. Era crud la mijloc, avea gust de gaz.
După ce a mâncat cartoful şi-a rulat o țigară şi a aprins-o deasupra conului tremurător de gaz de la marginea sticlei şi a stat acolo inspirând fumul şi lăsându-l să iasă rotocol de pe buză, din nări, scuturând distrat scrumul cu degetul mic în manşetele pantalonilor. A răsfirat ziarele pe care le adunase şi a început să bombăne deasupra lor, dând din buze ca să formeze cuvintele. Ştiri vechi despre oameni morți de mult, evenimente de-acum uitate, reclame la medicamente miraculoase şi vite de vânzare. A fumat țigara până n-a mai fost decât un chiştoc ars între degetele lui, până n-a mai fost decât cenuşă. A făcut lampa mică până n-a mai rămas decât o lumină slabă care colora în portocaliu partea de jos a bolului de sticlă şi şi-a scos ghetele şi pantalonii şi cămaşa şi s-a întins pe saltea gol în afară de şosete. Vânătorii smulseseră majoritatea scândurilor din pereți ca să le pună pe foc şi de pe buiandrugul gol de deasupra ferestrei atârna o parte din pântecul şi din coada unui şarpe negru. Ballard s-a sculat în capul oaselor şi a făcut flacăra mare. S-a ridicat de pe saltea şi a întins o mână şi a împuns cu degetul burta albastră-deschis a şarpelui. Acesta a țâşnit în față şi a căzut la pământ cu un bufnet şi s-a prelins pe scândurile podelei ca o cerneală scursă la canal şi a ieşit pe uşă şi s-a făcut nevăzut. Ballard s-a aşezat la loc pe saltea şi a făcut iar lampa mică şi s-a întins pe spate. Auzea țânțarii bâzâind spre el în liniştea încinsă. A rămas culcat acolo, ascultând. După câteva clipe s-a întors pe burtă. După alte câteva clipe s-a ridicat şi a luat puşca de la locul ei de lângă cămin şi a pus-o jos lângă saltea şi s-a lungit iarăşi. Îi era foarte sete. Noaptea a visat şuvoaie negre de apă rece ca gheața din munți, întins pe spate acolo cu gura deschisă ca un mort.

ÎMI AMINTESC UN LUCRU pe care l-a făcut odată. Am crescut cu el în circumscripția zece. Eram într-o clasă mai mare decât el la şcoală. A scăpat o minge de softball care s-a dus de-a dura pe stradă până pe un câmp din apropiere... se dusese la dracu-n praznic printr-un pâlc de măceşi şi de-astea şi el i-a zis unui băiat, unu' Finney, i-a zis să se ducă după ea. Finney ăsta era un pic mai mic decât el. I-a spus, cică: Du-te şi adu şi tu mingea aia. Finney ăsta n-a vrut. Lester s-a dus la el şi i-a zis: Ai face bine să te duci după mingea aia. Finney ăsta a zis că n-o să facă asta şi Lester i-a mai spus o dată, cică: Dacă nu te duci pân-acolo să-mi aduci mingea aia îți dau un pumn în gură. Lu' Finney ăsta îi era frică, dar s-a ținut tare, i-a zis că nu el o aruncase acolo. Aşa, noi stăteam şi ne uitam cum ar sta oricine. Ballard putea s-o lase baltă. Vedea bine că băiatu' n-avea de gând să facă ce-i spusese. A stat aşa o clipă acolo şi dup-aia i-a tras un pumn în față. Lu' Finney ăsta i-a dat borşu' pe nas şi s-a pus jos pe stradă. Doar o clipă şi dup-aia s-a ridicat. Cineva i-a dat o batistă şi el şi-a pus-o la nas. Era umflat tot şi sângera. Finney ăsta i-a aruncat doar o privire lui Ballard şi a luat-o-n partea ailaltă pe stradă. M-am simțit, m-am simțit... nu ştiu să zic. Ne-am simțit chiar nasol. Din ziua aia nu mai plăcut niciodată de Lester Ballard. Nu că i-ar fi plăcut de el prea tare până atunci. Deşi mie nu-mi făcuse niciodată nimic.

BALLARD STĂTEA LUNGIT în aerul umed al nopții cu inima care-i bubuia lipită de pământ. Urmărea o maşină parcată printre bălăriile rare şi aplecate care mărgineau rondul de la Frog Mountain. În interiorul maşinii o țigară a lucit şi apoi s-a stins şi un DJ de la o emisiune nocturnă acompania cu o sporovăială stupidă seducția de pe bancheta din spate. O doză de bere a zăngănit pe pietriş. Un sturz zeflemitor care cântase până atunci s-a oprit.

S-a apropiat dinspre marginea drumului îndoit de mijloc şi alergând cu paşi lungi, o umbră care s-a lăsat pe bara din spate rece şi plină de praf a automobilului. Respirația îi era uşoară, ochii, larg deschişi, urechile, ciulite ca să deosebească vocile de cele de la radio. O fată a spus Bobby. Dup-aia a spus-o iar.
Ballard era cu urechea lipită de aripa din spate. Maşina a început să se legene uşor. S-a ridicat şi a riscat să arunce o privire înăuntru prin colțul geamului. O pereche de picioare albe depărtate îmbrățişând o umbră, un incub întunecat care se arcuia într-un vis de pofte trupeşti arzătoare.
E un cioroi, a şoptit Ballard.
O, Bobby, o, Doamne, a zis fata.
Ballard, descheiat la pantaloni, şi-a dat drumul pe bara de protecție.
O, căcat, a zis fata.
Cu genunchii înmuiați, urmăritorul urmărea. Sturzul zeflemitor a început iarăşi.
Un cioroi, a zis Ballard.
Dar nu era negru chipul care s-a ivit la geam, care părea enorm în spatele geamului. O clipă s-au aflat față-n față şi apoi Ballard s-a lăsat la pământ, cu inima bubuind în piept. Muzica de la radio s-a oprit cu un țăcănit surd şi nu s-a mai auzit. Portiera s-a deschis pe partea cealaltă a maşinii.
Ballard, o formă simiană caraghioasă şi neiubită care fugea mâncând pământul peste rond la fel cum venise, călcând în picioare solul argilos şi pietrişul fin şi dozele de bere turtite şi ziarele şi prezervativele lăsate să putrezească.
Fugi, băi jegosule.
Vocea s-a izbit de munte şi s-a întors pierdută şi inofensivă. Apoi n-a mai fost decât tăcere şi parfumul intens al caprifoiului în floare în aerul întunecat al nopții de miez de vară. Maşina a demarat. Farurile s-au aprins şi au dat ocol rondului şi au pornit pe şosea.

NU ŞTIU. Lumea zice că n-a mai fost bine la cap niciodată după ce şi-a luat zilele tăticu' lui. Era copil singur la părinți. Mama fugise de-acasă, nu ştiu unde, nici cu cine. Eu şi cu Cecil Edward am fost ăia de-am tăiat frânghia. El a intrat în prăvălie şi ne-a zis cum ai zice că plouă afară. Ne-am dus acolo şi am intrat în hambar şi i-am văzut picioarele atârnând. Am tăiat pur şi simplu frânghia, l-am lăsat să cadă la pământ. Ca şi cum ai desprinde o carcasă de vită. El a stat acolo şi s-a uitat, n-a scos o vorbă. Avea vreo nouă, zece ani pe vremea aia. Bătrânului îi ieşiseră ochii din orbite ca la raci şi-avea limba mai neagră ca aia de chow chow. Tare-aş vrea ca ăl de are de gând să se spânzure să ia otravă sau ştiu eu ce ca ăilalți să nu mai vadă aşa ceva.

N-arăta el prea bine nici după ce l-a aranjat Greer.

Nu. Dar pe mine nu mă deranjează nişte sânge cinstit. Mai bine să văd asta decât ochi care atârnă din orbite şi toate alea.

O să-ți zic ce-a făcut bătrânul Gresham când a murit nevastă-sa şi cât de nebun la cap era. Au îngropat-o sus aici la Sixmile şi pastorul a spus două vorbe şi apoi s-a-ntors către Gresham, l-a întrebat dacă nu vrea să spună şi el două vorbe înainte s-arunce pământul peste ea şi bătrânul Gresham s-a ridicat, cu pălăria în mână şi toate alea. S-a ridicat şi a cântat bluesul căcănarului. Bluesul căcănarului. Nu, nu ştiu cuvintele, dar el le ştia şi le-a cântat pe toate până la ultimul înainte să se aşeze la loc. Dar nu era nici pe departe la fel de nebun la cap ca Lester Ballard.

DE-AR FI EXISTAT REGIUNI mai întunecate ale nopții el le-ar fi găsit. Culcat pe jos cu degetele-n urechi ca să n-audă țârâitul strident al puzderiei de greieri negri cu care-şi împărțea cabana goală. Într-o noapte pe saltea aproape adormit a auzit ceva trecând în fugă prin încăpere şi sărind fantomatic (a văzut el chinuindu-se să se ridice) pe fereastra deschisă. A rămas acolo în capul oaselor căutând-o din ochi,

dar chestia aia dispăruse. Auzea câini de vânătoare urlând cât îi ținea gura, vaiete de tortură şi scâncete în prag de agonie care urcau în sus pe pârâu, pe vale. Se revărsau în curtea cabanei într-un infern de zbierete ascuțite de soprană şi tufişuri strivite în picioare. În lumina palidă a stelelor, Ballard gol, în picioare, a văzut pragul umplându-se de câini care urlau. Au rămas acolo nemişcați o clipă într-un tablou fremătând de blană pestriță, apoi, arcuindu-şi spinarea, au năvălit în încăpere, i-au dat ocol o dată, umplând-o tot mai mult, câine după câine, şi apoi au sărit afară pe fereastră, urlet după urlet, smulgând mai întâi montanții, apoi cercevelele, lăsând o gaură pătrată şi goală în perete şi un țiuit în urechile lui. Cât stătea el acolo înjurând, alți doi câini au intrat pe uşă. I-a tras un şut unuia când trecea şi şi-a scrântit degetele goale în dosul lui osos. Sărea într-un picior şi țipa când un ultim câine a intrat în cameră. S-a repezit la el şi l-a înşfăcat de piciorul din spate. Animalul a scos un urlet de toată mila. Ballard l-a lovit orbeşte cu pumnul, bufnituri puternice ca de tobă care au răsunat în încăperea aproape goală printre înjurăturile şi vaietele disperate.

URCA PE CE MAI RĂMĂSESE dintr-un drum care traversa pădurea de la carieră unde peste tot zăceau blocuri enorme şi plăci de piatră devenite cenuşii cu trecerea timpului şi acoperite de muşchi verde-închis, monoliți răsturnați printre copaci şi plante agățătoare ca nişte vestigii ale unei rase umane mai vechi. O zi ploioasă de vară. A trecut pe lângă un lac întunecat de jad tăcut unde pereții de muşchi se înălțau abrupt, vertical şi o păsăruică albastră stătea cocoțată pieziş pe un cablu de ancorare ce atârna în gol.

Ballard a ridicat puşca spre pasăre, dar ceva ca o presimțire veche l-a reținut. Pesemne a simțit şi pasărea. A zburat. Mică. Minusculă. Dispărută. Pădurea era plină de linişte. Ballard a lăsat jos cocoşul cu buricul degetului mare şi,

punându-şi puşca pe ceafă ca un jug, cu mâinile atârnate peste țeavă şi peste pat, a luat-o în sus pe drumul de la carieră. Noroiul plin de cutii de conserve turtite în picioare, de sticlă spartă. Gunoaie prin tufişuri. Acolo în pădure un acoperiş şi fum ieşind pe un coş. A ajuns într-un luminiş unde două maşini zăceau răsturnate de-o parte şi de alta a drumului ca nişte santinele doborâte şi el a trecut pe lângă nişte ridicături imense de resturi şi deşeuri îndreptându-se spre cocioaba de la marginea depozitului. Un întreg asortiment de pisici care stăteau la soarele anemic l-au privit înaintând. Ballard a îndreptat puşca spre un motan mare şi bălțat şi a zis bang. Animalul l-a privit fără interes. Avea aerul că nu-l consideră prea inteligent. Ballard l-a scuipat şi imediat motanul şi-a şters saliva de pe cap cu o labă masivă din față şi s-a apucat să spele locul. Ballard a mers mai departe pe poteca dintre gunoaie şi bucățile de maşină.

Paznicul depozitului de deşeuri făcuse nouă fiice şi le dăduse nume dintr-un vechi dicționar medical cules dintre ciurucurile pe care le strângea. Progeniturile astea deşirate cu un păr lung şi negru la subraț stăteau zi de zi inerte şi cu privirea în gol pe scaune şi lăzi împăştiate prin curticica golită de gunoaie în timp ce muma lor chinuită le striga una după alta ca s-o ajute la treburile gospodăreşti şi una după alta ridicau din umeri sau clipeau leneş din gene. Urethra, Cerebella, Hernia Sue. Se mişcau ca nişte pisici şi ca nişte pisici în călduri atrăgeau flăcăi de prin împrejurimi în cocina lor până ieşea bătrânul în puterea nopții şi trăgea un glonț la întâmplare doar ca să lămurească lucrurile. Nu putea să spună care din ele era cea mai mare sau câți ani avea şi nu ştia dacă puteau să iasă cu băieți sau nu. Şi, ca nişte pisici, ele simțeau că-i lipseşte hotărârea. Veneau şi plecau indiferent de oră în tot soiul de maşini deteriorate, un carusel dezmățat de berline în descompunere şi

decapotabile de cioroi, cu faruri din spate albastre şi claxoane cromate şi cozi de vulpe şi zaruri uriaşe sau demoni cu blană falsă pe bord. Toate cârpite cu piese de la alte maşini şi joase şi hurducându-se prin hârtoape. Pline cu băieţii ăia de ţară înalţi şi slăbănogi cu picioare mari şi pule lungi.
Rămâneau însărcinate una după alta. El le bătea. Nevastă-sa plângea şi iar plângea. Au fost trei naşteri în vara aia. Casa se umplea, amândouă camerele, rulota. Peste tot lume care dormea. Una l-a adus acasă pe unul pe care l-a prezentat ca soţ, dar respectivul n-a rămas decât o zi, două şi pe urmă nu l-au mai văzut niciodată. Fata de doişpe ani a început să se umfle. Aerul a devenit irespirabil. A devenit rânced şi fetid. Bătrânul a găsit un morman de zdrenţe într-un colţ. Nişte cocoloaşe mici de căcat galben înfăşurate şi lăsate acolo. Într-o zi, printre copacii şi jungla de kudzu din cealaltă parte a depozitului de deşeuri a dat peste două siluete care se coţăiau. A stat şi a urmărit de după un copac până a recunoscut-o pe una dintre fetele lui. A încercat să se apropie de ei pe furiş, dar băiatul era precaut şi a sărit în picioare şi a luat-o la goană prin pădure trăgându-şi nădragii fără să se oprească din fugă. Bătrânul a început s-o bată pe fată cu bastonul pe care-l avea cu el. Ea a apucat bastonul. El şi-a pierdut echilibrul. Au căzut unul peste altul în frunze. Iz fierbinte de peşte din vintrele ei primenite. Chiloţii ei de culoarea piersicii atârnau într-o tufă. În jurul lui aerul s-a încărcat de electricitate. Când s-a dezmeticit avea salopeta în vine şi o călărea. Tati, opreşte-te, a zis ea. Tati. Aaah.
Şi-a dat drumul în tine?
Nu.
Şi-a scos-o şi-a strâns-o în mână şi şi-a împrăştiat slobozul pe coapsa ei. Dracu' să te ia, a zis. S-a ridicat şi şi-a tras

salopeta şi a pornit greoi ca un urs spre depozitul de deşeuri.
Şi mai era şi Ballard pe-acolo. Venea pe potecă cu ochii mijiți şi o indiferență studiată şi cu puşca în mână sau pe umeri sau stătea cu ăl bătrân pe canapeaua umflată din curte bând cu el dintr-un borcan de doi litri cu whisky ordinar şi trecând un cartof crud de la unul la altul să stingă băutura în timp ce fetele mai mici trăgeau cu ochiul la ei din cocioabă şi chicoteau. El avea ochi pentru o fiică înaltă şi blondă şi plată care de obicei stătea cu picioarele rezemate în aşa fel încât i se vedeau chiloții. Râdea tot timpul. N-o văzuse niciodată cu pantofi în picioare, în schimb avea câte o pereche de chiloți colorați pentru fiecare zi a săptămânii şi una neagră sâmbăta.
Când a trecut Ballard pe lângă rulotă, chiar fiica asta întindea rufele. Cu ea era un bărbat care stătea pe un butoi metalic de două sute de litri şi respectivul s-a întors şi s-a uitat chiorâş la Ballard şi i s-a adresat. Fata şi-a țuguiat buzele la el şi i-a făcut cu ochiul şi apoi a dat capul pe spate şi a râs ca nebuna. Ballard a rânjit, bătându-se cu țeava puştii pe gambă.
Ce zici tu, băi pulică? a zis ea.
Ce te râzi?
Ce te uiți?
Păi se uită la țâțişoarele tale drăguțe, printre altele, a spus bărbatul de pe butoi.
Vrei să le vezi?
Sigur, a zis Ballard.
Dă o monedă de douăşcinci.
N-am.
Ea a râs.
El stătea şi rânjea în continuare.
Da cât ai?
Una de zece.

Atunci du-te de împrumută doi cenți jumate şi po' să vezi una.
Lasă-mă să ți-i dau mai încolo, a zis Ballard.
Ce, vrei să mi-o dai mai încolo? a zis fata.
Am zis să ți-i dau mai încolo, a spus Ballard roşind.
Bărbatul de pe butoi s-a plesnit peste genunchi. Ia fii atentă-aici, a zis. Ce poți să-i arăți lui Lester de zece cenți?
S-a uitat deja de juma' de dolar.
Pfua. N-am văzut nimic.
Nu tre' să vezi nimic, a zis ea, aplecându-se şi luând o cârpă udă din lighean şi scuturând-o, în timp ce Ballard încerca să tragă cu ochiul prin decolteul rochiei. Ea s-a îndreptat. Doar să ai tare cocoşelul, a zis, întorcându-i spatele şi râzând iar cu râsul ăla aproape dement.
Păi cred că o pisică şi-ar rupe dinții-n el acu', n-am dreptate, Lester?
N-am timp de pierdut cu voi doi, a zis fata, întorcându-se cu un rânjet şi luând ligheanul de jos. A ridicat un şold şi a pus ligheanul pe el şi s-a uitat la ei. Dincolo de mica rulotă bătrânul mergea pe fundalul cerului dând de-a dura un cauciuc şi o coloană învolburată de fum negru şi urât mirositor se ridica dintr-un maldăr de cauciucuri vechi care ardeau. Căcat, a zis ea. Dacă v-aş da o bucățică n-aş mai scăpa de voi.
S-au uitat la ea cum urcă alene dealul spre casă. Mie mi-ar plăcea să-ncerc, a zis bărbatul. Ție nu, Lester?
Ballard a spus că i-ar plăcea.
ENORIAŞII ADUNAȚI ÎN BISERICA din Sixmile se întorceau toți odată ca o trupă de marionete de fiecare dată când se deschidea uşa din spatele lor după ce începuse slujba. Când a intrat Ballard cu pălăria în mână şi a închis uşa şi s-a aşezat singur pe banca din spate s-au întors la loc mai încet. Un val de şuşoteli s-a revărsat printre ei. Pastorul s-a oprit din vorbit. Ca să justifice tăcerea, şi-a turnat un pahar

de apă din carafa de pe amvon şi a băut şi a pus paharul jos şi s-a şters la gură.
Fraților, a continuat, şi cuvintele lui erau o bolboroseală biblică pentru Ballard care citea anunțurile de pe panoul din spatele bisericii. Ofrandele de săptămâna aceasta. Ofrandele de săptămâna trecută. Şase dolari şi şaptezeci şi patru de cenți. Numărul celor care veniseră. Afară, o ciocănitoare bătea într-un burlan şi capetele acelea cu sfori au ciulit urechile şi s-au întors spre pasăre ca s-o sâsâie să tacă. Ballard era răcit şi şi-a tras nasul cu zgomot toată slujba, dar nu se aştepta nimeni să se oprească nici dacă Dumnezeu însuşi s-ar fi uitat urât în spate, aşa că nu s-a uitat nimeni.
SPRE SFÂRŞITUL VERII au apărut bibani în râu. Ballard a mers din ochi de apă în ochi de apă pe partea pe care nu bătea soarele uitându-se atent printre tufişuri. Săptămâni întregi fusese la regim doar cu porumb furat şi chestii de sezon de prin grădini, cu excepția celor câtorva broaşte pe care le împuşcase. S-a aşezat în genunchi în iarba înaltă şi a vorbit cu peştii care stăteau în apa limpede pe înotătoarele lor ondulate. Cine-i un jegos gras şi frumuşel, cine-i, cine-i? a zis el.
A plecat mai mult în salturi spre casă. Când s-a întors avea la el puşca. Şi-a croit drum de-a lungul râului şi s-a strecurat printre rogoz şi măceşi. A aruncat o privire spre soare ca să se asigure că n-o să-i intre în ochi, înaintând în patru labe, cu puşca armată. S-a uitat atent peste mal. Apoi s-a ridicat în genunchi. Apoi s-a sculat în picioare. în amonte, puțin mai jos de vad, vitele lui Waldrop stăteau în apă până la pântec.
Jegoasele dracului, a cârâit Ballard. Râul era de un roşu închis de la noroi. A ridicat puşca, a țintit şi a tras. Vitele au cotit şi s-au zbătut în apa roşie, cu ochii albi. Una dintre ele şi-a croit drum spre mal, ținându-şi capul într-un unghi

straniu. Ajunsă pe mal, a alunecat şi a căzut şi s-a ridicat iarăşi. Ballard se uita la ea cu falca încleştată. Căcat, a zis el.
O SĂ VĂ ZIC ALTĂ CHESTIE pe care a făcut-o odată. Avea o vacă bătrână care se tot împotrivea, nu reuşea s-o pună să facă nimic. O împingea şi-o trăgea şi-o bătea până când a ajuns la capătul răbdării. S-a dus şi a împrumutat tractorul lui Squire Helton şi s-a-ntors acilea şi-a trecut o frânghie peste capul vacii ăleia bătrâne şi a pornit cu tractorul cât de tare a putut. Când s-a întins frânghia puţin a lipsit să nu-i smulgă capul. I-a rupt gâtul şi a ucis-o pe loc. Întrebaţi-l pe Floyd dacă n-a fost aşa.
Nu ştiu cu ce-l avea pe Waldrop la mână de nu l-a alungat niciodată. Nici măcar după ce i-a dat foc la coşmelie nu i-a zis nimic din câte ştiu.
Asta-mi aduce aminte de băiatul ăla Trantham care venise la târg într-o căruţă trasă de doi boi bătrâni, acu' vreun an, doi. Animalele nu-l ascultau şi n-au vrut să înainteze până când nu s-au apucat să facă un foc chiar sub ele. Boii ăia bătrâni s-au uitat şi au văzut focul şi au făcut vreo cinci paşi şi apoi s-au oprit iarăşi. Băiatul ăla Trantham s-a uitat şi şi-a dat seama că focul era fix sub căruţa lui. A început să răcnească şi s-a târât sub căruţă şi a început să dea cu pălăria în foc şi în momentu' ăla boii ăia bătrâni au pornit iarăşi. Au tras căruţa peste el şi puţin a lipsit să nu-i rupă amândouă picioarele. Nici n-aţi văzut dobitoace mai îndărătnice decât ăştia.
HAI-NCOACE, Lester, a zis paznicul depozitului de deşeuri.
Ballard venea, nu trebuia să-l rogi. Noroc, Reubel, a zis.
S-au aşezat pe canapea şi s-au uitat prin jur, bătrânul bătând cu bastonul în pământ, Ballard ţinându-şi puşca dreaptă între genunchi.
Când mai mergem să-mpuşcăm niscai şobolani? a întrebat bătrânul.

Ballard a scuipat. Când vrei, a răspuns.
Mai au un pic şi ne dau afară d-acilea.
Ballard a aruncat o privire spre casă unde zărise o fată aproape goală trecând prin camera întunecoasă. Plângea un bebeluş.
Nu cre' că le-ai văzut, ă?
Ce să văd?
Pe Hernia şi pe-aia, penultima.
Unde sunt?
Nu ştiu, a zis bătrânul. S-au cărat, cred. De trei zile lipsesc.
Aia blondă?
Da. Ea şi cu Hernia. Cre' că au şters-o cu nişte pulifrici de pe-acilea.
Aha, a zis Ballard.
Nu ştiu ce-au de-s aşa nestăpânite fetele astea. Bunica lor era cea mai bisericoasă femeie, n-ai mai pomenit aşa ceva.
Un' te duci, Lester?
Tre' să plec.
Mai bine nu te grăbeşti pe arşiţa asta.
Da, a zis Ballard. O să fac o plimbare, aşa.
Dacă vezi şobolani, păi să-i împuşti.
Dacă văd vreunul.
O să vezi câţiva.
Un câine s-a luat după el pe drumul care ducea la carieră. Ballard l-a fluierat scurt, sec şi a pocnit din degete şi câinele a venit şi i-a amuşinat manşetele de la pantaloni. Au mers mai departe pe drum.
Ballard a coborât treptele uriaşe de piatră până pe fundul uscat al carierei. Pereţii înalţi de piatră cu suprafeţele lor pline de caneluri şi de găuri de freză formau un amfiteatru enorm în jurul lui. O camionetă veche zăcea ruginită în mijlocul caprifoiului. A traversat solul de piatră striat printre ţăndări şi fragmente de piatră. Camioneta arăta de parcă fusese mitraliată. În celălalt capăt al carierei era o zonă de

descărcare plină de resturi de piatră şi Ballard s-a oprit ca să cotrobăie după obiecte, înclinând maşini de gătit şi boilere vechi, examinând piese de bicicletă şi găleți ruginite. A recuperat un cuțit de bucătărie uzat, cu mânerul ros. A chemat câinele, vocea lui transmițându-se din bolovan în bolovan până să se întoarcă la el.

Când a ieşit iarăşi la drum se pornise vântul. O poartă se izbea undeva, un zgomot sinistru în pădurea pustie. Ballard a luat-o pe drum în sus. A trecut pe lângă un şopron de tablă ruginită în spatele căruia se înălța un turn de lemn. S-a uitat în sus. În vârful turnului o uşă se deschidea cu un scârțâit şi se închidea cu un pocnet. Ballard s-a uitat în jur. Foi de tablă de pe acoperiş zăngăneau şi se ciocneau una de alta şi un praf alb se ridica din curtea goală de lângă magazia carierei. Ballard şi-a continuat drumul cu ochii mijiți în praf. Când a ajuns la şoseaua comitatului începuse să picure. A chemat câinele înc-o dată şi a aşteptat şi apoi a pornit mai departe.

PESTE NOAPTE vremea s-a schimbat. Odată cu venirea toamnei cerul s-a făcut mai albastru decât văzuse vreodată. Sau decât reuşea să-şi amintească. Stătea aşezat cu orele în rogozul bătut de vânt, cu soarele în spate. Ca şi cum ar fi vrut să-i păstreze căldura pentru iarnă. S-a uitat la o maşină de recoltat care străbătea câmpurile de porumb mârâind, iar la căderea serii s-a dus cu porumbeii să caute printre tulpinile roase şi rupte şi a adunat câțiva saci şi i-a cărat la cabană înainte de lăsarea întunericului.

Pe munte copacii cu lemn de esență tare s-au făcut galbeni şi roşii ca focul şi în cele din urmă şi-au pierdut toate frunzele. Iarna a venit devreme, un vânt rece şuiera printre crengile negre şi golaşe. Singur în cochilia aia goală de casă, locatarul ilegal privea prin geamul prăfuit o margine de lună de culoarea oaselor apărând de după răşinoasele negre de pe creasta muntelui, copaci de cerneală pe care o mână

abilă îi schițase pe fondul întunecimii mai palide a cerurilor de iarnă.
Un om trăind doar pentru sine. Beţivii care se duceau la Kirby îl vedeau pe drum noaptea, solitar şi gârbovit, cu puşca atârnându-i în mână ca şi cum ar fi fost ceva de care nu ştia cum să scape.
A slăbit şi s-a înrăit.
A înnebunit, spun unii.
Trăia sub o stea nefastă.
Se oprea la răscruci ca să asculte câinii altor oameni pe munte. O siluetă de o jalnică aroganță în lumina farurilor de la rarele maşini care treceau. În vârtejurile de praf pe care le ridicau înjura sau bombănea sau scuipa în urma lor, a bărbaților ălora înghesuiți unii în alții în berline vechi şi înalte, cu arme şi borcane de whisky printre ei şi câini de vânătoare încolăciți în compartimentul din spate.
Într-o dimineață rece, în rondul de la Frog Mountain a dat peste o femeie care dormea sub copaci într-o cămaşă de noapte albă. A stat şi s-a uitat la ea câteva clipe să vadă dacă e moartă. A aruncat o piatră, două, una a atins-o pe picior. Ea s-a mişcat greu, cu părul numai frunze. El s-a apropiat. îi vedea sânii grei lăbărțați sub materialul subțire al cămăşii de noapte şi zărea smocul de păr negru de sub pântec. S-a aşezat în genunchi şi a atins-o. Gura ei moale s-a strâmbat. Ochii i s-au deschis. Păreau să se deschidă invers, cu pleoapa de jos ca la păsări şi globii oculari erau injectați de sânge. S-a ridicat brusc în capul oaselor, un iz dulceag de whisky şi de putred simțindu-se dinspre ea. Buza i s-a dat la o parte, dezvelind dinții ca nişte colți de pisică. Ce vrei, băi jegosule? a zis.
Nu ți-e frig?
Ce dracu-ți pasă ție?
Dea naiba dacă-mi pasă.
Ballard se ridicase şi stătea cu puşca deasupra ei.

Un' ți-s hainele?
Ea s-a ridicat în picioare şi s-a dat înapoi împleticindu-se şi a căzut ca un bolovan în frunze. Apoi s-a ridicat iar. A rămas acolo clătinându-se şi uitându-se urât la el cu ochii ei umflați şi cu pleoape grele. Jegosule, a zis. Ochii ei căutau în jur. Zărind o piatră, a făcut un salt şi a luat-o bâjbâind de pe jos şi a încercat să-l țină la distanță cu ea.
Ballard a mijit ochii. Mai bine laşi jos piatra aia, a zis.
Obligă-mă.
Am zis s-o laşi jos.
Ea şi-a tras brațul în spate, amenințându-l cu piatra. Ballard a făcut un pas în față. Ea a aruncat piatra şi l-a lovit în piept, apoi şi-a acoperit fața cu mâinile. El a plesnit-o atât de tare, încât a întors-o cu spatele la el. Ea a zis: Ştiam c-aşa o să faci.
Ballard şi-a pipăit pieptul şi s-a uitat repede jos să vadă dacă era sânge, dar nu era. Femeia continua să-şi ascundă fața cu mâinile. El a apucat breteaua cămăşii de noapte şi a smucit-o cu putere. Materialul subțire s-a sfâşiat până la mijloc. Ea şi-a descoperit puțin fața şi s-a ținut de cămaşă. Avea sfârcurile tari şi vinete de la frig. Opreşte-te, a zis.
Ballard a apucat cu pumnul vâscoza subțire şi a smuls-o. Femeii i s-au tăiat picioarele şi a rămas jos în bălăriile înghețate şi călcate în picioare. Ballard a împăturit haina sub braț şi a făcut un pas înapoi. După care s-a întors şi şi-a văzut de drum. Ea a rămas pe pământ goală puşcă şi l-a privit cum se îndepărtează, numindu-l în toate felurile, niciunul numele lui.
FATE E DE TREABĂ. Le cam spune verde-n față, dar mie-mi place de el. Am mers cu el cu maşina de multe ori. Îmi aduc aminte o seară pe Frog Mountain la rond unde era parcată o maşină şi Fate a pus farurile pe ea şi s-a dus pân-acolo. Băiatu' din maşină era tot numai da, să trăiți şi nu, să trăiți. Avea o fată cu el. Fate i-a cerut permisul şi băiatul a început

să se caute şi să se tot caute, nu-şi găsea portofelul, nimic. Până la urmă Fate i-a zis, cică: Hai jos din maşină. Cică fata dinăuntru era albă ca varul. În fine, băiatu' deschide portiera şi se dă jos. Fate se uită la el, apoi strigă la mine, cică: John, ia vino să vezi ceva. Mă duc şi băiatu' stă lângă maşină uitându-se în jos şi şeriful se uită şi el în jos, cu lanterna pe el. Stăm toţi acolo şi ne uităm în jos la băiatu' ăsta şi, ce să vezi, îşi pusese nădragii pe dos. Era cu buzunarele toate pe-afară. Părea dus rău. Şeriful i-a zis doar s-o ia din loc. L-a întrebat dacă poa' să conducă în halul ăla. Aşa om e Fate.
E o mincinoasă de tot căcatu'. Musafirul s-a ridicat. M-am gândit doar să-ţi zic, a spus. Tu faci cum vrei.
CÂND BALLARD a ieşit pe prispă, în curte era un individ slăbănog, cu o falcă căzută, care stătea pe vine şi-l aştepta.
Ce mai faci, Darfuzzle? a zis Ballard.
Ce mai faci, Lester?
Vorbea de parcă ar fi avut bile-n gură, mişcându-şi cu mare trudă maxilarul inferior din os de capră, originalul fiind smuls de un foc de armă.
Ballard s-a ghemuit pe călcâie în curte în faţa musafirului său. Arătau ca doi gargui constipaţi.
Cică tu ai găsit-o pe gagica aia în rond?
Ballard şi-a tras nasul. Ce gagică? a zis.
Aia care-a fost lăsată de izbelişte coloşa. Avea o cămaşă de noapte pe ea.
Ballard a tras de talpa desprinsă de la pantof. Da, am văzut-o, a zis el.
S-a dus la şerif.
Da?
Celălalt s-a întors şi a scuipat şi s-a uitat iarăşi la Ballard. L-au arestat pe Pless.
E problema voastră. Eu n-am avut nicio treabă cu ea.
Ea zice c-ai avut.

SERIFUL-ŞEF din comitatul Sevier a ieşit pe uşile tribunalului şi s-a oprit în portic inspectând peluza cenuşie care se întindea dedesubt, cu băncile şi obştea bricegarilor din comitatul Sevier care se aduna acolo să cioplească şi să bombăne şi să scuipe. Şi-a rulat o ţigară şi şi-a pus pachetul de tutun în buzunarul de la piept al cămăşii lui ajustate şi şi-a aprins ţigara şi a coborât treptele, cu o privire de stăpân în ochii mijiţi în timp ce studia înfăţişarea matinală a acestei mici reşedinţe de comitat de munte.
Un bărbat a deschis uşa şi l-a strigat şi şeriful s-a întors.
Vă caută domnul Gibson, a zis bărbatul.
Nu ştii unde sunt.
OK.
Şi Cotton unde dracu' e?
S-a dus să aducă maşina.
Ar face bine să-şi mişte curu' pân-aici.
Iote-l că vine, dom' şerif.
Şeriful s-a întors şi a coborât în stradă.
Neaţa, dom' şerif.
Neaţa.
Neaţa, dom' şerif.
Salut. Cum merge?
A aruncat ţigara pe stradă cu un bobârnac, s-a urcat în maşină şi a tras portiera după el. Neaţa, dom' şerif, a zis şoferul.
Hai să mergem să-l săltăm pe labagiul ăla mic, a zis şeriful.
Io şi cu Bill Parsons voiam să mergem la vânat de păsări în dimineaţa asta, dar acu' nu cred că mai e cazu'.
Bill Parsons, ă?
Are doi câini buni.
O, da. Întotdeauna are ăi mai buni câini. Ţin minte o căţea pe care o avea odată, o chema Suzie şi zicea că e un câine de păsări dat dracu'. A dat-o jos din camionetă şi eu m-am uitat la ea şi am zis: Nu cred că se simte prea bine Suzie. El

s-a uitat la ea şi i-a pus mâna pe nas şi toate cele. A zis că lui i se pare în regulă. I-am spus, cică: Nu, chiar nu cred că se simte bine azi. Ne-am pornit şi am vânat toată după-amiaza şi am omorât o singură pasăre. Am luat-o înapoi spre maşină şi el de colo zice, Bill zice: Ştii, e curios cum ţi-ai dat seama că Suzie nu s-a simţit bine azi. Cum ai văzut imediat. Am zis: Păi, Suzie a fost bolnavă azi. El a zis da, a fost. Eu am zis: Suzie a fost bolnavă ieri. Suzie a fost mereu bolnavă. Suzie o să fie mereu bolnavă. Suzie e o căţea bolnavă.

A URMĂRIT CUM ŞERIFUL se opreşte pe drum la vreo patru sute de metri distanţă şi l-a urmărit cum traversează peretele compact şi vertical de măceşi şi bălării uscate de la marginea drumului şi s-a apropiat cu braţele şi coatele în aer, călcând în picioare tufărişul. Când a ajuns la casă pantalonii lui de doc ajustaţi şi bine călcaţi erau şifonaţi şi plini de praf şi el era plin de desmodium veştejit şi scaieţi şi nu părea deloc încântat.

Ballard stătea în picioare pe prispă.

Hai să mergem, a zis şeriful.

Încotro?

Ai face bine să-ţi dai curu' ăla jos de pe prispă.

Ballard a scuipat şi s-a desprins de stâlpul prispei de care se sprijinea. Cum spui dumneata, a zis. A coborât treptele cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Un om ca dumneata care are mult timp liber, a zis şeriful. N-ai avea nimic împotrivă să ne ajuţi pe noi ăştia care muncim să lămurim o mică neînţelegere. Pe aici, domnul meu.

Pe aici, a zis Ballard. E o potecă în caz că nu ştiaţi.

BALLARD STĂ ÎNTR-UN SCAUN rotativ de stejar lăcuit. Se lasă pe spătar. Uşa e din sticlă texturată. După ea se văd nişte umbre. Uşa se deschide. Un ajutor de şerif intră şi se întoarce. În spatele lui e o femeie. Când dă cu ochii de

Ballard începe să râdă. Ballard întinde gâtul s-o vadă. Ea intră pe uşă şi rămâne în picioare uitându-se la el. El se uită în jos la genunchi. Începe să se scarpine pe genunchi.
Şeriful s-a ridicat de la birou. Închide uşa, Cotton.
Jegosu' ăsta de-aci, a zis femeia, arătând cu degetul spre Ballard. Unde dracu' l-aţi găsit?
Nu e el?
Mă rog. Da. El e, ăla care... Pe ăilalţi doi jegosi vreau să-i văd că-nfundă puşcăria. Jegosu' ăsta de-aici... A ridicat mâinile într-un gest de dezgust.
Ballard şi-a târşâit un călcâi pe podea. Io n-am făcut nimica, a zis.
Doriţi să depuneţi plângere împotriva omului ăstuia sau nu?
Da, normal că doresc.
De ce anume doreaţi să-l acuzaţi?
De viol, pentru Dumnezeu.
Ballard a scos un râs forţat.
Precum şi de agresiune şi vătămare corporală, băi jegosule.
Asta nu-i decât o zdreanţă bătrână, dracu' s-o ia.
Zdreanţă bătrână l-a plesnit pe Ballard peste gură. Ballard s-a ridicat din scaunul rotativ şi a strâns-o de beregată. Ea i-a tras un genunchi între picioare. S-au încăierat. Au căzut pe spate, dărâmând un coş de gunoi din metal. Un cuier s-a răsturnat cu haine cu tot. Ajutorul de şerif l-a înşfăcat pe Ballard de guler. Ballard s-a rotit. Femeia ţipa. S-au prăbuşit pe podea toţi trei.
Ajutorul de şerif i-a sucit lui Ballard braţul la spate. Era turbat de furie.
Curva dracu', a zis Ballard.
Prinde-o, a zis şeriful. Prin...
Ajutorul de şerif îşi înfipsese un genunchi în şalele lui Ballard. Femeia se ridicase. A îndoit braţele şi şi-a luat elan şi i-a tras un şut lui Ballard în tâmplă.

Gata de-acuma, a zis ajutorul de şerif. Ea a mai tras un şut. Ajutorul de şerif a prins-o de picior şi ea a căzut în fund pe podea. Dracu' s-o ia, dom' şerif, țineți-o pe ea sau pe el, bine?

Jegoşi ce sunteți, a zis Ballard. Aproape-i dăduseră lacrimile. Dracu' să va ia pe toți.

Fiți atenți de nu-i sparg boaşele alea nenorocite, a zis femeia. Jegosu' dracu'.

NOUĂ ZILE ŞI NOUĂ NOPȚI în puşcăria comitatului Sevier. Fasole albă cu slănină şi legume fierte şi sendvişuri cu parizer pe pâine feliată. Lui Ballard mâncarea nu i se părea rea deloc. Îi plăcea chiar şi cafeaua.

În celula de vizavi băgaseră un cioroi şi cioroiul cânta tot timpul. Fusese reținut pe baza unui mandat de aducere. După o zi, două, Ballard s-a apucat să vorbească cu el. A zis: Cum te cheamă?

John, a zis cioroiul. John cioroiul.

De unde eşti? Ai evadat, nu-aşa?

Sunt din Pine Bluff Arkansas şi am evadat din felul în care merg lucrurile pe lumea asta. Aş evada şi din mintea mea dac-aş avea un pic de zăpadă.

Pentru ce te-au băgat?

I-am tăiat beregata la un muist cu briceagu'.

Ballard a aşteptat ca celălalt să-l întrebe ce infracțiune comisese el, dar nu l-a întrebat. După câteva clipe a zis: Io-s acuzat că cică am violat-o pe una. În primu' rând nu era decât o zdreanță.

Pizdele albe n-aduc decât belele.

Ballard a fost de acord. Probabil asta gândise şi el, dar n-auzise niciodată chestiunea exprimată în termenii ăştia.

Negrul s-a aşezat pe priciul lui şi a început să se legene în față şi-n spate. Fredona:

Zbor spre acasă

Zbor de nu mai ştiu de mine

Zbor spre casă
Toate belelele în care am intrat au fost din cauza la whisky sau la femei sau la amândouă, a zis Ballard. Îi auzise de multe ori pe bărbați spunând asta.
Toate belelele în care am intrat au fost din cauză că m-au găbjit, a zis negrul.
După o săptămână, şeriful a venit pe coridor într-o zi şi l-a luat pe cioroi. Zbor spre casă, cânta cioroiul.
Zbori tu, cum nu, a zis şeriful. Spre casă la creatorul tău.
Zbor de nu mai ştiu de mine, cânta cioroiul.
Ia-o-ncet, a strigat Ballard după el.
Cioroiul n-a zis dac-o s-o ia sau nu.
A doua zi după asta şeriful a venit iar şi s-a oprit în faţa celulei lui Ballard şi l-a cercetat cu privirea. Ballard l-a cercetat şi el. Şeriful avea un pai între dinţi şi şi l-a scos ca să vorbească. A zis: De unde era femeia aia?
Care femeie?
Aia pe care-ai violat-o.
Vrei să zici zdreanţa aia bătrână?
Bine. Zdreanţa aia bătrână.
Nu ştiu. Cum dracu' să ştiu de unde era?
Era din comitatul Sevier?
Nu ştiu, dracu' s-o ia.
Şeriful s-a uitat la el şi şi-a băgat paiul la loc între dinţi şi a plecat.
Au venit după Ballard a doua zi dimineaţa, gardianul şi funcţionarul de la tribunal.
Copilul Domnului
Ballard, a zis gardianul.
Da.
L-a urmat pe funcţionarul de la tribunal pe coridor. Gardianul venea în urma lui. Au coborât scările la parter, Ballard sprijinindu-se cu grijă de balustrada de fier. Au ieşit din clădire şi au traversat o parcare şi au intrat în tribunal.

L-au aşezat pe un scaun într-o încăpere goală. Prin spaţiul dintre uşile duble zărea o fâşie subţire de culoare şi mişcare şi auzea neclar procesele în curs. După o oră sau aşa ceva funcţionarul a intrat şi i-a făcut semn cu degetul lui Ballard să vină. Ballard s-a ridicat şi a trecut de uşi şi s-a aşezat într-o bancă ca la biserică în spatele unei mici balustrade.
Şi-a auzit numele. A închis ochii. I-a deschis din nou. Un bărbat într-o cămaşă albă care stătea la birou s-a uitat la el şi s-a uitat la nişte hârtii şi apoi s-a uitat la şerif. De când? a întrebat.
Să tot fie vreo săptămână sau mai bine.
Bun, atunci spune-i să plece de-aici.
Funcţionarul s-a apropiat şi a deschis portiţa şi s-a aplecat spre Ballard. Puteţi să plecaţi, i-a zis.
Ballard s-a ridicat şi a trecut de portiţă şi a traversat încăperea spre o uşă cu lumina zilei în ea şi apoi un hol şi a ieşit pe uşa din faţă a tribunalului comitatului Sevier. Nimeni nu l-a chemat înapoi. La uşă un bărbat căruia îi curgeau balele a întins o pălărie slinoasă spre el şi a bolborosit ceva. Ballard a coborât treptele şi a traversat strada.
În centru s-a plimbat prin magazine. A intrat în oficiul poştal şi s-a uitat prin teancurile de afişe. Persoanele date în urmărire îi întorceau nişte priviri posace. Indivizi cu multe nume. Tatuajele lor. Inscripţiile unor iubiri apuse incizate pe o carne pieritoare. O prevalenţă de pantere albastre.
Stătea în stradă cu mâinile în buzunarele de la spate când s-a apropiat de el şeriful.
Şi-acum ce planuri ai? a întrebat şeriful.
Să mă duc acasă, a răspuns Ballard.
Şi pe urmă? Ce mârşăvii ai mai pus la cale pentru viitor?
N-am pus la cale niciuna.
Cred c-ar trebui să ne dai şi tu un indiciu. Să fie mai corect. Ia să vedem: refuzul de a respecta o hotărâre

judecătorească, tulburarea liniştii publice, agresiune şi vătămare corporală, ebrietate în spațiul public, viol. Cred că omorul e următorul pe listă, nu-aşa? Sau ce-oi mai fi făcut deja şi n-am descoperit încă.
N-am făcut nimic, a zis Ballard. Voi aveți ce-aveți cu mine.
Şeriful ținea brațele încrucişate şi se legăna uşor pe călcâie, examinându-l pe păcătosul morocănos din fața lui. Bun aşa, a zis. Cred că-i mai bine să-ți mişti curul şi să te duci acasă. Oamenii d-aci din oraş nu sunt dispuşi să-ți suporte căcaturile.
Io n-am cerut nimic de la nimeni din oraşul ăsta de căcat.
Mai bine mişcă-ți curul şi du-te acasă, Ballard.
Dea naiba dacă mă ține ceva aci în afară de voi care îi tot dați din fleancă.
Şeriful a făcut un pas laoparte din fața lui. Ballard a trecut pe lângă el şi şi-a văzut de drum. Străbătuse cam jumătate de stradă până la prima intersecție când a aruncat o privire în urmă. Şeriful încă îl urmărea cu privirea.
Nici dumneata nu eşti mai breaz, dom' şerif, nu te supăra, a zis el.
AVEA PUŞCA AIA de când abia dacă era un băiat. Muncise la bătrânul Whaley, înfipsese stâlpi de gard la opt cenți stâlpul ca să şi-o cumpere. Mi-a spus că s-a oprit din treabă pe la mijlocul dimineții chiar în mijlocul câmpului în ziua când a strâns destui bani. Nu mai ştiu cât a dat pe ea, dar cred că undeva pe la peste şapte sute de stâlpi.
Să vă zic o treabă. Doamne, ştia să tragă cu ea. Nimerea tot ce vedea. Odată l-am văzut cum a împuşcat un păianjen dintr-o pânză hăt în vârful unui ditamai stejarul şi eram la distanță de copacul ăla cât de-aci până la drumul ăla coloşa.
Odată l-au luat la goană la bâlci. N-au vrut să-l mai lase să tragă.

Că tot veni vorba de bâlci, mi-aduc aminte că acu' mulți ani aveau pe unul care venea să împuşte porumbei vii cu tine. El cu carabina şi tu cu puşca de vânătoare. Sau ce voiai tu. Trebuie că avea o camionetă plină de porumbei. Avea cu el un băiat care stătea în mijlocul câmpului cu o ladă plină şi el striga şi atunci băiatul lăsa un porumbel să se strecoare afară şi el îşi ridica puşca aia şi bang, îl făcea praf. Domnilor, pur şi simplu le zbura penele. Nu mai văzusem pe nimeni să tragă aşa. Noi eram mulți trăgători la păsări din ăştia şmecheri, dar ne-am pierdut banii pân' să ne prindem care era treaba. Ce făcea băiatu' ăla era că le băga porumbeilor în cur petarde din alea mici. Ei îşi luau zborul de parcă erau liberi şi urcau ce urcau şi zbang, le exploda curu'. El nu făcea decât să tragă unde vedea că zboară penele. Nu-ți dădeai seama. Sau îmi retrag cuvintele, până la urmă şi-a dat cineva. Nu mai țin minte cine. S-a întins şi i-a smuls băiatului puşca din mâini înainte ca ăla s-apuce să tragă şi porumbelu' a explodat oricum. L-au cam făcut de pomină de i-au mers fulgii pentru treaba aia.

Asta-mi aduce aminte de parcul ăla de distracții pe care l-au deschis în Newport odată. Era unu' acolo care avea o maimuță sau gorilă, ce-o fi fost, uite-aşa de mare. Era aproape la fel de mare ca Jimmy de coloşa. Şi puteai să-ți pui mănuşi de box şi să urci în ring cu animalu' şi dacă rezistai trei minute îți dădeau cincizeci de dolari.

Aşa, şi băieții ăştia cu care eram mă tot pistonau şi mă pistonau. Io eram şi cu o gagicuță la braț şi aia se tot uita în sus la mine ca o viță la tăiere. Iar băieții ăştia mă tot îndemnau. Cred că băuserăm şi un pic de whisky, nu mai țin minte. În fine, m-am apucat să mă uit mai atent la maimuța aia şi mi-am zis: Păi bine, ce dracu'. Nu-i mare ca mine. O suiseră acolo şi o țineau în lanț. Țin minte că stătea pe un scăunel şi mânca o căpățână de varză roşie. Şi-atunci

mi-am zis direct: Ce căcat. Am ridicat mâna şi i-am zis ăluia că aş vrea şi io să-ncerc o dată.
Aşa, şi m-au dus prin spate şi mi-au pus mănuşile şi toate alea, şi ăsta de-avea maimuţa mi-a zis, cică: Acu' vezi să nu dai prea tare în el pentru că dacă dai se înfurie şi o s-o beleşti pe bune. La care io mi-am zis: Mă rog, ăsta încearcă să-şi salveze maimuţa să nu-şi ia bătaie, asta-ncearcă să facă el. Încearcă să-şi protejeze investiţia.
În fine, ies şi urc în ring. Mă simţeam aşa, cam ca un fraier cu toţi tovarăşii ăia ai mei care strigau şi tot strigau şi m-am uitat în jos la gagicuţa aia cu care eram şi i-am făcut cu ochiul aşa, apăsat şi în momentu' ăla au adus maimuţa. Avea o botniţă pusă. M-a măsurat de sus până jos cu blândeţe, să zic aşa. Bun, ne-au anunţat numele şi alea-alea, am uitat care era numele maimuţei, şi sună băiatu' ăsta dintr-un ditamai clopotu' din ăla cu care se anunţă că cina e servită şi eu am ieşit din colţul meu şi am început să mă-nvârt în jurul maimuţei. I-am arătat o ţâră jocu' meu de picioare. Nu părea că are de gând să facă mare lucru, aşa că m-am întins şi i-am dat o bucată. Maimuţa doar a stat şi s-a uitat cu blândeţe la mine. Aşa, şi-atunci n-am făcut decât să mă pun în gardă şi l-am lovit iar. L-am pocnit chiar în tâmplă. Când am făcut asta capul i s-a smucit în spate şi ochii îi arătau cam ciudat, dar tot blânzi şi am zis: Măi, măi, ce dulceaţă e. Deja mă simţeam cu ăi cincizeci de dolari în buzunar. M-am eschivat ca s-o lovesc din nou şi în momentu' ăla mi-a sărit fix în cap şi mi-a îndesat picioru' în gură ca să-mi smulgă falca. Nici măcar nu puteam să strig după ajutor. Am crezut că n-o să mai ia niciodată drăcia aia de pe mine.
BALLARD PRINTRE OAMENII DE LA BÂLCI, păşind cu grijă prin noroi. De-a lungul aleilor presărate cu talaş, printre corturi şi lumini şi conuri de vată de zahăr şi prin faţa standurilor vopsite cu etajere de premii şi păpuşi şi animale

atârnând de cabluri de ancorare. O roată mare se profila pe cer ca o brățară țipătoare şi mici caprimulgi cu aripi de şoim zburau încolo şi-ncoace printre luminile intermitente proiectate în sus cu gurile căscate şi țipetele lor stranii, în locul unde nişte caraşi aurii de celuloid pluteau într-un bazin s-a aplecat cu minciogul în mână şi i-a urmărit pe ceilalți pescari. Un angajat scotea peştii din plase şi citea numărul de pe burțile lor şi clătina din cap că nu sau le întindea o păpuşă mică sau o pisică din ghips. În timp ce Ballard era aşa de absorbit lângă el un bătrân încerca să prindă în minciog doi peşti în acelaşi timp. Nu voiau să intre şi bătrânul şi-a pierdut răbdarea, i-a împins către marginea bazinului şi, rotindu-şi plasa, a aruncat peştii şi apa pe o femeie care stătea lângă el. Femeia s-a uitat în jos. Peştii zăceau în iarbă. Cred că eşti nebun, a zis ea. Sau beat. Bătrânul a strâns tare minciogul. Angajatul s-a aplecat spre ei. Care-i problema? a întrebat el.
N-am făcut nimic, a zis bătrânul.
Ballard pescuia peştii din apă, apoi îi arunca la loc, după ce se uita la numerele de pe premii. Femeia cu rochia udă a arătat cu degetul spre el. Omul ăla de-acoloşa trişează, a zis.
OK, prietene, a spus angajatul, întinzând mâna spre minciogul lui Ballard. E zece cenți peştele, douăş-cinci trei bucăți.
Io n-am prins niciunu' deocamdată, a zis Ballard.
Ai pus la loc o duzină întreagă.
N-am prins niciunu', a zis Ballard, fără să dea drumul minciogului.
Atunci prinde unul şi lasă-i în pace pe ăilalți.
Ballard a ridicat din umeri şi s-a uitat la peşti. A scos unul din apă.

Angajatul a luat peştele şi s-a uitat la el. Necâştigător, a spus, apoi a aruncat peştele înapoi în bazin şi i-a luat minciogul lui Ballard.
Poate n-am terminat de jucat, a zis Ballard.
Ba poate ai terminat, a zis angajatul.
Ballard i-a aruncat o privire rece de pisică şi a scuipat în apă şi a dat să plece. Femeia care fusese stropită îl urmărea cu o privire triumfătoare oarecum înspăimântată. Când a trecut pe lângă ea, Ballard i-a spus ceva printre dinți. Îți cam place să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, zdreanță bătrână, nu-aşa? a zis.
În timp ce se îndepărta, cântărea cu degetele monedele de zece cenți de la fundul buzunarului. S-a luat după focurile de puşcă, un zgomot înfundat pe care a reuşit să-l distingă printre strigătele celor care făceau reclamă şi ale proprietarilor de standuri. Un stand plin cu băieți cu picioare lungi aplecați peste tejghea, în fundul standului de tir rățuşte mecanice treceau înainte şi-napoi clătinându-se şi scârțâind şi puştile pocneau şi scuipau muniția.
Apropiați-vă, apropiați-vă, puneți-vă la încercare iscusința şi câştigați un premiu, intona proprietarul standului de tir. Da, domnule, nu vreți să încercați?
Mă gândesc, a zis Ballard. Ce se câştigă?
Proprietarul a făcut semn cu bastonul spre rândurile de animale de pluş aşezate în ordinea mărimii. Rândul de jos, a zis el...
Lăsați-le pe-alea, a zis Ballard. Ce tre' să faci ca să le câştigi pe-alea mari de coloşa.
Proprietarul a arătat nişte cartonaşe înşirate pe o sârmă. Să nimeriți punctul roşu, a spus cu o voce lălăită. Aveți cinci focuri ca să reuşiți şi puteți să vă alegeți orice premiu din cele expuse.
Ballard şi-a scos monedele de zece cenți. Cât costă? a zis.
Douăşcinci de cenți.

A pus trei monede pe tejghea. Proprietarul a ridicat o puşcă şi a dat drumul unui tub de alamă cu cartuşe în magazie. Era o carabină cu acțiune la pompă şi era legată de tejghea cu un lanț.
Ballard şi-a pus moneda de cinci cenți în buzunar şi a ridicat puşca.
E voie să sprijiniți cotul, a intonat proprietarul.
N-am nevoie să sprijin nimic, a zis Ballard. A tras de cinci ori, coborând carabina între împuşcături. Când a terminat, a arătat cu degetul în sus. Dați-mi ursul ăla mare, a zis.
Proprietarul a recuperat cartonaşul făcându-l să alunece pe sârmă şi l-a desprins de la locul lui şi i l-a înmânat lui Ballard. Pentru a câştiga trebuie ca tot roşul să fie luat de pe cartonaş, a zis. Se uita în altă parte şi nici nu părea că i se adresează lui Ballard.
Ballard a luat cartonaşul în mână şi s-a uitat la el. Vreți să spuneți ăsta de-aici? a zis.
Tot roşul trebuie să fie luat.
Cartonaşul lui Ballard avea o singură gaură în mijloc. Pe o margine a găurii era o urmă aproape invizibilă de roşu.
Dracu' s-o ia, a zis Ballard. A trântit încă trei monede de zece cenți pe tejghea. Apropiați-vă, a zis proprietarul, reîncărcând puşca.
Când s-a întors cartonaşul nu găseai pe el urmă de roşu nici la microscop. Proprietarul a dat jos un urs mătăhălos de mohair de pe etajeră şi Ballard iar a trântit trei monede de zece cenți pe tejghea.
După ce a câştigat doi urşi şi un tigru şi un mic public, proprietarul i-a luat puşca. Tu gata, prietene, a şuierat el.
N-ați zis de câte ori po' să câştigi.
Apropiați-vă, a intonat proprietarul. Cine urmează? Trei premii mari de persoană sunt limita aici la noi. Cine e următorul mare câştigător?

Ballard şi-a luat în braţe urşii şi tigrul şi a pornit-o prin mulţime. Doamne, iote tot ce-a câştigat ăsta, a zis o femeie. Ballard a zâmbit uşor. Chipuri tinere de fete pluteau pe lângă el, suave şi fine ca smântâna. Unele se uitau la jucăriile lui. Mulţimea se îndrepta spre marginea unui câmp şi se strângea acolo, cu Ballard printre ei, o mare de oameni de ţară urmărind în întuneric să înceapă o întrecere la miezul nopţii.

O lumină a sfârâit pe câmp şi o rachetă cu coadă albastră a ţâşnit spre Câinele Mare. Sus, mult deasupra feţelor lor ridicate, a explodat, jeturi de glicerină aprinsă arzând în noapte, apoi căzând din cer în panglici răsfirate cu toate nuanţele spectrului incandescent, în scurtă vreme mistuindu-se definitiv. A mai ţâşnit una, cu un şuierat lung, şerpuind în văzduh, în izbucnirea ei când s-a deschis s-a văzut ca o umbră, imaginea rachetei dinainte, norul de fum negru şi dârele de cenuşă arcuindu-se în cădere ca o imensă meduză neagră chircită pe cer. În izbucnirea de lumină s-au văzut şi cei doi bărbaţi de pe câmp, ghemuiţi deasupra lăzii lor cu artificii ca nişte asasini sau detonatori de poduri. Şi printre chipuri se vedea o fată cu un măr glazurat pe buze şi ochii larg deschişi. Părul ei bălai mirosea a săpun, o femeie-copil din negura vremurilor, extaziată sub văpaia sulfuroasă şi torţele cu smoală de la un bâlci medieval. O lumânare subţire şi lungă până la cer străpungea iazurile negre din ochii ei. Şi-a încleştat degetele. În şuvoiul acestei galaxii de sulf l-a văzut pe bărbatul cu urşii cum o privea fix şi s-a tras mai aproape de fata de lângă ea şi şi-a trecut repede două degete prin păr.

BALLARD A INTRAT ÎN CASĂ din întuneric trăgând după el snopuri de ferigi pline de zăpadă şi s-a apucat să rupă pumni din chestiile alea uscate sau îngheţate şi să le-ndese în şemineu. Lampa de pe podea pâlpâie în vânt şi vântul şuieră prin coşul şemineului. Crăpăturile din pereţi sunt

reproduse pe duşumea în firicele oblice de zăpadă pătrunsă înăuntru şi vântul scutură cartoanele puse în ferestre. Iar Ballard s-a întors cu un braţ de araci de fasole furaţi din şură şi acum îi rupe şi-i pune pe foc.
Când focul s-a pornit îşi scoate ghetele şi le pune pe cămin şi îşi trage şosetele mototolite de pe degete şi le întinde la uscat. Se aşază pe jos şi îşi şterge puşca şi face să sară cartuşele în poală şi le şterge şi curăţă mecanismul şi îl unge şi unge camera cartuşului şi ţeava şi magazia şi levierul şi încarcă iar puşca şi bagă un cartuş pe ţeavă şi lasă jos cocoşul şi pune arma pe podea lângă el.
Turta de porumb pe care a copt-o în foc e un terci brut de mălai şi apă. O crustă platâ şi fără gust pe care o mestecă absent şi o înghite cu apă. Cei doi urşi şi tigrul îl privesc de la perete, cu ochii lor de plastic sclipind în lumina focului şi limbile roşii de flanelă pe-afară.
CÂINII AU TRAVERSAT în goană zăpada de pe panta muntelui într-un şir întunecat şi subţire. Mult mai jos de ei mistreţul pe care îl hăituiau înainta aplecat într-o rână în fuga lui stranie, în salturi şi cu picioarele ţepene, cocoşat şi foarte negru pe fundalul peisajului de iarnă. În vidul acela vast şi azuriu, glasurile câinilor răsunau ca strigătele unor iodleri demonici.
Mistreţul nu voia să traverseze râul. Când s-a hotărât era prea târziu. A ieşit lucios şi aburind tot din sălciile de pe malul cel mai apropiat şi a pornit de-a curmezişul câmpiei. În spatele lui, câinii se năpusteau isteric la vale pe versant, zăpada explodând în jurul lor. Când au atins apa au fumegat ca nişte pietre încinse şi când au ieşit din tufişuri şi au luat-o pe câmpie erau învăluiţi în nori de vapori albi.
Mistreţul nu s-a întors până nu l-a ajuns primul câine. S-a răsucit şi l-a împuns şi şi-a continuat drumul. Câinii s-au repezit la crupa lui şi el s-a întors şi i-a agăţat cu colţii ascuţiţi ca briciul şi ridicat pe picioarele din spate s-a tras

înapoi, dar nu exista niciun adăpost. A continuat să se răsucească, prins într-un vârtej de câini care mârâiau până a surprins unul şi a sărit la el şi l-a ţintuit la pământ şi i-a scos maţele. Când a dat să se-ntoarcă din nou ca să-şi apere flancurile n-a mai reuşit.
Ballard privea baletul cum se înclină şi se învârteşte şi aruncă în aer noroiul de sub zăpadă şi privea sângele minunat scăldând holografic încleştarea, ţâşnind dintr-un plămân străpuns, sângele negru al inimii, învârtindu-se şi făcând piruete până au răsunat împuşcăturile şi totul a luat sfârşit. Un cățelandru muşca urechile mistreţului şi altul zăcea mort cu măruntaiele vâscoase şi lucitoare unele peste altele în zăpadă şi altul scheuna şi se târa. Ballard şi-a scos mâinile din buzunare şi şi-a luat puşca din locul în care o sprijinise de un copac. Două mici siluete înarmate şi verticale mergeau de-a lungul râului, grăbindu-se în lumina tot mai stinsă a amurgului.
ÎN ATELIERUL FIERARULUI, obscuritate şi aproape nicio lumină în afară de licărirea slabă din spate unde focul cuptorului de forjare ardea mocnit şi silueta mătăhăloasă a fierarului stătea aplecată şi lucra, în uşă Ballard cu o lamă de topor ruginită pe care o găsise undeva.
Neaţa, a zis fierarul.
Neaţa.
Cu ce pot să v-ajut?
Am un topor care trebe ascuţit.
Ballard a traversat podeaua din pământ până unde stătea fierarul aplecat deasupra nicovalei. Pe pereţii atelierului erau atârnate tot soiul de ustensile. Piese de utilaje agricole şi de automobile zăceau împrăştiate peste tot.
Fierarul a întins gâtul şi s-a uitat la lama de topor. Asta-i? a zis.
Asta e.

Fierarul a răsucit în mână lama de topor. N-o să v-ajute la nimic dacă ascuțiți chestia asta.
Nu?
Ce coadă-i puneți?
O să cumpăr, mă gândesc.
Fierarul a ținut lama sus. Nu po' să iei un topor şi să-l ascuți şi gata. Vedeți cât s-a tocit?
Ballard vedea.
Dac-aşteptați o clipă v-arăt cum se drege un topor care să taie de două ori mai bine decât orice căcat pe care l-ați lua nou de la magazin.
Cât m-ar costa?
Adică cu coadă nouă şi toate cele.
Da, cu coadă nouă.
Doi dolari v-ar costa.
Doi dolari.
Exact. Cozile e un dolar douăşcinci.
Io mă gândeam doar să-l ascut pentru vreo douăş-cinci sau ceva.
N-o să fiți niciodată mulțumit cu aşa o treabă, a zis fierarul.
Po' să-mi iau unu' nou cu patru dolari.
În locu' dumitale io aş păstra partea asta şi aş repara-o decât să iau două noi.
Mă rog.
Ziceți-mi dumneavoastră.
De acord.
Fierarul a băgat toporul în foc şi a învârtit de câteva ori din manivelă. De sub lamă au țâşnit flăcări gălbui. Stăteau şi se uitau amândoi.
Trebe să ții focul mare, a zis fierarul. La opt-zece centimetri deasupra ajutajului. Trebe să ai un foc curat, cu cărbune bun care n-a stat la soare.
A întors lama cu cleştele. Trebe să capete un galben frumos la prima încălzire ca să începi s-o lucrezi. Asta de-aici nu-i

destul de încinsă. Ridicase vocea să facă aceste observații, deşi cuptorul nu scotea niciun sunet. A mai dat o dată la manivelă şi s-au uitat amândoi cum scuipă scântei focul.
Nu prea repede, a zis fierarul. Încet. Aşa se încălzeşte. Stai cu ochii la culori. Dacă se-ntâmplă să se albească e distrusă. Ia uite-o, gata.
A luat lama din foc şi a răsucit-o în aer, vibrând toată de la căldură şi luminând într-un galben translucid, şi a pus-o pe nicovală.
Acum atenție, tre să lucrezi doar laturile, a zis el, luând ciocanul. Şi începi de la tăiş. A ridicat ciocanul şi oțelul înmuiat a cedat sub lovitură cu un țiuit straniu, surd. A ciocănit tăişul pe ambele părți şi a pus lama la loc pe foc.
O încălzim iar, da nu aşa de tare de data asta. Destul cât să capete un roşu intens. A pus cleştele pe nicovală şi şi-a şters bine ambele palme de şorț, cu ochii la foc. Stai cu ochii la ea, a zis. Să nu laşi niciodată oțelul pe foc mai mult decât e nevoie ca să se încălzească. Sunt unii care se iau cu altele şi lasă unealta pe care o încălzesc să se strice, da' cel mai bine e s-o iei de pe foc în clipa în care are culoarea de grație. Acum ne trebe un roşu intens. Trebe un roşu intens. Ia uite-o.
A apucat lama cu cleştele şi a pus-o din nou pe nicovală, cu tăişul un portocaliu mai închis, pe care se rupeau ace de căldură strălucitoare.
Vedeți, acum că am încălzit-o a doua oară, trebe lucrată pornind de la tăiş.
Ciocanul lovind cu sunetul acela nu chiar metalic.
Cam trei centimetri de la tăiş. Uitați cum se lărgeşte. Lăsați-o să se facă lată cât o lopată de lată dacă e, dar nu dați cu ciocanul pe margini niciodată, altfel se duce toată forța pe care ați pus-o pe laturi.
A ciocănit continuu şi fără efort, tăişul răcindu-se până când strălucirea s-a redus la o culoare sângerie care pulsa

aproape imperceptibil. Ballard a aruncat o privire prin atelier. Fierarul a pus tăişul pe daltă şi cu ajutorul unui ciocan de forjă a desprins marginile lărgite. Uite-aşa reducem din lățime, a zis. Acuma s-o mai încălzim o dată ca să se-ntărească.
A pus lama în foc şi a dat la manivelă. De data asta o ținem la temperatură mică, a zis. Doar un minut. Doar până vedem că străluceşte. Uite, gata.
Acum o ciocănim ca lumea pe ambele laturi. A început să bată lama cu lovituri scurte. A întors lama şi a lucrat cealaltă parte. Vedeți ce neagră se face, a zis. Neagră şi lucioasă ca curu' de cioroi. Asta compactează oțelul şi-l face mai dur. Acum e gata de călire.
Au aşteptat până s-a încălzit toporul. Fierarul a scos din buzunarul de la şorț un muc de trabuc turtit şi l-a aprins cu un cărbune din cuptor. Încălzim doar partea pe care am lucrat-o, a zis. Şi cu cât o căleşti la temperatură mai mică cu atât o să fie mai bună. Să fie aşa, un vişiniu stins, e numa bine. Unii preferă s-o răcească în ulei, dar apa căleşte la o temperatură mai mică. Un pic de sare ca să se mai înmoaie apa. Apă moale, oțel dur. Ia uite-o, gata, şi atenție când o iei de pe foc şi o scufunzi, să o scufunzi spre nord. Cu tăişul în jos, aşa. A afundat lama care vibra în cuva de călire şi un nor rotund de vapori s-a ridicat în aer. Metalul a sfârâit o clipă şi s-a liniştit. Fierarul ridica şi cobora lama. Răceşte-o încet şi n-o să crape, a zis. Bun. Acum lustruim şi terminăm călirea.
A făcut tăişul să lucească cu ajutorul unei bucăți de lemn învelite în pânză abrazivă. Ținând lama cu cleştele a început s-o mişte lent înainte şi înapoi deasupra focului. Trebe s-o ții departe de foc şi s-o mişti tot timpul. Aşa se va căli uniform. Uite cum se face galbenă. Asta-i bine la unele unelte, da' ăsteia o să-i dăm o călire albastră. Acum se face maro. Ia uitați-vă acum. Vedeți?

A luat lama din foc şi a pus-o pe nicovală. Trebe să stai cu ochii pe ea şi să nu laşi călirea să se ducă mai întâi din colţuri. Întotdeauna trebe să-ţi reglezi focul în funcţie de ce ai de făcut.
E gata? a zis Ballard.
E gata. Acu' nu mai trebe decât să-i punem o coadă şi s-o ascuţim şi puteţi să mergeţi în treaba dumneavoastră.
Ballard a dat din cap.
E ca la multe altele, a spus fierarul. Dacă ai greşit la un mărunţiş, poţi să greşeşti toată daravela. Căuta printre nişte cozi puse în picioare într-un butoi. Acu' că aţi văzut credeţi că aţi putea s-o faceţi şi singur? a zis.
Să fac ce, a zis Ballard.
S-A LANSAT LA VALE PE VERSANT, s-a rostogolit în zăpada care-i ajungea până la coapse, tăvălindu-se în nămeţi cu puşca ţinută deasupra capului cu o singură mână. S-a agăţat într-o viţă-de-vie şi s-a învârtit în loc şi s-a oprit. O ploaie de frunze moarte şi de rămurele a căzut pe mantia netedă de zăpadă. Şi-a scuturat resturile adunate în gulerul cămăşii şi s-a uitat în jos pe versant în căutarea altui loc unde să se oprească.
Când a ajuns pe câmpia de la poalele muntelui s-a trezit în mijlocul unor cedri şi pini pitici. S-a ţinut după urmele iepurilor prin aceste tufărişuri. Zăpada se topise şi îngheţase la loc şi acum la suprafaţa ei se formase o crustă subţire şi ziua era foarte rece. A pătruns într-un luminiş şi un măcăleandru şi-a luat zborul. Încă unul. Ţineau aripile desfăcute şi zburau razant pe deasupra zăpezii. Ballard s-a uitat mai atent. Un grup întreg se îngrămădise sub un cedru. La apropierea lui au luat-o la goană câte doi, câte trei şi s-au îndepărtat ţopăind şi şontâcăind pe crusta îngheţată, târându-şi după ei aripile. Ballard a luat-o la fugă în urma lor. Ei s-au ferit şi au fluturat din aripi. El a căzut, s-a ridicat şi a luat-o iar la fugă râzând. A prins o pasăre şi a

ținut-o în palmă, caldă şi pufoasă, cu inima care bătea acolo exact cum trebuia.
A LUAT-O PE O ALEE desfundată şi a trecut pe lângă un plafon de maşină retezat şi proptit pe jos pe nişte bolțari puşi. Un cablu electric traversa noroiul şi sub acoperişul maşinii ardea un bec şi nişte pui cu un aer deprimat se îngrămădeau unii în alții şi cotcodăceau. Ballard a bătut în podeaua prispei. Era o zi rece şi cenuşie. Vălătuci groşi de fum maroniu se învârtejeau deasupra acoperişului şi zdrențele de zăpadă din curte erau cenuşii şi dantelate şi împestrițate de funingine. A aruncat o privire spre pasărea pe care o ținea la piept. Uşa s-a deschis.
Hai, intră, a zis o femeie îmbrăcată într-o rochie de casă subțire din bumbac.
El a urcat treptele şi a intrat în casă. Vorbea cu femeia, dar stătea cu ochii la fiică. Fata nu se mişca prea în largul ei prin casă, toată numai țâțe şi coapse tinere şi durdulii şi picioare dezgolite. Frig, nu? a zis Ballard.
Ce ți-e şi cu vremea asta, a zis femeia.
I-am adus o jucărioară, a zis Ballard, făcând semn din cap spre creatura de pe podea.
Femeia şi-a întors spre el fața ca o farfurie adâncă. Ce-ai făcut? a zis ea.
I-am adus o jucărioară. Uite-acilea.
A scos din cămaşă măcăleandrul aproape înghețat şi a întins mâna. Pasărea a întors capul. A bătut din pleoape.
Uite-aci, Billy, a zis femeia.
Creatura nu s-a uitat. O primată cu un cap enorm, cheală şi băloasă, care sălăşluia în zonele mai joase ale casei, cunoştea bine scândurile deformate ale podelei şi găurile astupate cu cutii de conserve turtite cu ciocanul, companion al gândacilor şi al păianjenilor mari şi păroşi când le era sezonul şi veşnic soios şi acoperit cu o crustă de jeg nedefinită.

Uite o jucărioară pentru tine.
Măcăleandrul a țopăit pe podea, cu aripile tremurând ca nişte vele latine. Iscodea... ce anume? copilul? copilul, şi şi-a schimbat direcția, îndreptându-se spre un colț. Ochii stinşi ai copilului îl urmăreau. S-a mişcat greoi.
Ballard a prins pasărea şi i-a întins-o. Copilul a luat-o cu mîinile lui grase şi cenuşii.
O s-o omoare, a zis fata.
Ballard a rânjit la ea. E-a lui şi poa' s-o omoare dacă are chef, a zis.
Fata a țuguiat disprețuitor buzele la el. Pff, a zis.
Am şi pentru tine ceva, i-a spus Ballard.
N-ai nimic din ce mi-aş dori, a zis ea.
Ballard a rânjit.
Am nişte cafea abia luată de pe foc, a zis femeia din bucătărie. Vrei o ceaşcă?
Nu mi-ar strica nişte cafea, poate doar o ceaşcă, a zis Ballard, frecându-şi mâinile să dea de înțeles cât de frig e.
La masa din bucătărie, cu o ceaşcă mare şi albă de porțelan în față, aburul ridicându-se alb în frigul din încăpere, lângă singura fereastră unde stătea şi umezeala făcând condens pe muşamaua cu flori decolorată. A turnat lapte condensat în cafea şi a amestecat.
La ce oră crezi că se-ntoarce Ralph?
N-a zis.
Bine.
Poți să stai să-l aştepți dacă vrei.
Bine. O să-l aştept puțin. Dacă nu vine trebuie să plec.
A auzit uşa din spate închizându-se. A văzut-o pe fată cum se duce la budă prin făgaşele noroiase ale unei poteci. S-a uitat la femeie. Întindea coca de chifle pe bufet. S-a uitat repede înapoi pe fereastră. Fata a deschis uşa de la budă şi a închis-o în urma ei. Ballard a aplecat capul în aburul care ieşea din ceaşcă.

Ralph nu s-a întors în cele din urmă. Ballard şi-a terminat cafeaua şi a zis că a fost bună şi nu, mersi, nu mai voia şi a mai zis o dată şi a zis că ar trebui să plece.
Vino un pic să vezi ceva, mama, a zis fata din camera cealaltă.
Ce s-a-ntâmplat? a zis femeia.
Ballard se ridicase şi se întindea cu un aer neliniştit. Ar trebui să plec, a zis.
Poți să stai să-l aştepți dacă vrei.
Mama.
Ballard s-a uitat spre camera din față. Pasărea era ghemuită pe podea. Fata s-a ivit în prag.
Vino un pic să vezi ceva, a zis.
Ce s-a-ntâmplat? a zis femeia.
Fata arăta cu degetul spre copil. Stătea aşezat ca înainte, o păpuşă mare şi legănătoare într-o bluză gri care-i rămăsese mică. Avea gura pătată de sânge şi mesteca ceva. Ballard a trecut pragul în cameră şi s-a aplecat să ia pasărea. Măcăleandrul a bătut din aripi pe podea şi s-a prăbuşit. L-a cules de pe jos. Nişte cioturi mici şi roşii se agitau în puful moale. Ballard a pus imediat pasărea jos.
Ți-am spus să nu i-o dai, a zis fata.
Pasărea se zbătea pe podea.
Femeia venise în pragul uşii. Îşi ştergea mâinile pe şorț. Se uitau cu toții la pasăre. Femeia a zis: Ce i-a făcut?
I-a ronțăit picioruşele, a zis fata.
Ballard a rânjit neliniştit. Nu voia să-l lase să fugă, a zis.
Dac-aş avea mai multă minte m-aş căra de-aici, a zis fata.
Gata de-acum, a zis femeia. Scoate-i porcăriile alea din gură până nu vomită.
NU, NU ERAU, din câte-am auzit. Mi-aduc aminte de bunicu' lui, Leland îl chema, primea pensie de veteran la bătrânețe. A murit pe la sfârşitul anilor '20. Cică fusese în Armata Unionistă. Era lucru ştiut că n-a făcut nimica tot

războiu' decât să se-ascundă prin tufişuri. Au şi venit să-l caute de două, trei ori. Nu s-a dus nicio zi la război, ce dracu'. Aşa zice bătrânu' Cameron şi nu văd de ce-ar minți. Că veniseră să-l prindă pe Leland Ballard şi în timp ce-l căutau prin hambar şi prin afumătoare şi toate alea s-a strecurat din tufişuri până unde îşi lăsaseră ăia caii şi a tăiat o bucată de piele din şaua unui sergent să-şi peticească tălpile la pantofi.

Nu, habar n-am cum de şi-a făcut rost de pensia aia. I-a minţit, mă gândesc. Comitatul Sevier a dat Armatei Unioniste mai mulți bărbați decât erau alegători înregistrați, dar el n-a fost printre ăştia. A fost doar singuru' care-a avut nesimțirea să ceară pensie.

Vă zic io ce era dacă soldat nu era sigur. Era unu' din ăia din Glugile Albe[1].

O, da. Din ăia era. Avea un frate mai mic care era şi el şi a fugit d-acilea cam tot pe vremea aia. E lucru ştiut că l-au spânzurat la Hattiesburg, în Mississippi. Ca să vedeți că n-are legătură cu locu'. L-ar fi spânzurat oriunde-ar fi trăit.

Să vă zic totuşi o treabă apropo de Lester. Din tot neamu' lor pân' la Adam şi Eva să fiu al dracu' dacă nu i-a întrecut pe toți.

Ăsta-i adevăru' adevărat.

Dacă vorbim de Lester...

Ia vorbiți voi de Lester. Pe mine m-aşteaptă acasă cina.

II

[1] Denumire generică a societăților secrete apărute în SUA după Războiul Civil (1861 – 1865), de tipul Ku Klux Klan, care comiteau fapte de violență împotriva cetățenilor de culoare (n.tr.).

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ FRIGUROASĂ de iarnă de la începutul lui decembrie Ballard a coborât de pe Frog Mountain cu o pereche de veverițe atârnate la centură şi a ieşit în şosea. Când s-a uitat în spate spre rondul de la Frog Mountain a văzut că acolo era o maşină cu motorul duduind uşor şi un fum albastru care se încolăcea în aerul rece al dimineții. Ballard a traversat şoseaua şi a intrat printre bălării şi a urcat prin pădure până a ieşit chiar deasupra rondului. Maşina stătea acolo ca mai înainte, cu motorul pornit. Nu vedea pe nimeni înăuntru.

Şi-a croit drum printre tufişurile de pe marginea drumului până când a ajuns la mai puțin de zece metri de maşină şi acolo s-a oprit să se uite. Auzea zgomotul regulat al motorului şi undeva în liniştea dimineții de pe versant auzea vag sunetul unei chitare şi al unui om care cânta. După câteva clipe a încetat şi el a auzit o voce.

E radioul, a zis.

În maşină nu era niciun semn că ar fi cineva. Geamurile erau aburite, dar nu părea să fie nimeni înăuntru.

A ieşit din tufişuri şi a luat-o pe lângă automobil. Nu era decât un vânător de veverițe care trecea pe drum în caz că era treaba cuiva. Când a trecut pe lângă automobil a aruncat o privire înăuntru. Bancheta din față era goală, dar în spate erau doi oameni aproape goi, întinşi unul peste altul. O coapsă goală. Un braț ridicat. Două fese păroase. Ballard continuase să meargă mai departe. Apoi s-a oprit. Doi ochi privind în gol cu o fixitate fără pleoape.

S-a întors şi s-a dus înapoi. Cu ochi nelinişțiți, s-a uitat pe geam. Din haosul de haine şi membre contorsionate alți ochi priveau fără să vadă de pe un chip alb şi delicat. Era o fată. Ballard a ciocănit cu degetele în geam. Bărbatul de la radio a zis: Următoarea piesă am dori să le-o dedicăm în special celor bolnavi şi celor aflați în convalescență. Dinspre munte

s-au ivit două ciori, câraieli subțiri şi răguşite au răsunat în aerul rece şi pustiu.
Ballard a deschis portiera, cu puşca pregătită să tragă. Bărbatul zăcea lungit între coapsele fetei. Hei, a zis Ballard.
Flori pentru buchetul domnului adunând. Frumoase flori ce nu s-or ofili nicicând.
Ballard s-a aşezat pe marginea banchetei lângă volan şi a întins mâna să închidă radioul. Motorul continua să duduie. S-a uitat jos şi a găsit cheia şi a luat contactul. Era foarte linişte acolo în maşină, cu doar ei trei. S-a pus în genunchi pe banchetă şi s-a aplecat peste spătar şi i-a examinat pe ceilalți doi. A întins mâna şi l-a tras pe bărbat de umăr. Brațul bărbatului a alunecat de pe banchetă pe podeaua maşinii şi Ballard, trăgându-se înapoi la mişcarea asta neaşteptată, s-a lovit cu capul de plafon.
Nici măcar n-a înjurat. A rămas acolo în genunchi, uitându-se fix la cele două trupuri. Zău că-s morți de-a binelea jegoşii ăştia, a zis.
Fetei i se vedea un sân. Avea bluza descheiată şi sutienul tras până la gât. Ballard a stat şi s-a uitat îndelung. În cele din urmă a întins mâna peste spatele bărbatului mort şi a atins sânul. Era moale şi rece. A mângâiat cu buricul degetului sfârcul plin şi maroniu.
Încă ținea puşca în mână. S-a dat jos de pe banchetă şi a rămas în picioare în drum şi s-a uitat şi a ascultat atent. Nu se auzea nici măcar o pasăre. Şi-a desprins veverițele de la centură şi le-a pus pe maşină şi a sprijinit puşca de aripă şi s-a urcat iar. Aplecându-se peste spătarul banchetei l-a apucat pe bărbat şi a încercat să-l tragă de pe fată. Corpul s-a mişcat greoi, cu capul atârnând. Ballard a reuşit să-l tragă pe o parte, dar a rămas blocat în spătarul banchetei din față. Acum putea s-o vadă mai bine pe fată. A întins mâna şi a mângâiat şi celălalt sân. A continuat aşa câteva clipe, după care i-a închis ochii cu degetul mare. Era tânără

şi foarte frumoasă. Ballard a închis portiera din faţă ca să nu intre frigul. S-a aplecat şi a reuşit să-l apuce iarăşi pe bărbat. Părea suspendat acolo. Purta cămaşă şi pantalonii îi căzuseră peste pantofi. Cu un soi de dezgust surd Ballard l-a apucat de şoldul rece şi gol şi l-a întors. Bărbatul s-a rostogolit pe-o parte şi a alunecat printre banchete pe podea, unde a rămas privind în gol cu un ochi deschis şi celălalt pe jumătate închis.
Doamne fereşte, a zis Ballard. Penisul mortului, învelit într-un prezervativ galben şi ud, arăta ţeapăn spre el.
S-a dat jos din maşină cu spatele şi şi-a luat puşca şi s-a dus până într-un loc de unde se vedea şoseaua. S-a întors şi a închis portiera şi s-a dus pe partea cealaltă. Era foarte frig. După câteva clipe s-a urcat iar în maşină. Fata zăcea cu ochii închişi şi cu sânii ieşiţi din bluza deschisă şi cu coapsele palide desfăcute. Ballard s-a căţărat peste banchetă.
Bărbatul îl privea de pe podeaua maşinii. Ballard i-a tras un şut ca să-i dea picioarele laoparte şi a ridicat de pe jos chiloţii fetei şi i-a adulmecat şi i-a pus în buzunar. S-a uitat afară prin lunetă şi a ascultat, îngenunchind între picioarele fetei, şi-a desfăcut catarama de la centură şi şi-a lăsat în jos pantalonii.
Un gimnast smintit trudind deasupra unui cadavru rece. A revărsat în urechea aceea ca de ceară toate lucrurile pe care mereu se gândise să le spună unei femei. Cine putea să spună că ea nu-l auzea? Când a terminat s-a ridicat şi s-a uitat iarăşi afară. Geamurile erau aburite. A luat fusta fetei de margine şi s-a şters. Stătea pe picioarele bărbatului mort. Membrul mortului era încă erect. Ballard şi-a tras pantalonii şi s-a căţărat peste banchetă şi a deschis portiera şi s-a dat jos în drum. Şi-a băgat cămaşa în nădragi şi s-a încheiat la centură. Apoi şi-a luat puşca şi a pornit-o pe drum. Nu ajunsese prea departe când s-a oprit şi s-a dus înapoi.

Primul lucru pe care l-a văzut au fost veveriţele de pe plafon. Le-a băgat în cămaşă şi a deschis portiera şi a întins mâna şi a răsucit cheia în contact şi a apăsat butonul de pornire. Motorul a scos un cârâit strident în liniştea aceea şi s-a trezit la viaţă. S-a uitat la indicatorul de benzină. Acul arăta un sfert de rezervor plin. A aruncat o privire la corpurile din spate şi a închis portiera şi a pornit-o iarăşi pe drum.

Făcuse vreo patru sute de metri când s-a oprit iarăşi. A rămas acolo în mijlocul drumului uitându-se drept în faţă. Dar-ar dracii să dea, a zis. A pornit-o înapoi. Dup-aia a luat-o la fugă.

Când a ajuns la maşină motorul continua să duduie şi lui Ballard i se tăiase răsuflarea şi acum trăgea adânc pe gât aerul rece în plămânii care-l ardeau. A smucit portiera s-o deschidă şi s-a urcat în maşină şi s-a aplecat peste bancheta din faţă şi a tras de pantalonii bărbatului mort până a ajuns la buzunarul din spate şi a băgat mâna înăuntru şi a apucat portofelul. L-a scos afară şi l-a deschis. Poze de familie în ferestre de hârtie glasată galbenă. A scos un teanc subţire de bancnote şi le-a numărat. Optsprezece dolari. A împăturit banii şi i-a îndesat în buzunar şi a pus portofelul la loc în pantalonii bărbatului şi s-a dat jos din maşină cu spatele şi a închis portiera. A scos banii din buzunar şi i-a numărat iarăşi. A dat să-şi ia puşca, dar s-a oprit şi s-a suit iar în maşină.

S-a uitat pe podea, în spate şi s-a uitat pe banchetă şi a pipăit pe sub corpuri. Apoi s-a uitat în faţă. Poşeta fetei era pe podea, lângă banchetă. A deschis-o şi a scos portmoneul şi l-a deschis şi a luat o mână mică de monede şi două bancnote împăturite de un dolar. A cotrobăit în poşetă şi a scos rujul şi fardul şi le-a băgat în buzunar şi a închis poşeta cu un pocnet şi a rămas acolo cu ea în poală câteva momente. Apoi a dat cu ochii de torpedoul din bord. A întins mâna şi a apăsat butonul şi s-a deschis, înăuntru se aflau

documente şi o lanternă şi o sticlă cu whisky maturat de jumătate de litru. Ballard a scos sticla şi a ridicat-o ca să se uite la ea. Era pe trei sferturi plină. A închis torpedoul şi s-a dat jos din maşină şi a pus sticla în buzunar şi a închis portiera. S-a uitat încă o dată la fata dinăuntru şi apoi a luat-o pe drum. Nu făcuse decât câțiva paşi când s-a oprit şi s-a dus înapoi. A deschis portiera şi a întins mâna şi a deschis radioul. Marți seara o să fim la şcoala Bulls Gap, a spus radioul. Ballard a închis portiera şi a luat-o pe drum. După câteva clipe s-a oprit şi a scos sticla şi a băut şi apoi a plecat mai departe.

Aproape ajunsese la intersecția de la poalele muntelui când s-a oprit pentru ultima oară. S-a întors şi s-a uitat în urmă. S-a aşezat pe vine în drum şi a pus patul puştii pe pământ şi, apucând ulucul cu ambele mâini, şi-a rezemat bărbia pe încheietură. A scuipat. S-a uitat la cer. După câteva clipe s-a ridicat în picioare şi a pornit-o înapoi pe drum. Un şoim plana deasupra versantului, soarele pictându-i cu alb pântecul şi dosul aripilor. Şi-a schimbat direcția, a strălucit în soare, s-a înălțat şi mai mult. Ballard mergea cu paşi grăbiți pe drum. Avea stomacul gol şi strâns.

CÂND A AJUNS ACASĂ cu fata moartă era vreo zece dimineața. O cărase pe umăr vreun kilometru jumătate până să cedeze de oboseală. Au rămas întinşi amândoi în frunzele din pădure. Ballard respira domol în aerul rece. A ascuns puşca şi veveriţele într-un morman de frunze negre de sub o stâncă de calcar şi s-a ridicat greu în picioare cu fata în spate şi a pornit-o iarăşi la drum.

A coborât prin pădurea din spatele casei şi prin iarba sălbatică şi bălăriile veştejite de dincolo de hambar şi a trecut-o prin uşa îngustă şi a intrat şi a întins-o pe saltea şi a acoperit-o. Apoi a ieşit cu toporul în mână.

S-a întors cu un braț de lemne şi a aprins focul în şemineu şi s-a aşezat în fața lui şi s-a odihnit. Apoi s-a întors spre

fată. I-a dat jos toate hainele şi s-a uitat la ea, inspectându-i corpul cu atenţie, de parcă voia să vadă cum e făcută. A ieşit din casă şi s-a uitat pe fereastră la ea, întinsă goală dinaintea focului. Când s-a întors înăuntru, s-a descheiat la pantaloni şi şi i-a dat jos şi s-a lungit lângă ea. A tras pătura peste ei.

DUPĂ-AMIAZĂ S-A ÎNTORS să-şi recupereze puşca şi veverițele. A băgat veverițele în cămaşă şi a verificat culata puştii să vadă dacă e încărcată şi a plecat în sus pe munte.

Când a ieşit din pădurea pe care iarna o dezgolise deasupra rondului maşina era încă acolo. Motorul se oprise. S-a ghemuit pe călcâie şi s-a uitat. Era foarte linişte. Desluşea zgomotul slab al radioului acolo jos. După câteva clipe s-a ridicat şi a scuipat şi a trecut pentru ultima oară în revistă scena aceea şi a luat-o înapoi pe munte.

A doua zi dimineața, când copacii tineri şi negri stăteau drepți ca nişte cuțite în ceața de pe versant, doi băieți au traversat terenul şi au intrat în casa unde Ballard era ghemuit sub pătură pe podea, lângă focul stins. Fata moartă se afla în cealaltă cameră, departe de căldură ca să se conserve mai bine.

Băieții s-au oprit în prag. Ballard s-a ridicat cu ochii aproape daţi peste cap şi a scos un urlet de i-a făcut să se tragă înapoi şi aproape să cadă de-a berbeleacul în curte.

Ce dracu' vreți? a țipat.

Băieții s-au oprit în curte. Unul avea o puşcă, celălalt un arc făcut în casă. Ăsta-i văru' lu' Charles, a zis cel cu puşca. Nu poți să-l iei la goană. Ne-au spus că putem să vânăm pe-acilea.

Ballard s-a uitat la văr. Atunci duceți-vă şi vânați, a zis.

Hai, Aaron, a zis cel cu puşca.

Aaron i-a aruncat lui Ballard o privire urâtă şi au pornit de-a curmezişul curții.

Să nu vă mai prind pe-aici, le-a strigat Ballard de pe prispă. Tremura acolo, în frig. Să nu vă mai prind pe niciunu'.
Când nu se mai vedeau din bălăriile uscate, unul din ei a strigat în urmă ceva, dar Ballard nu a înțeles. A rămas în pragul uşii unde se opriseră ei şi s-a uitat în cameră să vadă dacă poate vedea cu ochii lui ce văzuseră ceilalți. Nu putea fi sigur de nimic. Fata era acoperită cu nişte zdrențe. A intrat şi a reaprins focul şi a stat pe vine în fața lui înjurând.
Când s-a întors din hambar trăgea după el o scară de lemn grosolană, făcută în casă şi a dus-o în camera unde se găsea fata şi a ridicat-o şi i-a trecut capătul printr-o mică deschizătură pătrată din tavan şi s-a cățărat până sus şi şi-a strecurat capul în pod. Acoperişul din țiglă părea un puzzle de nebuni pe cerul iernii şi în întunecimea cadrilată a distins câteva cutii vechi pline cu borcane prăfuite. A urcat şi a eliberat un loc pe duşumeaua şubredă a podului şi l-a şters de praf cu nişte cârpe şi s-a întors jos.
Era prea grea pentru el. S-a oprit la jumătatea scării cu o mână pe treapta cea mai de sus şi cu cealaltă pe după mijlocul fetei moarte, de unde se bălăngănea în cămaşa de noapte sfâşiată şi cusută la loc grosier, după care a coborât iarăşi. A încercat s-o țină de gât. N-a reuşit mai mult. S-a aşezat pe jos cu ea, răsuflarea explodându-i alburiu în frigul din încăpere. Apoi a ieşit şi s-a dus iarăşi în hambar.
S-a întors cu nişte bucăți vechi de frânghie pentru plug şi s-a aşezat în fața focului şi le-a înnodat una de alta. Apoi s-a dus şi a legat frânghia pe după mijlocul cadavrului livid şi s-a urcat pe scară cu celălalt capăt. Fata s-a ridicat de la podea cu umerii căzuți în față şi părul atârnând în jos şi a început să urce lent ciocnindu-se de scară. Pe la jumătatea drumului s-a oprit, bălăngănindu-se în gol. Apoi a început să urce iarăşi.
FĂCUSE DIN VEVERIȚE un fel de tocană cu napi şi a pus ce mai rămăsese în fața focului să se încălzească. După ce a

mâncat a luat puşca sus în pod şi a lăsat-o acolo şi a scos scara şi a sprijinit-o în picioare în spatele casei. Apoi a ieşit în drum şi a luat-o spre oraş.
Treceau puține maşini. Ballard, mergând prin iarba cenuşie de la marginea drumului, printre doze de bere şi gunoaie, nici măcar nu ridica privirea. Se făcuse şi mai frig şi era aproape vânăt când a ajuns în Sevierville trei ore mai târziu. Ballard la cumpărături. În fața unui magazin de haine unde, în vitrină, un manechin grosolan din lemn, fără cap şi montat pe o tijă de lemn, purta o rochie roşie-aprins.
A trecut de mai multe ori prin fața confecțiilor şi a articolelor de galanterie, ținând mâinile pe banii din buzunar. O vânzătoare care stătea cu brațele încrucişate, strângându-şi umerii în mâini, s-a aplecat spre el când a trecut prin fața ei.
Pot să v-ajut? a zis ea.
N-am apucat să mă uit prea bine, a zis Ballard.
A mai dat o tură printre standurile cu lenjerie, cu o privire puțin înnebunită ca şi cum ar fi fost îngrozit de toate acele articole de îmbrăcăminte subțiri, în culori pastelate. Când a trecut iarăşi prin fața vânzătoarei şi-a băgat mâinile în buzunarele de la spate şi a făcut un semn dezinvolt din cap către vitrină. Cât costă rochia aia roşie din față, a zis.
Ea s-a uitat spre vitrină şi a dus mâna la gură încercând să-şi amintească. E cinci nouăşopt, a zis. Apoi a dat din cap în sus şi-n jos, Da. Cinci nouăşopt.
O iau, a zis Ballard.
Vânzătoarea s-a îndreptat în spatele tejghelei. Era cam de aceeaşi înălțime cu Ballard. A zis: Ce măsură doriți?
Ballard s-a uitat la ea. Măsură, a zis.
Ştiți ce măsură poartă?
El şi-a frecat maxilarul. N-o văzuse niciodată pe fată în picioare. S-a uitat la vânzătoare. Nu ştiu ce măsură poartă, a zis.

Păi, cât de înaltă e?
Nu cred că-i aşa înaltă ca dumneata.
Ştiţi câte kile are?
Să tot aibă vreo cincizeci sau mai bine.
Fata l-a privit un pic amuzată. Trebuie să fie foarte micuţă, a zis.
Prea înaltă nu-i.
Hainele sunt acolo, a spus fata, luând-o înainte.
Au traversat podeaua de lemn dată cu ulei care scârţâia sub paşii lor până la un rastel confecţionat din ţevi galvanizate şi vânzătoarea a tras umeraşele într-o parte şi a scos rochia roşie şi a ţinut-o ridicată. Asta e un şapte. Zic c-ar trebui să-i vină dacă nu e foarte mititică.
OK, a zis Ballard.
Poate s-o schimbe dacă nu-i vine.
OK.
Fata a pliat rochia pe braţ. Mai doriţi şi altceva? a zis.
Da, a zis Ballard. Mai are nevoie şi de alte chestii.
Fata a rămas în aşteptare.
Are nevoie şi de alte chestii care să meargă cu rochia.
De ce anume are nevoie? a zis fata.
Are nevoie de nişte chiloţi, a zis repede Ballard.
Fata a tuşit în pumn şi s-a întors şi a mers mai departe de-a lungul raionului cu Ballard în urma ei, roşu la faţă ca focul.
S-au oprit dinaintea standului pe care Ballard îl tot studiase cu coada ochiului şi fata a bătut darabana pe mica balustradă de sticlă privind undeva dincolo de el. Ballard stătea tot cu mâinile îndesate în buzunarele de la spate şi cu coatele în afară.
Ăştia de-aici sunt, a zis fata, luând un creion de după ureche şi trecându-l peste balustrada standului.
Negri nu aveţi?
Ea a scotocit printre teancuri şi a scos o pereche de chiloţi negri cu panglici roz.

Îi iau, a zis Ballard. Şi unul din ăla de colo.
Ea s-a uitat spre ce arăta el. Un furou? a zis.
Da.
Fata a luat-o de-a lungul standului. Uitați unul drăguț, roşu, a zis. Ar merge drăguț cu rochia asta.
Roşu? a zis Ballard.
Ea l-a ridicat ca el să-l poată vedea.
Îl iau, a zis Ballard.
Altceva? a zis ea.
Nu ştiu, a zis Ballard, aruncând o privire peste stand.
N-are nevoie şi de un sutien?
Nu. N-aveți chiloți din ăştia şi pe roşu, nu?
CÂND A AJUNS LA MAGAZINUL LUI Fox, Ballard era aproape înghețat. Un apus albăstriu invada pădurile desfrunzite din jur. S-a dus direct la sobă şi a rămas lângă coşul cenuşiu, prăfuit cu dinții clănțănindu-i.
Frig, nu? a zis domnul Fox.
Ballard a dat din cap.
La radio a zis c-o să scadă până la minus şaişpe la noapte.
Ballard n-avea chef de conversație. A făcut turul magazinului, alegând conserve cu fasole şi crenvurşti şi a luat două pâini şi în vitrina cu produse din carne a arătat spre parizer că vrea vreo două sute de grame şi a luat şi un litru de lapte şi nişte brânză şi biscuiți şi o cutie cu prăjiturele. Domnul Fox a făcut socoteala pe un blocnotes, verificând unul după altul pe deasupra ochelarilor articolele de pe tejghea. Ballard ținea pachetele cu cumpărăturile făcute în oraş strâns la subraț.
Ce ziceți de băiatu' pe care l-au găsit aici ieri-seară? a spus domnul Fox.
Ce-i cu el, a zis Ballard.
A FĂCUT FOCUL ÎN ŞEMINEU şi cu degetele țepene a dezlegat şireturile înghețate de la ghete şi şi le-a scos din picioare, dând cu călcâiele în podea până când au ieşit. Şi-a

privit picioarele. Erau de un gălbui cu pete albe. Când s-a dus în camera cealaltă, abia simțea podeaua. Avea impresia că merge pe oasele gleznelor. A ieşit din casă desculț şi a adus scara înăuntru şi s-a suit şi s-a uitat la fată. S-a întors jos cu puşca şi a sprijinit-o lângă şemineu. Apoi a desfăcut pachetele cu cumpărăturile făcute în oraş şi a ridicat articolele de îmbrăcăminte dinaintea ochilor şi le-a mirosit şi le-a împăturit la loc.

A deschis o conservă de fasole şi o conservă de crenvurşti şi le-a pus pe foc şi a pus şi o cratiță cu apă ca să facă o cafea. După care a pus celelalte lucruri în dulap şi, stând pe marginea saltelei, şi-a tras iar ghetele în picioare. Cu toporul în mână, a traversat podeaua bocănind şi a ieşit în noapte. Începuse iarăşi să ningă.

A cărat înăuntru lemne până când camera n-a mai fost decât o grămadă imensă de crengi cu buturugi vechi şi uluci întregi de gard cu bucăți de sârmă ruginită încă atârnând din scoabe. A muncit până mult după lăsarea întunericului şi a făcut un foc zdravăn şi s-a aşezat în fața lui şi şi-a mâncat cina. Când a terminat a aprins lampa şi a luat-o cu el în camera cealaltă şi a urcat pe scară. Au urmat înjurături înăbuşite şi zgomote ca de grele strădanii.

Fata a coborât scara până a atins podeaua cu picioarele şi acolo s-a oprit. El a mai dat drumul la un pic de frânghie, dar ea stătea acolo dreaptă pe podea, sprijinită de scară. Stătea pe vârfuri, refuzând să se îndoaie în față. Ballard a coborât scara şi i-a dezlegat frânghia din jurul mijlocului. Apoi a târât-o până în camera cealaltă şi a întins-o în fața şemineului. A apucat-o de un braț şi a încercat să-l ridice, dar corpul s-a mişcat cu totul, țeapăn. Dar-ar dracii-n tine de curvă-nghețată, a zis Ballard. A mai pus lemne pe foc.

Trecuse de miezul nopții când a devenit destul de flexibilă s-o poată dezbrăca. Zăcea acolo goală pe saltea cu sânii ei

pământii scăldați în lumină ca niște flori de ceară. Ballard a început s-o îmbrace cu hainele noi.
S-a așezat și i-a periat părul cu peria ieftină pe care o cumpărase. A scos capacul rujului și l-a răsucit și a început să-i rujeze buzele.
O aranja în diverse poziții și se ducea afară și se uita la ea pe fereastră. După o vreme s-a așezat pur și simplu pe podea și a ținut-o în brațe, pipăindu-i corpul pe sub hainele noi. A dezbrăcat-o foarte lent, vorbindu-i. Apoi și-a scos pantalonii și s-a întins lângă ea. I-a depărtat coapsele moi. De când ți-o doreai, i-a zis.
Mai târziu a cărat-o înapoi în cealaltă cameră. Era moale și nu ușor de manevrat. Oasele atârnau moi în carne. A acoperit-o cu zdrențele și s-a întors la foc și a pus câte lemne au încăput și s-a întins în culcuș uitându-se cum ard. Coșul șuiera din cauza tirajului enorm și flăcări roșii dansau în vârful hornului. O lumânare enormă de cărămizi arzând în noapte. Ballard a îndesat crengi și bucăți de buturugi până la gura hornului. A făcut o cafea și s-a întins la loc pe patul lui improvizat. Acum îngheață cât vrei tu, jegoaso, a spus el nopții de după fereastră.
Și a înghețat. Temperatura a scăzut până la -14 grade. O cărămidă s-a rostogolit în flăcări. Ballard a scormonit focul și s-a înfășurat în pături și s-a pregătit de somn. În cabană era lumină ca ziua. A stat cu ochii-n tavan. Apoi s-a ridicat iar și a aprins lampa și s-a dus în cealaltă cameră. A întors-o pe fată și i-a legat frânghia în jurul trupului și a urcat în pod. Și iar s-a ridicat, de data asta goală. Ballard a coborât scara și a luat scara și a pus-o la perete și s-a întors în cameră și s-a dus să se întindă. Afară zăpada cădea ușor.
S-A TREZIT ÎN TOIUL NOPȚII cu premoniția unei nenorociri. S-a ridicat în capul oaselor. Focul se redusese la o singură limbă de flacără care se înălța aproape nemișcată din cenușă. A aprins lampa și a ridicat fitilul. O manta de fum

mişcătoare plutea în încăpere. Panglici groase de fum alb se prelingeau printre scândurile tavanului şi auzea un trosnet uşor de sus, ca o vietate care mânca ceva. Căcat, a zis.
S-a ridicat, cu pătura înfăşurată peste umerii lui slabi şi dureroşi. Printre crăpăturile scândurilor de deasupra lui vedea o licărire infernală de un portocaliu aprins. Deja îşi trăgea pe el haina şi-şi lua ghetele în picioare. Cu puşca în mână, a ieşit în zăpadă. Acolo, în curtea cu bălării călcate în picioare, a stat şi s-a uitat la acoperiş. Un mănunchi de flăcări nebuneşti a ţâşnit din gura hornului, apoi s-a potolit. Un trosnet turbat răsuna din pod. Nori de abur ieşeau din acoperişul ud şi ace incandescente de lumină erau purtate de vânt în zăpada viscolită.
Dar-ar dracii să dea, a zis Ballard. Şi-a sprijinit puşca de un copac şi s-a repezit din nou înăuntru şi şi-a strâns aşternuturile şi le-a dus afară în zăpadă şi s-a năpustit iar înăuntru. Şi-a adunat vasele de bucătărie şi puţinele provizii şi le-a scos afară şi a luat toporul şi cele câteva unelte pe care le deţinea şi toate celelalte mărunţişuri cu care umpluse camera goală şi le-a aruncat în curte şi a dat fuga iar înăuntru şi a luat scara şi a ridicat-o şi a trecut-o prin deschizătură şi s-a uitat în sus. Bule imense de foc portocaliu pulsau în pod. S-a urcat pe scară şi şi-a strecurat capul prin gaura din tavan. Instantaneu, a simţit cum i se pârleşte şi îi trosneşte părul. S-a aplecat repede şi s-a bătut cu palmele pe cap. Deja avea ochii roşii şi înlăcrimaţi de la fum. A rămas ghemuit acolo, în capul scării, câteva minute, uitându-se în sus la foc cu ochii mijiţi, apoi a coborât iarăşi cu spatele.
Când a ieşit iar din casă, avea urşii şi tigrul în braţe. De-acum acoperişul era cuprins de flăcări. Peste vuietul lui necontenit se auzea şindrila veche de stejar plină de crăpături cum exploda rând după rând în flăcări, în capătul

celălalt al casei, cu un soi de pocnituri. Dogoarea era fantastică.
Ballard stătea acolo în zăpadă cu gura căscată. Flăcările alergau în sus şi-n jos pe scândurile şi şipcile de la exterior ca nişte veverițe incandescente. Printre flăcările de pe acoperiş se zăreau cadrele îmbinate ale şarpantei arzând într-o succesiune de A-uri. În câteva minute, cabana era un zid compact de foc. Cele câteva geamuri de la ferestre au pocnit şi au căzut din cercevele spărgându-se în mii de cioburi şi acoperişul s-a prăbuşit în casă scoțând un zgomot ca un vâjâit. Ballard a trebuit să se tragă înapoi, atât de puternică era căldura. Zăpada din jurul casei începuse să se retragă, lăsând în urmă un cerc de pământ jilav. După scurt timp din pământ au început să iasă aburi.
Cu mult înaintea zorilor, din casa care-l apărase pe Ballard de intemperii nu mai rămăsese decât un horn înnegrit la picioarele căruia se înălța un morman de scânduri care ardea mocnit. Ballard a traversat pământul îmbibat de apă şi s-a cățărat pe şemineu şi a stat acolo ca o bufniță. Ca să se încălzească. De multă vreme se obişnuise să vorbească singur, dar de data asta nu a scos o vorbă.
DIMINEAȚA, CÂND S-A TREZIT din cauza frigului, era încă întuneric. Pusese grămadă bălării uscate şi crengi pe care să-şi întindă salteaua şi adormise cu picioarele spre tăciunii care mai rămăseseră din casă, în timp ce fulgii de zăpadă cădeau peste el din întunecimea cerurilor. Zăpada s-a topit pe el şi apoi, în orele mai reci ale dimineții a înghețat, aşa că s-a trezit sub o pătură de gheață care plesnea ca sticla atunci când se mişca. S-a dus şontâc-şontâc până la şemineu în haina lui subțire şi a încercat să se încălzească. Continua să ningă uşor şi nu ştia ce oră ar putea să fie.
După ce s-a oprit din tremurat şi-a luat cratița şi a umplut-o cu zăpadă şi a pus-o printre tăciuni. Cât se încălzea apa a găsit toporul şi a tăiat doi țăruşi ca să pună pătura la uscat.

Când s-a făcut ziuă stătea într-un cuib de bălării pe care-l încropise în cămin şi sorbea cafea dintr-o ceaşcă mare de porţelan pe care o ţinea cu ambele mâini. La sosirea acelei lumini cenuşii mohorâte a scuturat ultimele picături din ceaşcă şi s-a dat jos din locul unde se cocoţase şi a început să scormonească prin cenuşă cu un băţ. Şi-a petrecut cea mai mare parte a dimineţii scotocind printre rămăşiţe până când era negru de funingine până la genunchi şi mâinile-i erau negre şi ele şi faţa brăzdată de dâre negre unde se scărpinase sau îşi dusese mâna când nu ştia ce să facă. N-a reuşit să găsească nici măcar un os. Era de parcă fata nici nu existase. În cele din urmă s-a lăsat păgubaş. A curăţat zăpada de pe restul proviziilor şi şi-a făcut două sendvişuri cu parizer şi s-a aşezat pe vine într-un loc călduţ în cenuşă ca să mănânce, cu amprente negre pe pâinea albă, ochii negri şi holbaţi şi goi.

CU PĂTURA PLINĂ DE PROVIZII pe umăr semăna cu un gnom al iernii grotesc urcând anevoios printre pădurile de pe versantul muntelui. Înainta tot căzând şi alunecând şi înjurând. I-a luat o oră să ajungă până la peşteră. La al doilea drum a cărat toporul şi puşca şi o găleată plină cu cărbuni încinşi de la incendiul casei.

Gura peşterii era atât de strâmtă, că se intra de-a buşilea şi Ballard era murdar tot de noroi roşu pe partea din faţă a hainelor tot ieşind şi intrând. Înăuntru se deschidea un spaţiu vast cu un fascicul de lumină care se înălţa pieziş de la solul acoperit cu argilă roşie până la o gaură din boltă ca un trunchi incandescent de copac. Cu cărbunii, Ballard a reuşit să aprindă o flacără dintr-un mănunchi de iarbă uscată şi a montat lampa şi a aprins-o şi a dat cu piciorul în rămăşiţele unui foc vechi din centrul peşterii, sub gaura din boltă. A ieşit şi a târât înăuntru bucăţi de lemn de esenţă tare smulse din coaja verticală a copacilor uscaţi de pe munte şi în scurt timp un foc zdravăn ardea în peşteră.

Când a coborât iarăşi muntele să aducă salteaua un fuior de fum alb se înălța neîntrerupt din gaura aflată în pământul din spatele lui.
VREMEA NU S-A SCHIMBAT. Ballard îşi făcuse obiceiul să rătăcească pe munte prin zăpadă până la fostul lui domiciliu, unde stătea şi privea casa, pe noul ocupant al casei. Se ducea noaptea şi se întindea pe taluz şi îl observa pe fereastra de la bucătărie. Sau de pe acoperişul fântânii, de unde se vederea camera din față unde Greer stătea jos în şosete cu picioarele sprijinite pe fosta maşină de gătit a lui Ballard. Greer purta ochelari şi citea ceea ce păreau a fi nişte cataloage de semințe. Ballard îi țintea pieptul prin cătarea puştii. Apoi o ridica până la un loc aflat chiar deasupra urechii. Degetul lui se mula pe arcuirea rece a trăgaciului. Bang, zicea.
BALLARD A BĂTUT DIN PICIOARE să-şi scuture zăpada de pe ghete şi şi-a sprijinit puşca de zidul casei şi a bătut la uşă. A aruncat o privire în jur. Canapeaua era învelită în zăpadă şi pe zăpadă se vedeau punctulețe fine de funingine şi urme de pisică. În spatele casei stăteau epavele mai multor maşini şi pe luneta uneia un curcan îl urmărea cu privirea.
Uşa s-a deschis şi paznicul depozitului de deşeuri şi-a făcut apariția în prag într-o cămaşă şi bretele. Intră, Lester, a zis.
Ballard a intrat, dând ochii roată şi rânjind cu toți dinții. Dar nu era nimeni să vadă. O fată stătea pe un scaun auto cu un bebeluş în brațe şi, când a intrat Ballard, s-a ridicat şi s-a dus în camera cealaltă.
Vino-ncoa' să te-ncălzeşti o țâră până nu te ia moartea, a zis paznicul, îndreptându-se spre maşina de gătit.
Unde-s ălelalte? a zis Ballard.
Pfua, a zis paznicul, au plecat cu toatele d-acilea.
Da doamna n-a plecat, nu?

O, nu. S-a dus în vizită la soră-sa şi la ai ei. Fetele au plecat cu toatele în afară de a mai mică. Şi au mai rămas doi dintre bebeluşi acilea.
Cum de-au plecat aşa, toate-odată?
Habar n-am, a zis paznicul. Tineretu' de azi, nu poţi să le zici nimica. Ar trebui să fii mulţumit că nu te-ai însurat niciodată, Lester. E numa' supărare şi inimă rea şi nimica bun în schimb. Nu faci decât să creşti duşmani în casa ta şi când se fac mari te-njură cum le vine la gură.
Ballard şi-a întors dosul spre maşina de gătit. Ce să zic, a spus. Nu mi-a stat niciodată mintea la aşa ceva.
Asta pentru că eşti băiat deştept, a zis paznicul.
Ballard a încuviinţat tăcut, clătinând din cap.
Am auzit că a ars acolo la tine, a zis paznicul.
Până-n temelii, a zis Ballard. N-ai mai pomenit aşa foc.
Cum de s-a-ntâmplat?
Nu ştiu. A pornit din pod. Cred c-o fi fost de la scânteile din coş.
Dormeai?
Mda. Abia dac-am apucat să ies.
Şi Waldrop ce-a zis?
Nu ştiu. Nu l-am văzut. Nu-l caut.
Fii mulţumit că n-ai păţit ca bătrânu' Parton d-acilea care a ars atunci în patul lui.
Ballard s-a întors ca să-şi încălzească mâinile la maşina de gătit. Şi-au mai găsit ceva din el? a zis.
CÂND A AJUNS ÎN CAPĂTUL VĂII s-a odihnit, uitându-se în urma lui câteva clipe. Urmele după care se luase bălteau de apă şi urcau pe munte, dar nu se-ntorceau jos. Mai târziu le-a pierdut şi a găsit altele şi şi-a petrecut după-amiaza cutreierând prin pădure ca orice vânător, dar când s-a întors la peşteră, chiar înainte să se lase noaptea, cu picioarele amorţite în ghetele care luau apă, nu găsise pic de whisky şi nici nu-l văzuse pe Kirby.

A dat peste Greer a doua zi dimineața. Începuse să plouă, o ploaie uşoară şi rece de iarnă pe care Ballard a înjurat-o. A lăsat capul jos şi şi-a îndesat puşca sub braț şi s-a dat într-o parte ca să treacă, dar celălalt n-avea de gând să facă la fel.
Noroc, a zis.
Noroc, a zis Ballard.
Tu eşti Ballard, nu-aşa?
Ballard n-a ridicat capul. Se uita la încălțările bărbatului în frunzele ude de pe drumul forestier năpădit de buruieni. A zis: Nu, nu-s, şi şi-a văzut de drum.
DOAMNE, M-AU GĂBJIT, Lester, a zis Kirby.
Te-au găbjit?
Mi-au dat trei ani cu supraveghere.
Ballard se uita prin cămăruța cu linoleum şi mobilă ieftină. Mă, dar-ar dracii, a zis.
Nu că-i ghinion? Nu mi-a dat prin cap niciodată c-o să fie nişte cioroi.
Cioroi?
Au trimis nişte cioroi. Lor le-am vândut. De trei ori le-am vândut. Unu' s-a aşezat fix coloşa pe scaunu' ăla şi a băut juma de litru. A băut şi s-a ridicat şi a ieşit pe uşă şi s-a urcat în maşină. Nu ştiu cum de-a reuşit. O fi putut să conducă aşa, habar n-am. I-au găbjit pe toți. Au luat-o şi pe Bright a bătrână din comitatul Cocke, şi aia vindea whisky nonstop dinainte să mă nasc io.
Ballard s-a lăsat pe spate în scaun şi a scuipat într-o cutie de conserve de pe jos. 'ai, să-mi bag pula, a zis.
Zău că nu nu mi-a dat prin cap niciodată c-o să trimită nişte cioroi.
BALLARD S-A OPRIT ÎN PRAG. Pe alee nu era nicio maşină. Un trapez de lumină gălbuie se proiecta pe noroiul de sub fereastră. Înăuntru, copilul idiot se târa pe podea şi fata era

ghemuită pe canapea, citind o revistă. A ridicat mâna şi a bătut.
Când s-a deschis uşa Ballard stătea acolo deja cu zâmbetul lui greţos, buzele uscate şi întinse peste dinţi. Bună, a zis.
Nu-i aici, a zis fata. Stătea într-o rână în tocul uşii şi îl privea cu o indiferenţă sinceră.
La ce oră ar trebui să vină?
Nu ştiu. A dus-o pe mama la biserică. Nu se-ntorc mai devreme de zece jumate, unşpe.
Bine, a zis Ballard.
Ea n-a zis nimic.
S-a făcut frig, nu-aşa?
E-aşa pentru că stăm cu uşa deschisă.
Păi dacă nu mă inviţi şi tu-năuntru o clipă.
Ea a stat şi s-a gândit înainte să deschidă larg uşa. Se vedea în ochii ei. Dar a făcut prostia să-i dea drumul în casă.
A intrat târându-şi picioarele, bătându-şi mâinile una de alta. Ce face voinicu'? a zis.
Dus cu capu' ca de obicei, a zis ea, îndreptându-se spre canapea şi spre revista ei.
Ballard s-a lăsat pe vine în faţa cretinului plin de pete şi bălos şi i-a ciufulit puţinul păr pe care-l avea pe cap. Păi nu-i prost băiatu' ăsta, a zis. Nu-aşa?
Pfua, a zis fata.
Ballard s-a uitat insistent la ea. Purta nişte pantaloni roz din bumbac ieftin şi stătea pe canapea cu picioarele încrucişate sub ea şi cu o pernă în poală. El s-a ridicat şi s-a dus la maşina de gătit şi a rămas cu spatele la ea. Maşina de gătit era înconjurată cu un gărduleţ din plasă de sârmă care-ţi venea până la mijloc. Stâlpii erau fixaţi în podea cu cuie bătute oblic şi îngrăditura din plasă era bătută în cuie la rândul ei.
Pun pariu că dac-ar vrea ar putea să răstoarne chestia asta, a zis Ballard.

L-aş pocni de nu s-ar vedea, a zis fata.
Ballard nu-şi lua privirea de la ea. A mijit şmechereşte ochii şi a zâmbit. E-al tău, nu-aşa?
Fata a ridicat brusc capul. Eşti dus rău, a zis.
Ballard s-a uitat cu jind la ea. Din cracii pantalonilor lui negri ieşeau aburi. Nu mă prosteşti tu pe mine, a zis.
Eşti un mincinos, a zis fata.
Ţi-ar plăcea ţie să fiu.
Mai bine taci din gură.
Ballard s-a întors să se încălzească şi în faţă. Pe şosea a trecut o maşină. Au întins amândoi gâtul să se uite după lumina farurilor. Ea s-a întors la loc şi a dat cu ochii de el şi l-a imitat în bătaie de joc lungindu-şi gâtul ca o găină. Copilul de pe podea stătea şi bălea fără să se mişte.
N-o fi fost băiatu' ăla sandilău, Thomas? a zis Ballard.
Fata s-a uitat urât la el. Era îmbujorată şi avea ochii roşii.
Nu ţi-ai făcut de cap cu dilimandrosu' ăla prin tufişuri, ă?
Tacă-ţi mai bine fleanca, Lester Ballard. Te spun lu' tăticu'.
Te spun lu' tăticu', s-a smiorcăit Ballard.
Stai numai şi-o să vezi tu.
Pfua, a zis Ballard. Te tachinam şi io un pic.
De ce nu-ţi vezi de drum?
Probabil că eşti prea mică să-ţi dai seama când te tachinează un bărbat.
Tu nici nu eşti bărbat. Eşti doar nebun la cap.
Aş putea să fiu mai mult decât crezi. Cum de porţi pantalonii ăia?
Ce te freacă grija?
Ballard avea gura uscată. Nu vede şi omu' nimica, a zis.
Ea l-a privit fără să priceapă, apoi s-a înroşit. N-am nimica să-ţi arăt, a zis.
Ballard a făcut câţiva paşi ţepeni spre canapea şi apoi s-a oprit în mijlocul camerei. De ce nu-mi arăţi tu ţâţişoarele alea drăguţe, a zis răguşit.

Ea s-a ridicat şi a făcut semn spre uşă. Ieşi afară, a zis. în secunda asta.
Ei, hai, a hârâit Ballard. N-o să-ţi mai cer altceva.
Lester Ballard, când s-o întoarce tati acasă o să te omoare. Ţi-am zis să ieşi afară şi vorbesc serios. A bătut din picior.
Ballard s-a uitat la ea. Bine, a zis. Dacă aşa vrei tu să fie. S-a dus la uşă şi a deschis-o şi a ieşit şi a închis uşa în urma lui. A auzit-o cum pune zăvorul. Afară noaptea era limpede şi rece şi luna stătea pe cer înconjurată de un halou imens. Răsuflarea lui Ballard se înălţa albă spre întunecimea cerurilor. S-a întors şi a privit spre casă. Fata îl urmărea din colţul ferestrei. A luat-o pe aleea stricată până la şosea şi a traversat şanţul şi a mers pe lângă marginea curţii şi a traversat înapoi spre casă. Şi-a luat puşca de unde o lăsase sprijinită de un măr pădureţ şi a luat-o pe lângă casă şi s-a căţărat pe un zid scund din bolţari şi a mers prin spatele sârmei de rufe şi a grămezii de cărbune până într-un loc de unde putea vedea pe fereastră. Îi vedea ceafa deasupra canapelei. A stat şi a privit-o o clipă, apoi a ridicat puşca şi a tras cocoşul şi i-a ţintit capul. Tocmai făcuse asta când ea s-a ridicat brusc de pe canapea şi s-a întors cu faţa la fereastră. Ballard a tras.
Pocnetul puştii a răsunat cumplit de tare în liniştea rece. Prin geamul ca o pânză de păianjen acum a văzut-o cum se încovoaie şi se îndreaptă la loc. A mai băgat un cartuş pe ţeavă şi a ridicat puşca şi atunci fata s-a prăbuşit. El s-a aplecat şi a bâjbâit prin noroiul îngheţat după tubul gol, dar n-a reuşit să-l găsească. A dat ocol casei în goană până a ajuns în faţă şi a urcat treptele înalte şi şubrede şi a încercat fără succes să deschidă uşa. Tâmpitu' dracu', a zis. Doar ai auzit când a încuiat-o. A sărit jos şi a alergat până în spatele casei şi a pătruns într-o verandă scundă, închisă cu uşi de plasă şi a împins uşa de la bucătărie şi a intrat şi s-a îndreptat spre camera din faţă. Fata zăcea pe jos, dar nu

era moartă. Se mişca. Părea că încearcă să se ridice. Un firicel de sânge curgea pe covorul galben din linoleum şi se infiltra negru în lemnul podelei. Ballard a strâns puşca în mână şi s-a uitat la ea. Mori, lua-te-ar dracu' să te ia, a zis. Şi a murit.

Când fata nu s-a mai mişcat, Ballard a început să umble prin cameră să strângă ziare şi reviste şi să le rupă în bucăţi. Idiotul îl urmărea în tăcere. Ballard a smuls plasa de sârmă din jurul maşinii de gătit şi a răsturnat maşina cu un şut. Coşul de fum s-a prăbuşit pe podea într-un nor de funingine. A tras tare de uşa maşinii de gătit şi tăciuni aprinşi s-au rostogolit afară. A strâns grămadă hârtiile. Curând un foc se înălța în mijlocul camerei. Ballard a ridicat-o de jos pe fata moartă. Era alunecoasă din cauza sângelui. A pus-o pe umăr şi s-a uitat în jur. Puşca. Era sprijinită de canapea. A luat-o şi s-a uitat înnebunit primprejur. Deja sub plafonul camerei se adunaseră straturi peste straturi de fum învolburat şi mici focuri lingeau lemnul descoperit al podelei de la marginea linoleumului. Când a ajuns val-vârtej la uşa bucătăriei ultimul lucru pe care l-a zărit prin fum a fost copilul idiot. Stătea pe podea şi se uita la el, cu ochii rotunzi ca nişte boabe, murdar şi neînfricat printre flăcările multicolore.

BALLARD MERGEA PE ŞOSEA şi era aproape de vârful muntelui când şeriful a oprit maşina în spatele lui. Şeriful i-a spus lui Ballard să lase jos puşca, dar Ballard nu s-a clintit. Stătea acolo pe marginea drumului perfect drept cu puşca într-o mână şi nici măcar nu s-a întors să vadă cine vorbise. Şeriful a scos revolverul pe geam şi l-a armat. În aerul rece s-au auzit foarte limpede clicul cocoşului şi clicul piedicii de siguranță a butoiaşului.

Băiete, ai face bine s-o arunci la pământ, a zis şeriful.

Ballard a proptit patul puştii în şosea şi a dat drumul armei. A căzut în tufişurile de pe marginea şoselei.

Întoarce-te.
Acum vino-ncoace.
Acum stai acolo o clipă.
Acum urcă.
Acum întinde mâinile.
Dacă-mi lăsați puşca acolo o s-o ia cineva.
Mă ocup eu de nenorocita aia de puşcă.
BĂRBATUL DE LA BIROU îşi împreunase mâinile în faţă ca şi cum s-ar fi pregătit să se roage. Peste vârfurile degetelor stătea şi se uita lung la Ballard. Bun, a zis, atunci dacă n-ai făcut nimic rău, ce căutai prin tufişurile alea să nu poată da nimeni de tine?
Ştiu eu ce-ți fac, a bodogănit Ballard. Te bagă la puşcărie şi te bat de te caci pe tine.
S-a purtat vreodată cineva de-aici urât cu omul ăsta, dom' şerif?
Ştie foarte bine că nu.
Am auzit că l-ai înjurat pe ajutorul de şerif Walker.
E-adevărat?
La ce te uiți acolo?
Doar mă uit.
N-o să-ți spună domnul Walker ce să răspunzi.
Poate o să-mi spună ce să nu răspund.
E-adevărat că ai dat foc la casa domnului Waldrop?
Nu.
Locuiai acolo când a ars.
Asta-i o... N-am dat io. Plecasem de-acolo mult înainte să se-ntâmple asta.
În cameră era linişte. După câteva clipe omul de la birou a lăsat mâinile jos şi şi le-a încrucişat în poală.
Domnule Ballard, a zis. Sau îți găseşti alt mod în care să trăieşti, sau alt loc pe lume în care s-o faci.
BALLARD A INTRAT ÎN PRĂVĂLIE şi a trântit uşa ranforsată cu bare de fier în urma lui. În prăvălie nu era nimeni în

afară de domnul Fox, care l-a salutat din cap pe muşteriul sfrijit şi cu un aer hăituit. Muşteriul nu i-a răspuns la salut. S-a plimbat printre rafturi scotocind şi alegând alimente, cutiile de conserve toate aranjate cu eticheta în faţă, lăsând brutal goluri în şirurile lor ordonate şi stivuindu-le pe tejghea în faţa proprietarului magazinului. În cele din urmă s-a înfiinţat la vitrina cu produse din carne. Domnul Fox s-a ridicat şi şi-a pus un şorţ alb, cu pete vechi de sânge acum roz-deschis de la înălbitor, l-a legat la spate şi s-a apropiat de vitrină şi a aprins un bec care lumina sortimentele de parizer şi roţile de brânză şi o tavă cu cotlete de porc subţiri printre cârnaţi şi tobă.

Tăiaţi-mi vreo două sute de grame din parizerul ăla, a zis Ballard.

Domnul Fox l-a scos de-acolo şi l-a pus pe tocător şi a luat un cuţit şi a început să-l taie felii subţiri. Feliile le-a aranjat una peste alta pe o bucată de hârtie cerată. Când a terminat a lăsat jos cuţitul şi a pus hârtia pe cântar. El şi cu Ballard au urmărit acul oscilând pe cadran. Altceva, a zis proprietarul magazinului, legând parizerul împachetat cu o bucată de sfoară.

Daţi-mi un pic de brânză din aia.

A cumpărat o punguţă de tutun pentru ţigări şi a stat acolo să-şi ruleze una şi a făcut semn din cap spre cumpărături. Faceţi socoteala, a zis.

Proprietarul magazinului a scris preţurile acestora pe blocnotesul lui, împingându-le dintr-o parte în alta a tejghelei pe măsură ce le nota. S-a ridicat şi-a împins ochelarii pe nas cu degetul mare.

Cinci dolari şi zece cenţi, a zis.

Treceţi-le pe caiet.

Ballard, când ai de gând să-mi plăteşti?

Păi. Pot să vă dau o parte azi.

Cât anume?

Păi. Să zicem trei dolari.
Proprietarul magazinului făcea socoteli pe blocnotesul lui.
Cât datorez cu totul? a zis Ballard.
Treişpatru de dolari şi nouăşpe cenți.
Cu tot cu astea?
Cu tot cu astea.
Păi, atunci vă dau cei patru dolari şi nouăşpe cenți şi mai rămân treizeci în cap.
Patronul s-a uitat la Ballard. Ballard, a zis, câți ani ai tu?
Douăşapte, nu că ar fi treaba dumitale.
Douăşapte. Şi în douăşapte de ani n-ai reuşit să strângi decât patru dolari şi nouăşpe cenți?
Proprietarul magazinului făcea socoteli pe blocnotesul lui.
Ballard a aşteptat. Ce socotiți acolo? a întrebat bănuitor.
O clipă, a zis proprietarul magazinului. După câteva momente a ridicat blocnotesul şi a mijit ochii la el. Bun, a zis. După socotelile mele, în ritmul ăsta o să-ți ia o sută nouăşpatru de ani să-mi plăteşti cei treizeci de dolari. Ballard, deja am şaişapte.
Păi asta-i o prostie.
Evident, calculul ăsta e valabil dacă nu mai cumperi nimic.
Păi asta-i cea mai mare prostie.
Bun, poate oi fi greşit ceva la socoteli. Vrei să verifici?
Ballard a împins blocnotesul pe care proprietarul magazinului i-l întindea. Nu vreau să văd, a zis.
Bun, cred că ce-o să fac eu acum o să fie să-ncerc pur şi simplu să-mi reduc pierderile. Aşa că dacă ai patru dolari şi nouăşpe cenți de ce nu faci cumpărături doar de patru dolari şi nouăşpe cenți?
Un muşchi se zbătea pe chipul lui Ballard.
La ce doreşti să renunți din ce-ai cumpărat? a zis proprietarul magazinului.

Nu renunț la nimic, dar-ar dracii să dea, a zis Ballard, întinzând cei cinci dolari şi trântind moneda de zece cenți pe tejghea.

ÎNTR-O DUMINICĂ DIMINEAȚA, pe la începutul lui februarie, Ballard a traversat muntele şi a intrat în comitatul Blount. Pe partea aceea a muntelui e un izvor care curge din stâncă. Îngenunchind în zăpadă printre urmele uşoare de păsări şi şoareci, Ballard s-a aplecat deasupra apei verzi şi a băut şi şi-a studiat reflexia ondulându-se în bazin. A dat să atingă cu mâna chipul care-l privea de acolo, dar apoi s-a ridicat şi s-a şters la gură şi şi-a văzut de drum prin pădure.

Pădure bătrână şi adâncă. Era o vreme când pe lume existau păduri care nu aparțineau nimănui şi aşa erau şi acestea. A trecut pe lângă un arbore de lalea doborât de vânt pe versant care ținea în sus, în strânsoarea rădăcinilor sale, două pietre mari cât căruțele, table mari pe care era scrisă doar o poveste despre mări dispărute, cu cochilii străvechi în relief şi peşti întipăriți în calcar. Ballard printre trunchiuri de copaci gotici, aproape nonşalant în hainele prea largi pe care le purta, trecând prin troiene de zăpadă până la genunchi, pe lângă peretele sudic al unei cornişe de calcar sub care păsările ce scurmau în pământul arid se opreau să-l privească.

Drumul, când a ajuns la el, nu purta nicio urmă de trecere. Ballard a coborât pe el şi a mers mai departe. Era aproape miezul zilei şi soarele strălucea puternic pe zăpadă şi zăpada scânteia cu incandescența unei puzderii de cristale. În fața lui, drumul aproape invizibil şerpuia aproape pierdut printre copaci şi un pârâu curgea pe margine, negru sub alcovurile de gheață, mici caverne cu colți de sticlă sub rădăcinile copacilor în care apa clipocea nevăzută. În bălăriile înghețate de pe marginea drumului se încolăceau panglici albe de chiciură, nu ți-ai fi dat seama în veci cum se

formaseră acolo. Ballard a luat una şi a mâncat-o în mers, cu puşca pe umăr, picioarele enorme din cauza zăpezii care se prinsese de sacii în care-şi învelise încălţările.
În scurtă vreme a dat de o casă, tăcută în peisajul tăcut, un fular gros de fum despăturindu-se din coş în văzduh. Pe drum se vedeau urme de anvelope, dar zăpada le acoperise în timpul nopţii. Ballard a coborât de pe munte trecând pe lângă alte case şi pe lângă ruinele unei tăbăcării şi a dat într-un drum proaspăt circulat, unde urmele şnuruite de lanţuri antiderapante coteau în pădurea albă şi un râu de jad cotea spre munţi mai la sud.
Când a ajuns la magazin s-a aşezat pe o cutie de pe prispă şi, cu briceagul, a tăiat sfoara pe care şi-o legase în jurul picioarelor şi al tălpilor şi şi-a scos sacii şi i-a scuturat şi i-a întins pe cutie împreună cu bucăţile de sfoară şi s-a ridicat. Purta nişte pantofi negri, joşi, prea mari pentru el. Îşi lăsase puşca sub pod când trecuse râul. A bătut din picioare şi a deschis uşa şi a intrat.
Un grup de bărbaţi şi de băieţi erau adunaţi în jurul sobei şi au tăcut când a intrat Ballard. Ballard s-a dus în spatele sobei, dând uşor din cap spre ocupanţii magazinului. A întins mâinile spre căldură şi s-a uitat degajat în jur. Frig, nu? a zis.
Nimeni n-a zis nici da, nici ba. Ballard a tuşit şi şi-a frecat mâinile şi a traversat încăperea spre cutia cu sucuri şi a scos un suc de portocale şi l-a deschis şi a luat o prăjitură şi a plătit la tejghea. Proprietarul magazinului a dat drumul monedei de zece cenţi în sertarul casei de marcat şi a închis-o. A zis: E un spectacol zăpada asta, nu-aşa?
Ballard s-a declarat de acord, sprijinindu-se de tejghea, mâncându-şi prăjitura şi bându-şi sucul cu înghiţituri mici. După câteva clipe s-a aplecat spre proprietarul magazinului. N-aveţi cumva nevoie de un ceas? a zis.

Ce? a zis proprietarul magazinului. Un ceas. N-aveți nevoie de un ceas? Proprietarul magazinului s-a uitat indiferent la Ballard. Ceas? a zis. Ce fel de ceas?
Am diverse feluri. Ia uitați. Ballard şi-a pus pe tejghea sucul şi prăjitura pe jumătate mâncată şi a băgat mâna în buzunar. A scos trei ceasuri de mână şi le-a pus pe tejghea. Proprietarul magazinului le-a atins cu degetul o dată, de două ori. N-am nevoie de niciun ceas, a zis. Am neşte unele coloşa sub tejghea şi stau de un an de zile.
Ballard s-a uitat în direcția în care arăta. Câteva ceasuri prăfuite în celofan printre şosete şi plase de păr.
Cât cereți pe ele? a întrebat.
Opt dolari.
Ballard a examinat sceptic ceasurile negustorului. Bine, a zis. Şi-a terminat prăjitura şi şi-a recuperat ceasurile ținându-le de curea şi şi-a luat sucul şi a traversat iarăşi încăperea întorcându-se la sobă. Ținea ceasurile în față, prezentându-le fără convingere bărbatului aflat cel mai aproape de el. Vreunul din voi nu se-ntâmplă cumva să aibă nevoie de un ceas?
Bărbatul a aruncat o privire la ceasuri, apoi în altă parte.
Ia adă-le încoace să le vedem, prietene, a zis un băiat gras de lângă sobă.
Ballard a întins ceasurile.
Cât vrei pe ele?
Mă gândeam să iau şi io cinci dolari.
Ce, toate trei?
Hai, nu, ce dracu'. Cinci dolari fiecare.
Căcat.
Ia arată-l pe-ăla, Orvis.
Stai aşa, mă uit la el.
Ia să-l vedem.
Ăsta-i un ceas ca lumea.
Dă-l încoace. Cât vrei pe-ăsta?

Cinci dolari.
Îți dau doi şi nu te-ntreb de unde-l ai.
Nu pot.
Ia să-l văd pe ălălalt, Fred. Ce-i stricat la ele?
Nu-i nimica stricat la ele, ce dracu'. Auziți cum merg, nu?
Îți dau trei dolari pe-ăla care pare de aur.
Ballard şi-a mutat privirea de la unul la altul. Accept patru, a zis, şi-l alegeți pe-ăla care vă place.
Cât vrei pe toate?
Ballard a adunat cifrele în aer o clipă. Doişpe dolari, a zis.
Hai, ce dracu', asta nu-i nicio afacere. Nu faci reducere dacă cumperi mai multe?
Astea-s toate ceasurile pe care le ai?
Doar astea trei, atât.
Poftim. Dă-i-le pe-astea înapoi.
Azi nu te bagi la ceasuri, Orvis?
Nu-l conving pe angrosist să lase la preț.
Cât îmi dai pe toate? a zis Ballard.
Îți dau opt dolari pe toate trei.
Ballard s-a uitat cercetător la bărbați. Îl urmăreau să vadă ce preț o să aibă ceasurile la mâna a doua în dimineața aia de duminică. Le-a cântărit o clipă în palmă şi le-a dat mai departe. Sunt ale tale, a zis.
Cel care cumpărase ceasurile s-a ridicat şi i-a întins banii şi le-a luat. Vrei ăsta pe trei dolari? l-a întrebat pe bărbatul de lângă el.
Da, dă-mi-l.
Mai vrea cineva unu' pe trei dolari? A ridicat ceasul pe care-l avea în plus.
Celălalt bărbat care se uitase la ceasuri a întins piciorul pe podea şi a băgat mâna în buzunar.
Ți-l iau io, a zis.
Cât vrei pe ăla de ți l-ai luat tu, Orvis?
Poate cinci.

Căcat. N-ai dat decât doi pe el.
Păi ăsta-i un ceas ca lumea.
CÂND A AJUNS LA RÂU, Ballard s-a uitat de jur împrejur la peisajul alb şi pustiu, apoi a coborât de pe drum şi s-a băgat sub pod. A văzut în susul râului urme care nu erau ale lui. Ballard s-a cățărat până sub montanți şi s-a întins să ajungă la grinda deasupra căreia îşi lăsase puşca. Câteva clipe a dat din mână înnebunit, bâjbâind încolo şi-ncoace pe beton, cu ochii la râu şi la urmele după care deja se vedea cum se ține până la sfârşitul vieții. Apoi mâna i s-a încleştat pe patul puştii. A tras-o jos, înjurând, cu inima bubuind în piept. Ți-ar fi plăcut, ă? a strigat el spre urmele din zăpadă. Sub arcadele podului, vocea lui a răsunat spartă şi străină şi Ballard i-a ascultat ecoul cu capul înclinat într-o parte ca un câine, apoi a escaladat malul şi a luat-o iarăşi pe drum.
SE ÎNTUNECASE CÂND A AJUNS la peşteră. S-a târât înăuntru şi a aprins un chibrit şi a luat lampa şi a aprins-o şi a pus-o lângă cercul de pietre unde era vatra. Pereții cei mai apropiați ai cavernei se detaşau din noaptea neîntreruptă cu faldurile veşmântului lor de piatră albicioasă şi în tavanul boltei se ivea o falie cu un şir de dinți din calcar care picurau. Deasupra, prin gaura neagră de fum, stelele îndepărtate şi fără pleoape ale Pleiadelor ardeau reci şi desăvârşite. Ballard a răscolit focul cu piciorul şi a scos câțiva tăciuni vişinii-pal din mijlocul cenuşii şi al oaselor. A adus iarbă uscată şi crenguțe şi a aprins focul şi a ieşit iar din peşteră cu cratița în mână şi a adus-o înăuntru plină cu zăpadă şi a pus-o lângă foc. Salteaua lui zăcea pe un morman de crengi cu animalele de pluş puse deasupra şi cele câteva lucruri pe care le deținea erau împrăştiate prin grotă la voia întâmplării.
Când focul s-a însuflețit şi-a luat lanterna şi a traversat sala şi a dispărut într-un pasaj îngust.

Ballard a înaintat pe coridoare de piatră umedă în adâncurile muntelui până a ajuns în altă sală. Aici lumina lui a alunecat peste o pădure de coloane din calcar şi peste ceea ce păreau a fi nişte urne immense din piatră jilave şi diforme. Din solul grotei urca un curs de apă subteran. Țâşnea negru într-un bazin de calcit şi curgea de-a lungul unui apeduct îngust acolo unde sala se micşora reducându-se la o gaură neagră. Lumina lui Ballard se reflecta fără să tremure pe suprafața apei ca şi cum o forță subterană necunoscută ar fi curbat-o în spate. Pretutindeni apa picura şi împroşca şi pereții umezi ai peşterii păreau ceraţi sau lăcuiți în fasciculul de lumină.

A traversat sala şi a urmat izvorul de-a lungul trecătorii înguste prin care curgea, apa năvălind cu repeziciune în bezna din fața lui, coborând din bazin în bazin în cuve de piatră de ea însăşi sculptate şi Ballard sprinten pe pietre şi pe o cornişă, având grijă să nu se ude la picioare, obligat să meargă cu câte un picior deoparte şi de alta a firului de apă în anumite locuri, lumina lanternei surprinzând pe fundul de piatră albicioasă al cursului de apă raci albi care se retrăgeau şi se întorceau orbeşte.

A urmat cursul de apă vreun kilometru şi jumătate prin toate cotiturile şi locurile înguste care îl sileau să înainteze pieziş ca un scrimer şi strecurându-se printr-un tunel care l-a forțat să se târască pe burtă, mirosul apei din albia de lângă el bogat în minerale şi excremente albite de la nu se ştie ce animale până când s-a cățărat în cele din urmă printr-o crăpătură verticală pentru a da într-un coridor care l-a adus deasupra cursului de apă şi a intrat într-o cavernă înaltă de forma unui clopot. Aici pereții, cu circumvoluțiunile lor care păreau moi, băloase cum erau din cauza apei şi a noroiului sângeriu, aveau ceva organic, ca măruntaiele unui animal gigantic. Aici în intestinele

muntelui Ballard a luminat cu lanterna lespezi sau paturi de piatră pe care morții odihneau ca sfinții.
O IARNĂ CUMPLIT de rece era aceea. Ballard se gândea că până o să se sfârşească el o să semene cu unul dintre molizii ăia încrâncenați care creşteau înclinați de vânt din şisturile şi lichenii de pe creastă, în timp ce urca pe munte învăluit în asfințitul albastru de iarnă printre bolovani imenşi şi rămăşițele unor copaci gigantici căzuți în pădure, se mira în fața unui asemenea prăpăd. Dezordinea din pădure, copacii întinşi la pământ, nevoia de poteci noi. Dacă i s-ar fi dat lui sarcina asta, Ballard ar fi făcut un pic de ordine în păduri şi în sufletele oamenilor.
Ningea din nou. A nins patru zile şi când Ballard a coborât iar de pe munte i-a luat mai toată dimineața să răzbată până la creasta de deasupra casei lui Greer. Acolo a auzit lovituri de topor înăbuşite din cauza distanței şi a zăpezii care cădea. Nu vedea nimic. Zăpada era cenuşie pe fundalul cerului, pufoasă pe genele lui. Cădea fără zgomot. Ballard şi-a luat puşca în brațe şi şi-a croit drum pe panta care cobora spre casă.
S-a lăsat pe vine în spatele hambarului trăgând cu urechea ca să-l audă pe Greer. Acolo în mocirla înghețată de clisă şi balegă, plină de urme adânci de copite. Când a traversat hambarul, a descoperit că era gol. Podul era plin de fân. Ballard a rămas în uşa de la intrarea în hambar privind în jos la silueta cenuşie a casei prin zăpada care cădea. S-a îndreptat spre cotețul găinilor şi a desfăcut sârma cu care era legată încuietoarea şi a intrat. Câteva găini albe l-au urmărit nelinişțite din cuibarele lor de pe peretele din capăt. Ballard a trecut prin fața unui şir de stinghii de înnoptare şi a intrat pe o uşă din plasă de sârmă în zona unde era depozitată hrana. Acolo şi-a umplut buzunarele cu boabe de porumb şi s-a întors. A urmărit găinile, a plescăit din limbă la ele şi a întins mâna să apuce una. Găina a țâşnit din

cuibar cu un cârâit lung şi a trecut prin faţa lui bătând din aripi şi a coborât pe pământ şi s-a îndepărtat în goană. Ballard a înjurat. În învălmăşeala iscată, celelalte găini au urmat-o pe prima, singure sau câte două. El s-a năpustit în faţă şi a înşfăcat-o pe una de coadă când a dat să-şi ia zborul. A scos cârâituri furioase până când Ballard a reuşit s-o apuce de gât. Ţinând cu amândouă mâinile pasărea care se zbătea şi strângând puşca între genunchi, a sărit până la ferestruica plină de pânze de praf şi a aruncat o privire afară. Nicio mişcare. Jigodia dracu', a zis Ballard către găină sau către Greer sau către amândoi. A sucit gâtul găinii şi a scotocit rapid prin cuibare adunând cele câteva ouă şi băgându-le în buzunar, după care a ieşit iar.

ÎN PRIMĂVARĂ SAU CÂND se mai încălzeşte vremea şi zăpada se topeşte în pădure, urmele iernii se ivesc iarăşi pe piedestaluri zvelte şi zăpada dezvăluie în palimpsest vechile hoinăreli, luptele, scenele morţii pe care le ascunsese. Poveşti de iarnă readuse la lumină ca şi cum timpul s-ar derula îndărăt pe propria-i trecere. Ballard mergea prin pădure dând peste vechile lui urme acolo unde acestea coteau pe deal spre fosta lui casă. Vechi veniri şi plecări. Urmele unei vulpi reliefate pe intalia de zăpadă ca nişte ciuperci mici şi pete de bace acolo unde păsările îşi lăsaseră găinaţul rubiniu ca nişte picături de sânge pe zăpadă.

Când a ajuns la locul lui de observaţie şi-a sprijinit puşca de pietre şi s-a uitat la casa de sub el. Pe coş nu se vedea ieşind fum. Ballard a stat şi s-a uitat cu braţele încrucişate. L-a întrebat pe Greer pe unde umblase în ziua aia. O zi cenuşie şi mai rece decât altele în care zăpada care se topise nu mai picura şi nu se mai scurgea la vale. Ballard a privit primii fulgi de zăpadă căzând peste vale ca cenuşa.

Unde eşti, nenorocitule? a strigat.

Două milieuri fine de zăpadă s-au aşternut şi s-au dezintegrat pe mânecile încrucişate ale hainei lui.

A stat şi s-a uitat până când casa cufundată în tăcere s-a estompat sub el în ninsoarea cenuşie. După câteva clipe şi-a luat iarăşi puşca şi a traversat creasta până într-un loc de unde putea să vadă şoseaua. Nu trecea nimeni nici într-o direcţie, nici în cealaltă. De-acum ninsoarea se înteţise încât nu se mai vedea deloc în vale. Un stol de păsăruici au apărut din ninsoare şi au zburat ca nişte frunze suflate de vânt după care s-a aşternut iarăşi tăcerea. Ballard s-a ghemuit pe călcâie cu puşca între genunchi. A spus zăpezii să cadă mai repede, ceea ce ea a şi făcut.

DUPĂ CE NINSOAREA a încetat s-a dus în fiecare zi. Stătea şi se uita de pe promontoriul lui aflat la opt sute de metri distanţă, îl vedea pe Greer care ieşea din casă după lemne sau se ducea în hambar sau la coteţul de găini. După ce intra la loc, Ballard hoinărea fără ţintă prin pădure vorbind singur. Făcea planuri bizare. Urmele lăsate de ghetele pe care şi le târşâia pe pământ zdrobeau amprentele formelor de viaţă inferioare. Pe unde trecuseră şoarecii sau vulpile care vânau noaptea. Imprimaturul delicat al unei bufniţe aplecate asupra prăzii.

De multă vreme purta lenjeria victimelor lui femei, dar acum a început să se îmbrace şi cu hainele lor. O păpuşă gotică într-o îmbrăcăminte care nu-i venea, cu gura dată cu ruj carmin care plutea ruptă de corp, un roşu aprins în peisajul alb. Acolo jos, valea cu cele câteva acoperişuri pătate de rugină şi rotocoale abia vizibile de fum. Panglica şoselei ca o tăietură noroioasă pe valea albă şi dincolo de ea munţii, cute peste cute, cu stăvilarele lor negre din crengile desfrunzite de iarnă şi cedrii de un verde tern.

Urmele lui ieşeau din peşteră însângerate de noroi şi păleau de-a lungul pantei ca şi cum zăpada îi cauteriza picioarele până lăsa doar urme albe. O falsă primăvară a venit iar, aducând un vânt cald. Zăpada s-a topit şi în locul ei au apărut petice mici de gheaţă cenuşie printre frunzele umede.

Odată cu schimbarea vremii liliecii ascunşi undeva în străfundurile peşterii au început să se agite. Într-o seară, Ballard, care stătea întins în culcuşul lui lângă foc, i-a văzut cum se ivesc din întunericul tunelului şi urcă prin gaura de deasupra, bătând înnebuniți din aripi prin fum şi prin cenuşă ca nişte suflete înălțându-se din iad. După ce au plecat a stat şi s-a uitat la hoardele de stele reci răsfirate care se vedeau prin gura de evacuare a fumului şi s-a întrebat din ce erau făcute sau din ce era el făcut.

III

UITAȚI-O ACOLOŞA, dom' şerif, a zis ajutorul de şerif. Bine. Du-te până în vârf şi întoarce-te.
Au mers cu maşina pe drumul acoperit de o mocirlă groasă, derapând uşor şi lăsând în urmă fâşii lungi de noroi ud de sub anvelope până când au ajuns la bucla în care se termina drumul. La coborâre se vedeau făgaşele lăsate de cauciucuri când ieşiseră de pe drum şi ajunseseră în bălării şi se vedeau copacii tineri care fuseseră striviți şi urmele pneurilor care continuau în jos pe panta muntelui.
Acoloşa e, a zis ajutorul de şerif.
Maşina era răsturnată pe o parte într-o râpă adâncă la vreo treizeci de metri sub ei. Şeriful nu se uita la ea. Se uita înapoi în susul drumului spre rond. Ce n-aş da să fi venit aici acu' trei zile, când mai era un pic de zăpadă pe jos. Hai s-aruncăm un ochi.
S-au urcat pe latura maşinii şi au ridicat portiera şi ajutorul de şerif a coborât înăuntru. După câteva clipe a zis: Nu-i nici pe dracu' aici, dom' şerif.
Dar în torpedou?
Nimic.
Uită-te sub scaune.
M-am uitat.

Mai uită-te o dată.
Când a ieşit din maşină ţinea în mână un capac metalic de sticlă. I l-a întins şerifului.
Ce-i ăsta? a zis şeriful.
Asta-i tot.
Şeriful s-a uitat la capac. Hai să deschidem în spate, a zis.
În portbagaj erau o roată de rezervă şi un cric şi un levier şi nişte cârpe şi două sticle goale. Şeriful stătea cu mâinile în buzunare uitându-se înapoi în susul râpei, spre şosea. Dac-ai vrea să ajungi de-aici la drum, a zis – ceea ce ai vrea dac-ai fi aici –, pe unde-ai lua-o?
Ajutorul de şerif a arătat cu degetul. Aş lua-o drept prin şanţu' ăla, a zis.
La fel şi eu, a zis şeriful.
El pe unde crezi c-o fi luat-o?
Nu ştiu.
De când zice doamna că lipseşte de-acasă?
De duminică seară.
Sunt siguri că era şi fata cu el?
Ei aşa zic. Erau logodiţi.
Poate c-au luat-o prin pădure sau aşa ceva.
Nu erau în maşină, a zis şeriful.
Nu erau?
Nu.
Păi şi-atunci cum a ajuns aici?
Cred c-a împins-o cineva.
Păi atunci poate c-au fugit împreună. Poate-ar trebui să aflăm cât mai avea de dat la maşină. Poate de-aia...
Am aflat. E plătită.
Ajutorul de şerif a dat cu vârful cizmei în nişte pietricele. După câteva clipe a ridicat privirea. Păi atunci, a zis, încotro credeţi că s-au dus?

Cred că s-au dus unde s-a dus şi gagica aia care se pare că era cu băiatu' ăla de l-am găsit acolo sus. Părea să fie cu băiatu' ăla Blalock de-am stat noi de vorbă cu el.
Da, în fine. Se pare că unii dintre tinerii ăştia sunt destul de activi. Să ne întoarcem sus.
Au urcat pe jos până la rond. În partea cealaltă au găsit urme de încălțăminte în noroi pe marginea drumului. Mai departe, pe cercul pe care-l descria şoseaua, au găsit şi mai multe. Şeriful dădea din cap când le vedea.
La ce vă gândiți, dom' şerif? a zis ajutorul de şerif. Ce, la nimic. S-ar putea pur şi simplu să fie locul unde cineva s-a dat jos din maşină să facă un pipi. Se uita în josul drumului. Nu crezi, a zis, că dac-ai împinge o maşină la vale de-aici ar putea s-ajungă până unde-am parcat noi acoloşa jos înainte să iasă de pe drum?
Ajutorul de şerif s-a uitat şi el. Bun, a zis. E posibil. Aş zice că ar putea. La fel şi eu, a spus şeriful.
PANTOFII NOI AI LUI Ballard se afundau în noroi în timp ce se apropia de camionetă. Ținea puşca la subraț şi lanterna în mână. Când a ajuns la camionetă a deschis portiera şi a aprins lanterna şi a prins în raza ei galbenă chipurile albe ale unui băiat şi unei fete aflați unul în brațele celuilalt.
Fata a fost prima care a vorbit. A zis: Are o puşcă.
Ballard avea mintea amorțită. I se părea că se reuniseră toți trei acolo în cu totul alt scop decât al său. A zis: Hai să-ți vedem permisul.
Nu eşti om al legii, a zis băiatul.
Asta o să hotărăsc eu, a zis Ballard. Ce faceți voi aici?
Doar stăteam şi noi aici, a zis fata. Avea o ferigă din voal prinsă pe umăr, cu doi trandafiri grena din crep.
Erați gata să vă futeți, nu-aşa? Le studia fețele.
Ai grijă cum vorbeşti, a zis băiatul.
Ia numa-ncearcă să mă faci să tac.
Pune jos puşca aia şi-o să vezi tu.

Dacă te mănâncă, te scarpin io oricând, a zis Ballard.
Băiatul a întins mâna spre bord şi a dat la cheie.
Opreşte-te, a zis Ballard.
Motorul n-a pornit. Băiatul ridicase mâna ca şi cum ar fi vrut să dea laoparte ţeava puştii când Ballard l-a împuşcat în gât. A căzut într-o parte, în poala fetei. Ea şi-a împreunat mâinile şi şi le-a pus sub bărbie. O, nu, a zis.
Ballard a mai băgat un cartuş pe ţeava. Io i-am zis prostului, a spus el. Doar i-am zis, nu? Nu ştiu de ce lumea nu vrea să asculte.
Fata s-a uitat la băiat, apoi a ridicat privirea spre Ballard. Ţinea mâinile în aer ca şi cum n-ar fi ştiut unde să le pună. A zis: De ce-a trebuit să faci asta?
A fost alegerea lui, a zis Ballard. Io i-am zis idiotului.
O, Doamne, a zis fata.
Mai bine te-ai da jos de-acolo.
Ce?
Jos. Dă-te jos de-acolo.
Ce-ai de gând să faci?
Asta ştiu io şi o să afli şi tu.
Fata l-a împins pe băiat de pe ea şi s-a tras de-a lungul banchetei şi s-a dat jos în noroiul de pe drum.
Întoarce-te, a zis Ballard.
Ce-ai de gând să faci?
Întoarce-te şi nu-ţi bate capul.
Trebuie să mă duc la toaletă, a zis fata.
N-ai tu grijă cu asta, a zis Ballard.
Întorcând-o de umăr, a pus ţeava puştii la baza craniului şi a tras.
Ea s-a prăbuşit ca şi cum toate oasele din corp i s-ar fi lichefiat. Ballard a încercat s-o prindă, dar a căzut greoaie în noroi. A apucat-o de rochie la ceafă s-o ridice, dar materialul i s-a rupt în pumn şi în cele din urmă a trebuit să-şi sprijine puşca de aripa camionetei şi s-o apuce de subsuori.

A târât-o prin bălării, mergând cu spatele, uitându-se peste umăr. Capul fetei se bălăngănea şi sângele îi curgea pe gât şi când Ballard începuse s-o tragă îi ieşiseră din picioare pantofii. Ballard răsufla greu şi ochii înnebuniți i se dădeau peste cap. A lăsat-o jos în pădure la nici cincisprezece metri de drum şi a sărit pe ea, sărutându-i gura călduță încă şi pipăind-o pe sub haine. Brusc, s-a oprit şi s-a ridicat. I-a tras sus fusta şi s-a uitat. Făcuse pe ea. A înjurat şi i-a tras jos chiloții şi a tamponat coapsele albe cu tivul fustei. Avea pantalonii în vine când a auzit motorul camionetei pornind.
Sunetul pe care l-a scos n-a fost diferit de al fetei. O aspirație seacă, amuțită de groază. A sărit în picioare, încercând să-şi tragă sus cu o mână nădragii, şi a rupt-o la fugă prin tufişuri în direcția drumului.
Un trol de munte smintit, ținându-şi nădragii pătați de sânge cu o mână şi scoțând strigăte nearticulate, ascuțite de nebun, țâşnind din pădure şi năpustindu-se pe drumul cu pietriş în urma unei camionete care se îndepărta cu farurile stinse, aproape invizibilă în praful pe care-l ridicase. A coborât muntele zdupăind cu paşi mari până n-a mai putut să alerge şi nici n-a mai avut suflu să strige. Nu după mult timp s-a oprit să se-ncheie la curea şi s-a împleticit, ținându-se cu o mână într-o parte, încovoiat de spate şi gâfâind şi vorbind singur: N-ajungi tu departe, mortăciunea dracu'. Apucase să coboare până la jumătatea muntelui când şi-a dat seama că nu-şi luase puşca. S-a oprit. Apoi a plecat mai departe oricum.
Când a ieşit în şoseaua care străbătea valea s-a uitat în jos spre autostradă. În lumina lunii şoseaua era acoperită de o dâră de praf uşor suspendată în aer ca un râu sub o mantie de ceață până unde ajungea el cu privirea. Ballard îşi simțea inima grea ca un bolovan în piept. S-a aşezat pe vine în praful de pe şosea până când şi-a recăpătat suflul. Apoi s-a ridicat şi a luat-o iar în sus pe munte. La început a încercat

să alerge, dar n-a fost în stare. I-a luat aproape o oră să parcurgă cei cinci kilometri până în vârf.
A găsit puşca unde căzuse de pe aripa camionetei şi a verificat-o şi apoi a intrat în pădure. Fata zăcea la pământ cum o lăsase, rece şi țeapănă de moarte. Ballard a urlat la înjurături până a început să se sufoce şi apoi s-a aşezat în genunchi şi a aranjat-o pe umeri şi s-a chinuit să se ridice. Coborând muntele în grabă cu chestia aia în cârcă părea un om asaltat de un sucub înspăimântător, fata moartă călărindu-l cu picioarele în afară şi îndoite ca o broască monstruoasă.
BALLARD ÎI URMĂREA din şaua muntelui, o ființă minusculă care-şi rumega gândurile, stând pe vine cu puşca în brațe. Ploua de trei zile. Pârâul, aflat mult mai jos de unde stătea el, ieşise din albie, câmpurile erau inundate, întinderi de apă stătătoare erau împestrițate ici-colo de ierburi iernatice şi nutreț. Părul lui Ballard atârna pe craniul uscățiv în şuvițe linse şi ude şi apa cenuşie îi picura din păr şi de pe vârful nasului.
Noaptea versantul muntelui era tot o licărire de lămpi şi de torțe. Petrecăreți de sfârşit de iarnă care bântuiau printre copaci, unii strigându-se cum fac vânătorii în întuneric. În întuneric Ballard trecea pe sub ei, gonind cu bunurile lui prăpădite prin tuneluri de piatră în inima muntelui.
Pe la răsărit a ieşit dintr-o gaură în stâncă pe partea cealaltă a muntelui şi s-a uitat în jur ca o marmotă înainte să iasă la lumina zilei aceleia cenuşii şi ploioase. Cu puşca într-o mână şi pătura plină cu lucrurile lui în cealaltă a luat-o prin pădurea rară îndreptându-se spre terenul defrişat de dincolo.
A sărit un gard pe un câmp pe jumătate inundat şi şi-a croit drum spre pârâu. La vad pârâul era de două ori mai lat decât de obicei. Ballard a scrutat apa şi s-a mutat mai în aval. După câteva clipe s-a întors. Pârâul era complet opac,

o materie densă şi cărămizie care şuiera printre trestii. În timp ce stătea şi se uita, o scroafă înecată s-a ivit în vad şi s-a răsucit încet arătându-şi sfârcurile roz şi umflate şi apoi a fost dusă de apă mai departe. Ballard a ascuns pătura într-un desiş de rogoz şi s-a întors în peşteră.

Când a revenit la pârâu nivelul apei părea să fi crescut şi mai mult. Îşi adusese o ladă plină cu un amestec bizar de îmbrăcăminte de bărbaţi şi de damă şi cele trei jucării enorme de pluş pline de dâre de noroi. A adăugat puşca şi pătura cu lucruri pe care o cărase înainte şi a intrat în apă.

Pârâul i s-a căţărat pe picioare cu fâlfâieli frenetice de aripi de liliac. Ballard se clătina şi-şi recăpăta echilibrul şi şi-a apucat mai strâns încărcătura şi a mers mai departe. Nici n-apucase să ajungă la albia pârâului, că apa îi şi venea până la genunchi. Când i-a ajuns la mijloc a început să înjure cu voce tare. O invocaţie vitriolantă menită să facă apele să se retragă. Oricine l-ar fi văzut ar fi înţeles că n-avea de gând să se întoarcă nici dacă pârâul l-ar fi înghiţit. Ceea ce a şi făcut. Era în plin curent cu apa până la piept, luptându-se să înainteze pe vârfuri cu băgare de seamă şi aplecat spre amonte, când un buştean a intrat cu toată viteza în vad. Ballard l-a văzut venind şi a început să înjure. Buşteanul s-a răsucit de-a latul şi s-a îndreptat spre el parcă însufleţit de rea-voinţă.

Dispari, i-a strigat Ballard, un orăcăit răguşit în vuietul apei. Venea săltând în sus şi-n jos, antrenând în preajma lui un menisc de spumă maronie-deschis în care pluteau nuci, rămurele, gâtul subţire al unei sticle care ieşea din apă şi oscila ca un metronom.

Dispari, lua-te-ar dracu' să te ia. Ballard a încercat să împingă buşteanul cu ţeava puştii. Acesta s-a balansat brusc şi s-a năpustit asupra lui, iar Ballard s-a agăţat de el cu braţul în care ţinea arma. Lada s-a răsturnat şi a fost luată de curent. Ballard şi buşteanul au intrat în zona

pragurilor din aval de vad şi Ballard s-a pierdut într-un haos de zgomote, cu puşca într-o mână ridicată acum în aer ca un erou dement sau o parodie udă leoarcă a unui afiş patriotic pe cale să se scufunde şi gura larg deschisă să-şi strige jurământul de credinţă, până când buşteanul a ajuns într-un ochi de apă mai adânc şi s-a rostogolit şi a fost înghiţit de ape.

A ieşit la suprafaţă dând din mâini şi din picioare şi scuipând şi a început să-şi croiască drum cu greu prin apă spre şirul de sălcii care indicau malul acum inundat. Nu ştia să înoate, dar cum să se înece cineva ca el? Mânia părea să-l ţină la suprafaţă. O pauză în ordinea firească a lucrurilor părea să fi intervenit aici. Uitaţi-vă la el. Aţi putea spune că-l susţin semenii săi. Că a populat malul cu oameni care-l strigă. O rasă care-i hrăneşte la sân pe cei schilozi şi pe cei nebuni, care vrea în istoria ei sângele lor stricat, şi are să-l obţină. Dar îi vor viaţa acestui om. I-a auzit în noapte căutându-l cu lanterne şi cu strigătele lor de repulsie. Şi atunci cum de rezistă? Sau, mai degrabă, de ce nu-l iau aceste ape?

Când a ajuns la sălcii s-a ridicat şi şi-a dat seama că apa n-avea nici treizeci de centimetri. Atunci s-a întors şi a fluturat puşca rând pe rând către pârâul revărsat şi către cerul cenuşiu din care ploaia continua să cadă cenuşie şi fără contenire şi înjurăturile care au acoperit tumultul apei au ajuns până la munte şi au reverberat ca nişte ecouri din despicăturile vacarmului.

A mers pleoscăind prin apă până pe o ridicătură de teren şi s-a apucat să descarce şi să demonteze arma, punând cartuşele în buzunarul de la cămaşă şi scoţând apa din puşcă cu arătătorul şi suflând în ţeavă, bombănind în tot acest timp. A scos cartuşele şi le-a şters cât a putut de bine şi a încărcat la loc puşca şi a băgat un cartuş pe ţeavă. Apoi a pornit-o în aval în pas alergător.

Singurul lucru pe care l-a recuperat a fost lada şi era goală. La un moment dat, departe în aval, i s-a părut că vede urşii de pluş legănându-se pe apele umflate, dar imediat un pâlc de copaci i-a ascuns vederii şi el era deja mai aproape de autostradă decât şi-ar fi dorit, aşa că s-a întors. În cele din urmă a traversat mai sus în munţi. O râpă neagră cu pereţi abrupţi în care vuia un torent năvalnic. Pe o punte improvizată dintr-un buştean acoperit de muşchi, care se lăsa sub salteaua lui îmbibată de apă şi pătată de noroi, Ballard a păşit cu atenţie ţinând puşca în faţă. Ce albă era apa, cât de neschimbător aspectul ei în canalele repezi de dedesubt. Cât de negre stâncile.

Când a ajuns la dolina care se deschidea în munte salteaua era aşa de grea din cauza ploii, că îl dezechilibra. S-a târât printr-o gaură în peretele de piatră al dolinei şi a tras salteaua după el.

Toată noaptea şi-a cărat bunurile şi toată noaptea a plouat. Când a tras ultimul cadavru rânced şi acoperit de mucegai prin peretele dolinei şi apoi în jos pe coridorul întunecat în care se prelingea apa, spre est lumina zilei deja deschisese o fâşie palidă de gri în cerul care picura. Urmele pe care le lăsase în frunzele negre ale pădurii, cu dârele lungi făcute de tocurile târâte pe pământ, dădeau impresia că un cărucior trecuse pe acolo. Noaptea fusese ger şi Ballard a urcat printr-un câmp cu iarba învăluită într-o ţesătură de plăcuţe de gheaţă şi apoi a intrat într-o pădure unde copacii erau prizonieri în gheaţă, cu toate rămurelele ca nişte oscioare negre învelite în sticlă care se jeluiau sau se sfărâmau în vânt. Manşetele de la pantalonii lui Ballard se transformaseră în două tobe care îi răpăiau la glezne şi în pantofi degetele-i erau reci şi sângele aproape nu mai circula. A ieşit din dolină să vadă lumina zilei, aproape plângând de epuizare. Nimic nu se mişca în acel deşert mort şi fabulos, pădurea împodobită cu ghirlande de flori de

chiciură, bălării înălțându-se drepte din fantasmagorii albe de cristal ca dantela de piatră din podeaua unei peşteri. Nu se oprise din înjurat. Oricare ar fi fost vocea ce vorbea din el, nu era un demon, ci un eu mai vechi pe care-l lepădase şi care revenea din când în când în numele raţiunii, o mână care să-l tragă înapoi cu blândeţe de pe marginea mâniei lui nimicitoare.

A făcut un foc pe podeaua peşterii lângă un pârâu. Fumul s-a adunat sub cupola de deasupra şi s-a strecurat lent prin puzderia de fisuri şi pori şi s-a înălţat ca o ceaţă infernală prin pădurea care picura. Când a încercat levierul puştii, era blocat din cauza gerului. S-a pus în genunchi pe ţeavă şi s-a luptat cu el, trăgându-l cu ambele mâini. Când a văzut că nu cedează a aruncat puşca în foc. Dar a scos-o repede şi a sprijinit-o de perete înainte să sufere mai mult decât o arsură pe uluc. A zdrobit nişte cicoare sălbatică în cafetiera înnegrită scufundând-o în apă ca s-o umple. Fierbea şi sfârâia şi cânta în flăcări. Umbra lui Ballard oscila neagră şi mutantă pe pereţi concavi de piatră. A scos o cratiţă cu o turtă de mălai începută şi a pus-o lângă foc unde crustele uscate stăteau încreţite ca argila într-o viroagă vara.

În miezul întunecat al zilei s-a trezit aproape îngheţat şi a înviorat focul. Junghiuri fierbinţi îl săgetau în picioare. S-a lungit la loc. Apa din saltea se îmbibase în haine până la piele şi a rămas acolo tremurând cu braţele încrucişate şi după câteva clipe a adormit iarăşi.

Când s-a trezit a fost un chin. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a apucat strâns de picioare. A urlat. Cu paşi apăsaţi a traversat podeaua de piatră până la apă şi s-a aşezat şi şi-a cufundat picioarele în ea. Pârâul i s-a părut fierbinte. A rămas acolo înmuindu-şi picioarele şi scoţând un sunet nedesluşit, care nu era chiar plâns şi care reverbera din pereţii grotei ca bolboroselile unui grup de maimuţe solidare.

ŞERIFUL-ŞEF DIN COMITATUL Sevier a coborât treptele tribunalului până la ultima piatră deasupra peluzei inundate şi s-a uitat la apă unde se întindea platã şi cenuşie şi încărcată de grohotiş, prelungindu-se în canale liniştite pe străzi şi alei, cu vârfurile parcometrelor abia vizibile şi departe în stânga o mişcare aproape insesizabilă, încreţirea leneşă, ternă acolo unde cursul principal al râului Little Pigeon trăgea după sine apa stătătoare a bălţilor. Când ajutorul de şerif a traversat peluza trăgând la ramele bărcii şeriful l-a privit clătinând uşor din cap. Ajutorul de şerif a întors barca şi a început să vâslească cu spatele până când pupa s-a lovit de debarcaderul de piatră.
Cotton, eşti un vâslaş dat dracu'.
Să fiu io al naibii de n-aveţi dreptate.
Pe unde dracu' ai umblat?
Vâslaşul a sprijinit ramele şi barca s-a afundat mult în apă.
Aveţi de gând să staţi în picioare ca Napoleon? Am întârziat pentru c-a trebuit să-i dau amendă lui Bill Scruggs.
Amendă?
Da. L-am prins gonind c-o barcă cu motor pe Bruce Street.
Aiurea.
Ajutorul de şerif a rânjit şi a băgat ramele în apă. Nu că blestemăţie mai mare nici n-aţi mai pomenit?
Burniţa uşor. Şeriful se uita cercetător la oraşul inundat de sub borul pălăriei care picura. N-ai văzut vreun bătrân cu barbă lungă care construieşte ditai barca, nu? a zis.
Au vâslit pe strada mare a oraşului pe lângă magazine şi mici cafenele inundate. Doi oameni au ieşit dintr-un magazin cu o barcă plină de cutii pătate şi mormane de haine fără ambalaj. Unul dădea la rame, celălalt venea prin apă în urmă.
Neaţa, dom' şerif, a strigat omul din apă, ridicând mâna.
Neaţa, Ed, a zis şeriful.
Omul din barcă a dat din bărbie în semn de salut.

V-aţi întâlnit cu domnu' Parker? a zis omul din apă.
Acolo sus mergem acum.
S-ar zice că necazurile ar trebui să-i apropie pe oameni, în loc ca unii să-ncerce să fure de la alţii.
Cu unii oameni n-ai ce-i face, a zis şeriful.
Cât de adevărat.
Au vâslit mai departe. Aveţi grijă, a zis şeriful.
Da, a zis omul din apă.
Au vâslit în intrarea magazinului de unelte şi ajutorul de şerif a tras ramele în barcă. Înăuntru, la lumina unei lămpi, oamenii pleoscăiau greoi încolo şi-ncoace prin apă. Un bărbat s-a căţărat în vitrină şi a aruncat o privire afară spre şerif prin geamul spart.
Noroc, Fate, a zis.
Noroc, Eustis.
Cel mai mult au luat arme.
Asta iau de obicei.
Nici măcar nu ştiu câte. Am senzaţia c-o să ne ia un an să ne dăm seama de tot ce lipseşte.
Nu puteţi să găsiţi seriile?
Nu până când nu se retrag apele. Dacă s-or mai retrage. Listele de inventar sunt la subsol.
Asta e.
Cică mâine s-ar mai însenina. Deşi în momentul ăsta nici că-mi mai pasă. Dumitale?
Sunt cele mai rele inundaţii din câte am văzut la viaţa mea, a zis şeriful.
Cică în 1885 a fost o inundaţie de era tot oraşul sub apă.
Zău?
Aşa am auzit, a zis ajutorul de şerif.
Ştiu că a ars din temelii de vreo şase ori, a zis proprietarul magazinului. Nu credeţi că poate-s locuri în care bunul Dumnezeu n-a vrut să trăiască oameni?

E posibil, a zis şeriful. Deşi, dacă-i aşa cum spui, aici are de-a face cu o grămadă de căpoşi, nu-aşa?
Ba bine că nu.
Pot să v-ajut cu ceva?
Nu, dracu' s-o ia. încercăm să salvăm un pic de marfă. Nu ştiu. Cert e că-i mare dezastru.
Bun. Când găsiți seriile, dați-mi-le şi mie. E foarte probabil c-o să apară în Knoxville.
Mai degrabă aş vrea să pun mâna pe jegoşii ăia care le-au furat decât să recuperez puştile.
Înțeleg ce zici. O să facem tot posibilul.
Bine.
Bine, numa să pornesc motoru' aicişa şi mergem să ridicăm poşta.
Ajutorul de şerif a rânjit şi a scufundat ramele în apa cenuşie printre sticle şi scânduri şi fructe care pluteau ici-colo.
Vorbim mai târziu, Fate, a zis proprietarul magazinului.
OK, Eustis. Mă seacă să văd că au dat spargere la tine.
Asta e.
Au vâslit în susul străzii şi au tras barca pe treptele din fața oficiului poştal şi au intrat.
Neața, domnule şerif Turner, a zis o femeie simpatică din spatele ghişeului cu gratii.
Neața, doamnă Walker, ce faceți?
Am cam intrat la apă. Dumneavoastră?
Nebunie, nu?
Ea a strecurat un teanc de plicuri pe sub gratii.
Asta-i tot?
Asta-i tot.
Şeriful a frunzărit corespondența.
N-ați găsit niciuna dintre persoanele care au dispărut din maşini?
Când o s-o găsim pe una o să le găsim pe toate.

Şi când o s-o găsiți pe una aia?
O să le găsim.
N-am văzut niciodată atâta răutate undeva, a zis femeia.
Şeriful a zâmbit. A fost şi mai rău de-atât, a zis.
În timp ce vâsleau înapoi la vale pe Bruce Street, cineva i-a strigat de la o fereastră aflată la etaj. Şeriful s-a lăsat pe spate să vadă cine vorbise, cu ochii mijiți în ploaia măruntă.
Te duci la tribunal, Fate?
Mă duc.
Mă iei şi pe mine?
Haide.
Stai să-mi iau haina şi cobor.
Un bărbat în vârstă şi-a făcut apariția în capul scărilor de pe latura unui magazin mare din cărămidă. A închis uşa în urma lui şi şi-a aranjat pălăria pe cap şi a coborât scările cu mare grijă. Ajutorul de şerif a dat cu spatele până când barca s-a urcat pe trepte şi bătrânul, apucându-l pe şerif de umăr şi strângând cu nădejde, a pus piciorul înăuntru şi s-a aşezat.
Azi femeia mi-a spus o treabă, cică: E o pedeapsă. Plata păcatului şi de-astea. I-am spus că în cazul ăsta toată lumea din comitatul Sevier ar trebui să fie putredă până-n măduva oaselor ca să merite aşa ceva. Poate aşa şi crede, nu ştiu. Tu ce mai faci, tinere?
Bine, a zis ajutorul de şerif.
Uite un om care poa' să-ți povestească despre Glugile Albe, a zis şeriful.
Oamenii nu vor s-audă chestiile astea, a zis bătrânul.
Cotton aci de față a zis că lui i se pare o idee bună, a zis şeriful. Ca să-i ții pe oameni la respect.
Bătrânul l-a cercetat cu privirea pe ajutorul de şerif care vâslea. Să nu crezi aşa ceva, fiule, i-a zis. Erau o şleahtă de hoți şi de laşi şi de criminali de ultimă speță. Nu făceau altceva decât să biciuiască femei şi să jefuiască bătrâni de

economiile lor. Pensionari şi văduve. Şi să omoare oameni noaptea-n paturile lor.
Dar Ciocurile Albastre?
Ăştia fuseseră organizaţi să se opună Glugilor Albe, da erau la fel de laşi. Dacă auzeau că Glugile Albe se duc undeva, să zicem la Pigeon Forge, se duceau acolo şi scoteau scândurile podului şi se ascundeau în tufişuri ca să-i audă cum cad. S-au vânat unii pe alţii prin tot comitatul doi ani de zile şi nu s-au întâlnit decât o dată, şi asta din întâmplare şi la loc strâmt de unde niciuna din şlehtele astea nu putea să scape. Nu, erau nişte oameni de nimic de la un cap la altu', nu era unu' care să nu fie un jeg de om la trei sute şaizeci de grade, cum zicea tăticu', adică erau nişte jeguri de oameni din orice parte te uitai la ei.
Şi ce s-a-ntâmplat până la urmă?
Ce s-a-ntâmplat până la urmă a fost că singurul care avea un pic de curaj le-a ţinut piept şi ăla a fost Tom Davis.
Era un tip pe cinste, nu, domnu' Wade?
Aşa era. Era doar ajutor de şerif sub şeriful Miliard Maples când a venit de hac Glugilor Albe. A făcut trei, patru drumuri la Nashville, plătind din buzunarul propriu. A convins legislatura să adopte o lege prin care tribunalul de circuit să fie anexat tribunalului penal din Knoxville în aşa fel încât să aibă un nou judecător în Sevierville şi apoi s-a dus după Glugile Albe. Au încercat să-l omoare în fel şi chip. Au asmuţit şi-o matahală de cioroi asupra lui, într-o seară când se întorcea din Knoxville. Pe-atunci puteai să iei vaporul şi cioroiu' ăsta s-a urcat la bord de pe altă ambarcaţiune în mijlocul fluviului şi a scos arma la el să-l împuşte. Tom Davis l-a dezarmat şi l-a adus pur şi simplu la puşcărie. La vremea aia Glugile Albe plecau din comitat cu duiumu'. Lui nu-i păsa unde se duc. I-a adus înapoi din Kentucky, din North Carolina, din Texas. Pleca singur şi rămânea plecat săptămâni întregi şi apoi se-ntorcea cu ei

legați c-o frânghie ca nişte cai. Era cel mai dat dracu' tip de care am auzit vreodată. Şi un om educat. Fusese profesor de şcoală. De la Războiul Civil nu mai fusese ales un democrat în comitatul Sevier, dar când a candidat Tom Davis la postul de şerif, l-au ales.
Nu vă mai amintiți inundația din 1885, nu? a zis ajutorul de şerif.
Păi, cum se-ntâmplă că în anul ăla m-am născut, am amintiri cam vagi.
În ce an i-au spânzurat pe ăia doi, domnu' Wade?
În '99. E vorba de Pleas Wynn şi de Catlett Tipton, care-i omorâseră pe soții Whaley. Îi sculaseră din pat şi le zburaseră creierii în fața fetiței lor. Apoi au stat în puşcărie doi ani tot făcând apel şi mai ştiu eu ce. A fost şi un Bob Wade implicat şi-s mândru să spun că nu era neam cu mine. Cred că a mers la penitenciar. În schimb, Tipton şi Wynn au fost spânzurați pe peluza tribunalului, chiar acoloşa. Era chiar prima zi din an. Mi-amintesc că mai erau încă crenguțe de ilice şi lumânări de Crăciun. Au construit un ditamai eşafodul cu o trapă prin care să cadă amândoi. Oamenii începuseră să ajungă în oraş de cu o seară înainte. Au dormit în căruțe, mulți dintre ei. Alții şi-au întins păturile pe peluza tribunalului. Peste tot. Era imposibil să mergi la masă în oraş, oamenii stăteau la coadă pe trei rânduri. Femeile vindeau sendvişuri pe stradă. Tom Davis era deja şerif. I-a scos din puşcărie, aveau cu ei doi pastori şi nevestele la braț şi toate alea. Ca şi cum se duceau la biserică. S-au suit cu toții pe eşafod şi au cântat şi toată lumea a început să cânte laolaltă cu ei. Bărbații îşi scoseseră pălăriile de pe cap. Eu aveam treişpe ani, dar îmi aduc aminte de parcă a fost ieri. Tot oraşul şi jumătate din comitatul Sevier cântând De Tine am nevoie. Apoi pastorul a spus o rugăciune şi nevestele şi-au sărutat soții de adio şi s-au dat jos de pe eşafod şi s-au întors să privească şi

pastorul a coborât şi el şi s-a făcut foarte linişte. Şi apoi trapa s-a deschis sub ei şi ei au căzut prin ea şi au rămas acolo atârnaţi în gol dând din mâini şi din picioare timp de, nu ştiu, zece, cinşpe minute. Să nu credeţi că moartea prin spânzurare e rapidă şi fără durere. Nu e. Dar uite-aşa s-a terminat cu Glugile Albe în comitatul Sevier. Oamenilor nu le place să vorbească de asta nici până-n ziua de azi.
Credeţi că pe-atunci oamenii erau mai răi decât sunt astăzi? a zis ajutorul de şerif.
Bătrânul se uita la oraşul inundat. Nu, a zis. Nu cred. Cred că oamenii sunt la fel din ziua în care Domnul l-a făcut pe primul dintre ei.
În timp ce urcau scările tribunalului le povestea că pe House Mountain trăia odată un pustnic, un gnom zdrenţăros cu părul până la genunchi care se îmbrăca în frunze şi oamenii aveau obiceiul să se ducă la grota lui şi să arunce cu pietre înăuntru ca să-l provoace şi să strige la el să iasă.
ÎN PRIMĂVARĂ BALLARD se uita la doi şoimi care se acuplau şi cădeau, cu aripile întoarse spre cer, fără zgomot din soare pentru a se separa brusc deasupra copacilor şi a-şi întinde aripile, urcând iarăşi în spirală către cer cu ţipete subţiri. I-a urmărit cu privirea ca să vadă dacă nu era rănit vreunul din ei. Nu ştia cum se împerechează şoimii, dar ştia că toate lucrurile de pe lumea asta se înfruntă. A părăsit vechiul drum de căruţe acolo unde intra în trecătoare şi a luat-o pe o potecă pe care o făcuse chiar el, traversând versantul muntelui ca să arunce un ochi la ţinutul unde locuise odinioară.
S-a aşezat cu spatele sprijinit de o stâncă şi a lăsat să-l pătrundă căldura ei, vântul încă rece făcând să tremure ferigile rare din zona montană înaltă, cenuşii şi sfărâmicioase. A urmărit o căruţă goală care urca pe vale sub el, huruitul ei îndepărtat, catârul oprindu-se în vad, dar

huruitul căruței neclintite continuând indiferent de asta, ca şi cum sunetul ar fi creat materia, până când i-a ajuns pe deplin la urechi. L-a urmărit pe catâr cum bea apă şi apoi bărbatul de pe băncuța căruței a ridicat mâna şi au pornit iarăşi la drum, acum fără să scoată un sunet, lăsând în urmă pârâul şi apucând-o pe drum, şi apoi iarăşi s-a auzit huruitul de lemn, îndepărtat şi stins.

Urmărea succesiunea măruntă a tuturor lucrurilor din vale, câmpurile cenuşii care se făceau negre şi şnuruite sub lama plugului, lenta ocluzie verde pe care o aşterneau copacii. Ghemuit pe vine acolo, şi-a lăsat capul să cadă între genunchi şi a început să plângă.

ÎNTINS PE SPATE ÎN ÎNTUNERICUL din peşteră i s-a părut că aude un fluierat aşa cum se întâmpla când era copil şi stătea în pat în întuneric şi-l auzea pe tatăl lui fluierând, cimpoier singuratic întorcându-se acasă, dar singurul sunet era al pârâului care curgea în peşteră pentru a se vărsa poate în mări necunoscute din centrul pământului.

În noaptea aceea a visat cum călărea prin pădure pe o culme joasă. Sub el vedea cerbi pe o pajişte acolo unde soarele cădea pe iarbă. Iarba era încă udă şi cerbii se afundau în ea până la pântec. Simțea coloana catârului unduindu-se sub el şi a strâns mai tare flancurile animalului între picioare. Fiecare frunză care îi atingea fața îi adâncea tristețea şi groaza. Pe lângă nicio frunză care-i ieşea în cale n-avea să mai treacă vreodată. Îi lunecau pe chip ca nişte văluri, deja îngălbenite unele, cu nervurile lor ca nişte oase subțirele în soare. Se hotărâse să-şi continue drumul pentru că nu putea să se întoarcă şi în ziua aceea lumea era la fel de frumoasă ca în oricare alta şi el călătorea spre moarte.

ÎNTR-O BUNĂ DIMINEAȚĂ de mai John Greer a ieşit să sape o fosă septică în spatele casei. În timp ce săpa, Lester Ballard, cu o perucă ciufulită şi îmbrăcat în fustă, a ieşit din

spatele magaziei unde era pompa de apă şi a ridicat puşca şi a tras cocoşul fără zgomot, ţinând trăgaciul şi apoi lăsându-l să gliseze în poziţie de tragere cum fac vânătorii.
Când a tras, lopata plină cu pământ tocmai trecea pe lângă umărul lui Greer. Mult după ce pocnetul puştii s-a stins la adăpostul muntelui Ballard încă auzea gongul unei răsturnări a destinului răsunând deasupra bărbatului, care încremenise acolo ţinând încă în aer lopata pe care bucăţica de plumb se strivise ca un medalion strălucitor şi uitându-se la ce creatură o fi stat acolo înjurând în barbă în timp ce acţiona levierul puştii, o apariţie creată din nimic şi atacându-l cu o voinţă atât de cumplită. A aruncat lopata cât colo şi a rupt-o la fugă. Ballard i-a tras un glonţ în corp când a trecut, făcându-l să se poticnească în avântul său. L-a mai împuşcat o dată înainte să dispară după colţul casei fără să poată spune unde-l nimerise. Acum alerga la rândul lui, înjurând fără încetare, acţionând iar levierul puştii, dând colţul casei, un picior aproape fugindu-i într-o parte când a cotit şi a alunecat lăsând ditamai urma în noroi, cu puşca într-o mână acum şi degetul îndoit pe cocoş, urcând treptele cu un umblet săltat bizar şi repezindu-se la uşă.
Arăta ca un obiect care ajunge la capătul unui cablu cu arc sau o invenţie burlescă din arta monteurului de film, înghiţit de uşă şi aruncat afară aproape simultan, proiectat în spate după o ciocnire zdravănă, învârtindu-se în loc, un braţ fâlfâind cu o mlădiere stranie, un nor rozaliu de sânge şi de haine zdrenţuite şi puşca zăngănind fără un sunet pe scândurile prispei în vacarmul acela şi Ballard prăvălit un moment în fund pe podea înainte să se rostogolească în curte.
Deşi împuşcat şi el în partea de sus a pieptului, Greer s-a desprins clătinându-se din prag cu puşca de vânătoare în mână şi a coborât treptele să examineze chestia aia pe care o împuşcase. La piciorul scării a cules de pe jos ceea ce

părea a fi o perucă şi şi-a dat seama că era făcută dintr-un scalp uscat de om.
BALLARD S-A TREZIT într-o cameră cufundată în întuneric beznă.
S-a trezit într-o cameră luminată ca ziua.
S-a trezit într-o cameră la răsărit sau la apus, n-ar fi ştiut să spună, unde particulele de praf care treceau printr-o rază de lumină invizibilă se aprindeau incandescent o clipă şi aleatoriu şi rătăceau prin aer ca nişte licurici minusculi. A stat şi le-a studiat câteva clipe şi a ridicat mâna apoi. Nu s-a înălţat nicio mână. A ridicat-o pe cealaltă şi o rază subţire de lumină galbenă i-a căzut pe antebraţ. S-a uitat prin cameră. Nişte recipiente de inox pe o masă de oţel. O carafă de apă şi un pahar. Ballard într-o cămaşă de noapte subţire şi albă într-o cameră îngustă şi albă, fals acolit sau criminal antiseptic, practician al ororii, strigoi cu jumătate de normă.
Era treaz de câteva minute când a început să pipăie prin jur căutându-şi braţul lipsă.
Nu era în pat.
Şi-a dat laoparte cearşaful de la gât şi a examinat bandajul imens care-i înfăşură umărul aparent deloc surprins. S-a uitat în jur. O cameră un pic mai lată decât patul. În spatele lui era o ferestruică, dar nu putea să se uite afară fără să întindă gâtul şi asta durea prea tare.
Nu vorbea nimeni cu el. O infirmieră a intrat cu o tavă de tinichea şi l-a ajutat să stea în capul oaselor, Ballard încercând şi acum să-şi folosească braţul lipsă ca să-şi ţină echilibrul. O cană de supă, o cană de budincă, o sută douăzeci de mililitri de lapte dulce într-o cutie de carton cerat. Ballard a dat cu vârful lingurii prin mâncare apoi s-a lăsat la loc pe spate.
A rămas întins acolo, visând cu ochii deschişi. Crăpăturile din tencuiala îngălbenită de pe tavan şi de pe partea de sus a pereţilor păreau să-i acţioneze asupra creierului. închidea

ochii şi tot le vedea. Fisuri subțiri care îi traversau mintea deteriorată, altminteri goală. S-a uitat la protuberanta înfăşurată în bandaje care se ițea de sub mâneca scurtă a cămăşii de la spitalul comitatului. Semăna cu un enorm deget mare pansat. Se întreba ce făcuseră cu brațul lui şi s-a hotărât să ceară lămuriri.
Când infirmiera a intrat cu cina, a zis:
Ce-au făcut cu brațul meu?
Ea a rotit blatul mobil al mesei şi a pus tava jos. Ți-a fost smuls de o împuşcătură.
Ştiu asta. Voiam doar să ştiu ce au făcut cu el.
Nu ştiu.
Şi nici că-ți pasă, nu?
Nu.
O să aflu io. Pot să aflu. Cine-i individu' ăla care stă tot timpul la uşă?
Un ajutor de şerif.
Ajutor de şerif.
Da, a zis ea. Şi bărbatul pe care l-ai împuşcat?
Ce-i cu el?
Nu vrei nici măcar să ştii dacă a murit sau mai trăieşte?
Mă rog.
Ballard desfăşura ştergarul de in să ia tacâmurile.
Mă rog ce? a zis ea.
Mă rog, a murit sau mai trăieşte?
Trăieşte.
Infirmiera îl urmărea cu privirea. El a luat o lingură de piure de mere şi s-a uitat la ea şi a pus-o jos. A deschis cutia de lapte şi a băut din ea.
Chiar nu-ți pasă dacă-i aşa sau altfel, nu? a zis ea.
Ba îmi pasă, a zis Ballard. Aş fi vrut să moară jegosu' ăla.
MÂNCA, SE UITA PE PEREȚI. Îşi făcea nevoile în ploscă sau în oala de noapte. Uneori auzea un radio în altă cameră. Într-o seară au venit să-l vadă unii care păreau a fi vânători.

Câteva clipe au stat şi au vorbit în spatele uşii. Apoi uşa s-a deschis şi camera s-a umplut de oameni. S-au adunat lângă patul lui Ballard. Adormise. S-a ridicat cu chiu, cu vai în capul oaselor şi s-a uitat la ei. Pe unii îi cunoştea, pe alţii nu. I s-a strâns inima.
Lester, a zis un bărbat solid, unde-s cadavrele?
Nu ştiu nimic de niciun cadavru.
Ba da, ştii. Câţi oameni ai omorât?
N-am omorât pe nimeni.
Pe dracu' n-ai omorât. Ai omorât-o pe fata aia Lane şi le-ai dat foc în casă şi ei, şi copilaşului şi i-ai omorât pe oamenii ăia din maşinile parcate pe Frog Mountain.
N-am făcut aşa ceva.
Au stat şi s-au uitat la el în tăcere. Apoi bărbatul a zis: Ridică-te, Lester.
Ballard şi-a strâns aşternuturile la piept. N-am voie să mă ridic, a zis.
Un bărbat a întins mâna şi a dat laoparte aşternuturile. Picioarele fusiforme ale lui Ballard se profilau palide şi gălbui pe cearşaf.
Ridică-te.
Ballard a smucit tivul cămăşii de noapte ca să se acopere. Şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi a rămas aşa o clipă. Apoi s-a ridicat. A căzut la loc şi s-a apucat de măsuţă. Unde mergem? a zis.
Cineva din spatele tuturor a zis ceva, dar Ballard n-a înţeles.
N-ai nimic altceva de îmbrăcat?
Nu ştiu.
Au deschis un dulap şi s-au uitat înăuntru, dar nu erau decât mopuri şi o găleată. Stăteau acolo şi se uitau la Ballard. Nu arăta prea grozav.
Ar trebui să plecăm dacă mai vrem să mergem. Probabil că Earl s-a dus să-l aducă pe şerif.

Hai să mergem, Ballard.
L-au ridicat şi l-au împins spre uşă şi au strâns rândurile în spatele lui. El s-a întors o dată şi a privit spre pat. Apoi au luat-o pe coridorul lat al spitalului. Au trecut pe lângă uşile deschise dincolo de care oameni întinşi în pat se uitau la ei cum pleacă, cu linoleumul rece sub tălpi şi picioarele poticnindu-se un pic în timp ce înainta.
Era o noapte senină şi răcoroasă. Ochii lui Ballard s-au ridicat spre dâra rece de stele care se întindea dincolo de stâlpii de iluminat din parcare. Au traversat asfaltul negru, umed de la ploaia care abia stătuse şi oamenii au deschis portiera unei camionete şi i-au făcut semn lui Ballard să urce. S-a cățărat în cabină şi s-a aşezat ținându-şi picioarele goale lipite în fața lui. Oamenii s-au urcat de-o parte şi de alta şi motorul a pornit şi s-au aprins farurile şi odată cu ele farurile altor maşini şi camionete din parcare. Ballard a trebuit să-şi mute genunchii ca un copil ca omul să poată manevra schimbătorul de viteze. Au ieşit din parcare şi au luat-o pe stradă.
Unde mergem? a zis Ballard.
O să ştim cu toții când ajungem, a zis şoferul.
Au mers pe autostradă spre munți, o caravană de camionete şi maşini. S-au oprit în fața unei case. Un bărbat s-a dat jos din maşina din spatele lui Ballard şi s-a dus la uşă. O femeie i-a dat drumul înăuntru, în casă, la lumina unui bec fără abajur, a văzut o femeie şi nişte copii. După câteva clipe bărbatul a ieşit iar şi s-a apropiat de camionetă şi a întins o boccea pe geam. Zi-i să-şi pună astea pe el, a spus.
Şoferul i-a întins bocceaua lui Ballard. Pune-ți astea, a zis. Erau o salopetă şi o cămaşă militară.
El stătea în camionetă cu hainele în poală şi ei au pornit iarăşi la drum. Au cotit pe un drum neasfaltat care şerpuia printre dealuri scunde cu pini negri ivindu-se în bătaia farurilor ca dinții unei roți la fiecare viraj şi apoi au luat-o

pe alt drum, cu iarbă, ajungând în cele din urmă pe o pajişte alpină unde în lumina stelelor se înălțau ruinele unui joagăr. O magazie ale cărei geamuri fuseseră sparte cu pietre, cufundată în beznă. Stive de cherestea cenuşie, un morman de rumeguş unde se aciuaseră vulpile.

Şoferul camionetei a deschis portiera şi s-a dat jos. Celelalte autovehicule au tras alături şi oamenii au început să se adune laolaltă. Un zgomot estompat de voci şi portiere care se închideau. Ballard singur pe scaunul din camionetă, cu gambele dezgolite în cămaşa de noapte.

O să stea Otis cu ochii pe el. De ce nu-l aducem aici şi gata. Lasă-l să stea acolo unde e. Cum de nu şi-a pus hainele pe el. Portiera camionetei s-a deschis. Nu ți-e frig, a zis un bărbat.

Ballard s-a uitat la el fără să priceapă. Îl durea brațul.

Zi-i să-şi pună hainele pe el. Vrea să-ți pui hainele alea de-acolo, a zis bărbatul. Ballard a început să cotrobăie prin boccea după găuri de brațe sau de picioare. Otis, stai cu ochii pe el. Mă gândesc c-ar trebui să-l legăm la mâini. Ai putea să-i legi mâinile de un picior, ca la catâri. Jerry, pune te rog borcanul ăla la loc de unde l-ai luat. E treabă serioasă aici.

Ballard îşi pusese cămaşa şi încerca să se-ncheie la nasturi. Nu-ncercase niciodată să se-ncheie la cămaşă cu o singură mână şi nu se descurca deloc. Şi-a tras pe el salopeta şi şi-a prins bretelele. Era moale şi mirosea a săpun şi înăuntru mai încăpea un Ballard. A îndesat mâneca goală de la cămaşă în salopetă şi s-a uitat în jur. Un bărbat stătea pe vine în bena camionetei cu o puşcă de vânătoare în mână şi-l supraveghea prin geamul din spate. Pe deal, lângă joagăr, un foc a licărit în vânt şi bărbații s-au strâns în jurul lui. Ballard a apăsat pe butonul de pe capacul torpedoului din fața lui şi acesta s-a deschis. A scotocit printre hârtii, dar n-

a găsit nimic. A închis capacul la loc. După câteva clipe a coborât geamul.
N-ai o țigară acolo în spate, nu? a zis.
Bărbatul s-a aplecat şi i-a întins un pachet de țigări pe geamul deschis. Ballard a luat una şi şi-a băgat-o în gură.
Ai un chibrit? a zis.
Bărbatul i-a dat un chibrit. Îți mai lipseşte ceva? a zis.
N-am vrut io să vin aici, a zis Ballard.
A frecat chibritul de bord şi şi-a aprins țigara şi a stat acolo pe scaun fumând în întuneric, uitându-se la focul de pe deal. După câteva clipe un bărbat a coborât, a deschis portiera şi i-a spus lui Ballard să iasă. Ballard s-a dat jos cu greu din cabină şi a rămas acolo în salopeta lui.
Adu-l sus, Otis.
Ballard îşi târşâia picioarele pe deal sub amenințarea armei. A trebuit să se oprească să-şi suflece manşetele la salopetă. Când a ajuns la foc s-a oprit şi şi-a privit picioarele goale.
Ballard.
Ballard n-a răspuns.
Ballard, o să-ncercăm să-ți uşurăm situația.
Ballard a aşteptat.
Arată-ne unde i-ai pus pe oamenii ăia ca să li se poată face o înmormântare aşa cum se cuvine şi te ducem înapoi la spital ca să-ți încerci norocul în fața legii.
Faceți cum vreți, voi sunteți la putere, a zis Ballard.
Unde sunt cadavrele, Ballard?
Nu ştiu nimic de niciun cadavru.
E ultimul tău cuvânt?
Ballard a zis că da.
Ai cablul ăla, Fred?
Desigur.
Un bărbat s-a desprins din cerc şi s-a apropiat de Ballard cu un cablu de oțel împletit, unsuros şi făcut colac.

O să trebuiască să-i legi brațul. Are careva o frânghie în camionetă?
Am eu.
Întreabă-l şi de ailaltă, Ernest.
Da, Ernest.
Omul s-a întors spre Ballard.
Ce făceai cu femeile alea moarte? a zis. Le futeai?
La lumina focului, un mic spasm straniu a apărut pe chipul lui Ballard, dar el n-a scos o vorbă. S-a uitat de jur împrejur la torționarii lui. Omul cu cablul desfăşurase o bucată şi o întinsese pe pământ. La capăt era un inel prin care cablul fusese trecut într-o buclă care-l făcea să semene cu un laț enorm pentru iepuri.
Ştii că aşa făcea, a zis omul. Pune-i-l şi gata.
Cineva îi lega brațul lui Ballard cu o frânghie. Cablul de oțel i-a alunecat în jurul gâtului şi i s-a oprit pe umeri. Era rece şi mirosea a ulei.
O clipă mai târziu urca dealul spre joagăr. Îl ajutau pe rampele de buşteni, păşind cu grijă, flăcările focului înşirându-i într-un teatru de umbre zdrențuite pe partea de sus a dealului. La un moment dat Ballard a alunecat şi l-au ținut şi l-au ajutat. S-au oprit să se odihnească pe o platformă de doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate de deasupra gropii cu rumeguş. Unul dintre oameni a fost ridicat până la grinzile de sus şi a trecut capătul liber al cablului peste ele.
Sper că nu l-au drogat, nu, Ernest? N-aş vrea să nu ştie ce i se-ntâmplă.
Mie mi se pare destul de treaz.
Ballard a întins capul spre omul care vorbise. O să vă spun, a zis.
Să ne spui ce?
Unde sunt. Cadavrele. Ați zis că dacă vă spun o să-mi dați drumul.

Păi atunci mai bine te-apuci să ne spui.
Sunt în peşteri.
În peşteri.
Le-am pus în peşteri.
Poți să le găseşti?
Da. Ştiu unde sunt.
Ballard a intrat în grota care-i ținuse loc de casă însoțit de opt, zece oameni cu lanterne sau torțe în mâini. Restul au aprins un foc la gura peşterii şi s-au aşezat în cerc să aştepte.
I-au dat o lanternă şi s-au înşirat în spatele lui. Au coborât pe coridoare înguste care picurau, au traversat săli de piatră unde turle fragile se înălțau peste tot din podea şi un pârâu curgea în albia lui de piatră pierzându-se în întunericul orb.
Au mers în patru labe printre straturi de rocă decalate şi printr-o trecătoare îngustă, Ballard oprindu-se din când în când să-şi aranjeze manşetele la salopetă, însoțitorii lui se cam minunau.
Ai mai văzut aşa ceva?
Noi mai umblam prin peşterile astea vechi când eram mic.
Şi noi, dar nu ştiam de-asta de-aici.
Ballard s-a oprit brusc. Ținându-şi echilibrul cu un braț, cu lanterna în dinți, s-a cățărat pe o margine de stâncă şi a înaintat cu fața la perete, apoi a urcat iarăşi, prinzându-se de pietre cu degetele de la picioare ca o maimuță, şi s-a târât pe burtă printr-o fisură în stâncă.
Au stat şi s-au uitat la el cum dispare pe acolo.
Dar-ar dracii să dea dacă gaura aia nu-i groaznic de mică.
Stau şi mă-ntreb cum o să scoatem noi cadavrele alea în caz că le găsim.
Bun, să se cațere cineva acolo şi să mergem mai departe.
Uite-aici, Ed. Ține torța.
Primul bărbat a luat-o pe marginea stâncii şi s-a cățărat până la gaură. S-a întors într-o parte. S-a aplecat în față.

Dă-mi torța aia-ncoace.
Care-i problema?
Căcat.
Ce-i?
Ballard!
Numele lui Ballard s-a stins într-o succesiune de ecouri din ce în ce mai slabe în gaura în care dispăruse.
Ce e, Tommy?
Jegosu' ăla mic.
Unde e?
S-a cărat, pentru Dumnezeu.
Păi hai după el.
Nu pot să trec prin gaură.
Dar-ar dracii să dea.
Cine-i ăl mai mititel dintre noi?
Ed e, zic io.
Urc-aici, Ed.
L-au ridicat pe următorul bărbat şi acesta a încercat să se strecoare prin gaură, dar nu încăpea.
Îi vezi lumina sau ceva?
Căcat, nu, nimic, dracu' să-l ia.
Să se ducă cineva să-l aducă pe Jimmy. El poa' să intre pe-acolo.
Se uitau unii la alții cum stăteau adunați acolo în razele palide şi încrucişate ale torțelor.
Căcat.
Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?
Sigur că mă gândesc, ce dracu' îşi mai aduce cineva aminte pe unde am venit?
Of, băga-mi-aş.
Mai bine nu ne despărțim.
Crezi că gaura aia în care e acum mai are şi altă intrare?
Nu ştiu. Crezi c-ar trebui să lăsăm pe cineva aici de pază?
S-ar putea să nu-l mai găsim în veci.

Asta e foarte adevărat.
Am putea să lăsăm o lumină chiar aci în colțu' ăsta să pară că e cineva care aşteaptă.
Bine.
Ballard!
Jegosu' dracu'.
Las-o-n mă-sa. Hai să mergem.
Cine vrea să deschidă drumul?
Cred că pot să găsesc eu ieşirea.
Atunci ia-o-nainte.
Dar-ar dracii să dea dacă jegosu' ăsta mic nu ne-a luat de ultimii idioți.
Cred că ne-a luat cum ne-a văzut. Abia aştept să le povestesc băieților de-afară ce s-a-ntâmplat.
Poate ar trebui să tragem la sorți să vedem cui îi pică distracția să povestească.
Atenție la cap cu toții.
Îți dai seama ce-am făcut, nu?
Mda. Îmi dau seama ce-am făcut. L-am scos din puşcărie pe muistu' ăsta mic şi i-am dat drumu' să mai omoare şi alți oameni. Asta am făcut.
Exact aşa.
O să-l prindem noi.
S-ar putea să ne fi prins el pe noi. Mai ştii să fi trecut pe-aici?
Nu mai ştiu nimic. Mă țin şi io după omu' din fața mea.
TIMP DE TREI ZILE, Ballard a explorat peştera în care intrase în încercarea de a găsi o altă ieşire. I s-a părut că trecuse o săptămână şi era uimit că mai țin bateriile de la lanternă. Se obişnuise să tragă un pui de somn şi să se trezească şi s-o ia iar din loc. Nu găsea nimic altceva decât piatră pe care să doarmă şi somnul îi era scurt.
Spre sfârşit a început să bată lanterna de picior ca să reaprindă licărul portocaliu fără vlagă. A scos bateriile şi a

pus-o pe cea din spate în față. O dată a auzit voci undeva în spatele lui şi o dată i s-a părut că vede o lumină. S-a îndreptat spre ea prin întuneric, temându-se să nu fie luminile duşmanilor lui, dar n-a dat de nimic. S-a aşezat în genunchi şi a băut dintr-o băltoacă formată din apa care picura. S-a odihnit, a băut iar. A observat în cercul de lumină al lanternei peşti minusculi translucizi ale căror oase erau vizibile prin învelişul lor fragil de mică şi se profilau pe fundul de piatră puțin adânc al bălții. Când s-a ridicat, apa s-a mişcat în burta lui goală.

S-a cățărat ca un şobolan pe o pantă lungă şi alunecoasă, plină de noroi, şi a pătruns într-o sală lungă plină de oseminte. Ballard a dat ocol acelui osuar străvechi, dând cu piciorul în rămăşițe. Carcasele maronii şi corodate de bizon, elan. Craniul unui jaguar căruia i-a smuls ultimul canin rămas şi l-a pus bine în buzunarul de la piept al salopetei. În aceeaşi zi a ajuns la o prăpastie abruptă şi când a încercat s-o examineze cu lumina tot mai slabă a lanternei aceasta a căzut pe un perete umed care se termina în neant şi în noapte. A găsit o piatră şi a aruncat-o peste margine. A căzut fără zgomot. A căzut în linişte. Ballard se întorsese deja să ia alta pe care s-o arunce când a auzit la mare adâncime pleoscăitul aproape imperceptibil al pietrei în apă ca o pietricică în fântână.

Până la urmă a ajuns într-o sală mică din tavanul căreia cobora o rază subțire de lumină adevărată, naturală. Abia atunci i-a dat prin minte că mai trecuse poate, noaptea, şi pe sub alte deschizături spre lumea de sus fără să-şi dea seama.

Când s-a trezit era întuneric. A pipăit în jur până a dat de lanternă şi a apăsat pe buton. Un filament de un roşu palid s-a aprins în bec şi s-a stins lent. Ballard a rămas întins pe spate în întuneric şi a ascultat, dar singurul sunet pe care îl auzea era inima lui.

Dimineața, când lumina care intra prin fisură îi desena vag conturul, prizonierul somnoros părea aşa de contopit în trăinicia pietrei lui concave, încât ai fi zis că avea doar parțial dreptate cine îl considera un amarnic act de acuzare împotriva zeilor.

A muncit toată ziua, râcâind gaura cu o bucată de piatră sau cu mâna goală. Dormea, muncea şi iar dormea. Sau scotocea prin rămăşițele prăfuite ale unui cuib căutând o nucă hickory întreagă printre cojile tari ca osul cu canelurile lor în spirală curățate de carne de şoareci, urmele dinților precise şi curbate ca acele velarilor. N-a găsit niciuna, şi nici nu-i era foame. A adormit iarăşi.

Noaptea a auzit câini şi a strigat ca să-i cheme, dar ecoul imens al propriei voci în peşteră l-a umplut de spaimă şi n-a mai strigat. Auzea şoarecii gonind în întuneric. Poate aveau să-şi facă cuib în craniul lui, să-şi plodească puii minusculi, golaşi şi scânciți în cavitățile lobate care-i adăpostiseră creierul. Oasele lui lustruite de carne ca o coajă de ou, miriapode dormind în scobiturile lor golite de măduvă, coastele lui subțiri şi albe ca o floare de os în caverna întunecată de piatră. Avea motive să-şi dorească şi chiar îşi dorea ca o moaşă brutală să-l smulgă din temnița lui de stâncă.

Dimineața o pânză de păianjen se întindea între el şi cer. A luat o mână de pietricele şi le-a azvârlit în sus, spre crăpătură. Apoi iarăşi, până când orice urmă de pânză de păianjen a dispărut. S-a ridicat şi a început să sape.

S-a trezit cu capul sprijinit de perete şi ținând încă în mână unealta de piatră şi a săpat iar. Mai târziu în aceeaşi zi a desprins o lespede subțire de piatră şi a lăsat-o să cadă cu zgomot în gaură. Când a forțat-o să se desprindă s-a rănit la deget şi s-a aşezat ca să-l sugă, gustul de mucegai al pământului amestecându-se cu tinctura de rugină a

sângelui. Din gaură se cernea o țărână uscată. Vedea ramurile copacilor pe fundalul cerului.
S-a cățărat iarăşi acolo sus şi s-a apucat de lucru, ciocănind acum în piatră goală din care se desprindea strat după strat, Ballard folosindu-se de bucățile mai mari pentru a face pârghie şi a săpa. Înainte de lăsarea întunericului a scos capul prin pământ şi s-a uitat afară.
Primul lucru pe care l-a văzut a fost o vacă. Era cam la vreo treizeci de metri de el pe un câmp care se întindea dincolo de pădurea în care ieşise şi dincolo de vacă era un hambar şi dincolo de el, o casă. A pândit semne de viață în casă, dar n-a văzut niciunul. S-a lăsat jos la loc în groapa lui şi s-a odihnit.
Se făcuse întuneric de câteva ore bune şi era o noapte neagră când a ieşit în sfârşit din pământ. De-acum în casă erau lumini aprinse. S-a uitat la stele încercând să se orienteze, dar cerul avea un aspect diferit care lui Ballard nu-i inspira încredere. A tăiat-o prin pădure şi a sărit un gard şi a traversat un câmp până a ajuns la o şosea. Nu era niciun loc în care să fi stat vreodată. Văzând că în sus ducea spre munte a luat-o în cealaltă direcție şi în scurt timp a început să şchiopăteze slăbit, dar în stare să meargă, iar noaptea era frumoasă ca nicio alta şi în aer se simțea deja parfum uşor de caprifoi în floare. Se făceau cinci zile de când nu mâncase.
Nu ajunsese prea departe când un autobuz pentru transportul enoriaşilor la biserică a apărut în spatele lui. Ballard a zbughit-o în bălăriile de pe marginea drumului şi a rămas acolo pe vine la pândă. Autobuzul a zăngănit pe lângă el. Era luminat tot şi chipurile dinăuntru au defilat fiecare în rama lui cu geam, toate din profil. De pe ultimul scaun din spate un băiețel se uita pe fereastră, cu nasul lipit de geam. Nu era nimic de văzut afară, dar se uita oricum. Când a trecut prin fața lui Ballard i-a aruncat o

privire şi Ballard l-a privit la rândul său. Apoi autobuzul a luat curba şi a dispărut zăngănind. Ballard s-a urcat pe drum şi a pornit mai departe. Încerca să-şi aducă aminte unde îl mai văzuse pe băieţel când şi-a dat seama că băieţelul semăna cu el. Asta i-a dat un sentiment de nelinişte şi cu toate că încerca să alunge imaginea chipului de la geam aceasta nu voia să se şteargă.
Când a ajuns la autostradă a traversat şi a luat-o pe câmpurile de pe partea cealaltă. Şi-a croit drum împleticindu-se printre bulgării de pământ ai brazdelor proaspăt întoarse cu plugul şi a ajuns în cele din urmă la râu. Pădurea care se întindea de-a lungul râului era plină de gunoaie şi hârtii de la inundaţii, copacii plini de nămol şi de cuiburi enorme de resturi înţepenite sus printre ramuri pe fundalul cerului.
Când se apropia de oraş cocoşii deja cântau. Poate simţeau o destindere în întunecimea nopţii pe care călătorul n-o putea descifra, deşi continua să privească spre răsărit. Poate o prospeţime în aer. Pe tot cuprinsul ţinutului adormit cântau şi îşi răspundeau unul altuia. Acum ca şi odinioară. Aici ca şi în alte ţări. Se crăpase de ziuă când s-a prezentat la recepţia spitalului din comitat. Asistenta din tura de noapte tocmai venea pe coridor cu o cană de cafea în mână şi l-a găsit pe Ballard sprijinit de ghişeu. Un om subţire ca o bălărie, cu un singur braţ, înfăşat într-o salopetă prea mare şi acoperit din cap până-n picioare cu noroi roşu. Avea ochii înfundaţi în orbite şi înceţoşaţi. Ar trebui să fiu aici, a zis.
N-A FOST ACUZAT NICIODATĂ de vreo crimă. L-au trimis la spitalul de stat din Knoxville şi l-au pus într-o celulă la două uşi distanţă de un domn dement care deschidea craniul oamenilor ca să le mănânce creierul cu lingura. Ballard îl mai vedea uneori când erau scoşi la aer, dar n-avea nimic să-i zică unui nebun, iar nebunul amuţise de mult din cauza monstruozităţii crimelor sale. Zăvorul de la uşa lui de

metal era blocat cu o lingură îndoită şi Ballard a întrebat odată dacă era aceeaşi lingură cu care mânca creieri nebunul, dar n-a primit niciun răspuns.
A contractat o pneumonie în aprilie 1965 şi l-au transferat la spitalul universitar unde a fost tratat şi aparent şi-a revenit. L-au trimis înapoi la spitalul de stat Lyons View şi două zile mai târziu, dimineața, l-au găsit mort pe pardoseala celulei.
Cadavrul i-a fost trimis la facultatea de medicină din Memphis. Acolo, într-o cameră de la subsol, a fost conservat în formol, apoi transportat pe o targă pentru a-şi ocupa locul printre alte persoane decedate sosite de curând. A fost întins pe o lespede de piatră şi jupuit, eviscerat, disecat. Capul i-a fost deschis cu fierăstrăul şi i s-a îndepărtat creierul. Muşchii i-au fost desprinşi de pe oase. I-a fost scoasă inima. Intestinele i-au fost extrase şi comentate şi cei patru studenți care se aplecau deasupra lui ca nişte haruspicii din vechime au văzut poate în configurațiile lor monştrii şi mai răi ce aveau să vină. După trei luni, când cursul s-a terminat, Ballard a fost răzuit de pe masă într-un sac de plastic şi dus împreună cu alții ca el la un cimitir din afara oraşului unde l-au îngropat. Un preot de la facultate a oficiat o slujbă scurtă.
ÎN LUNA APRILIE A ACELUIAŞI AN un bărbat pe nume Arthur Ogle ara un câmp de pe înălțimi într-o seară când plugul i-a fost smuls din mâini. Abia a apucat să ridice ochii, că şi-a şi văzut cei doi catâri dispărând în pământ cu plugul după ei. S-a târât cu precauție până la locul unde îi înghițise pământul, dar acolo nu era decât beznă. Un vânt răcoros ieşea din pământ şi putea auzi, la mare adâncime, apa curgând. În ziua următoare doi băieți din vecini au coborât cu frânghii în dolină. N-au găsit niciodată catârii. Au găsit în schimb o sală în care trupurile mai multor

oameni erau aranjate pe lespezi de piatră într-o poziție de odihnă.
Spre seară şeriful-şef din comitatul Sevier cu două ajutoare de şerif şi încă doi bărbați au traversat câmpul de la vechiul magazin de arme al lui Willy Gibson unde-şi lăsaseră maşina şi au trecut pârâul şi au urcat pe vechiul drum de buşteni. Aveau cu ei lanterne şi colaci de frânghie şi câteva linţolii de muselină pe care era stanţat Proprietatea Statului Tennessee. Şeriful-şef din comitatul Sevier a coborât personal în dolină şi a examinat mausoleul. Corpurile erau acoperite cu adipoceară, un mucegai cenuşiu-deschis având consistența brânzei, întâlnit des la cadavrele din locuri umede, şi de-a lungul lor creşteau festoane de ciuperci uşoare cum cresc pe buştenii care putrezesc în pădure. Un miros acru umplea sala, un uşor iz de amoniac. Şeriful şi ajutorul de şerif au făcut un laţ dintr-o frânghie şi au trecut-o în jurul trunchiului primului cadavru de femeie şi l-au strâns tare. Au tras-o de pe lespede şi au târât-o pe podeaua de piatră a grotei şi de-a lungul unui coridor până într-un loc în care lumina zilei cădea pe peretele dolinei. Stând în acest trunchi pieziş de lumină, printre particulele de praf care dansau în aer, au strigat să li se arunce o frânghie. Când aceasta a fost lăsată în jos au legat-o de cea din jurul cadavrului şi au strigat iar în văzduh. Frânghia s-a întins şi prima moartă s-a ridicat în capul oaselor pe podeaua peşterii, mâinile care trăgeau frânghia aranjând umbrele ca nişte păpuşari. Cheaguri dintr-o substanță cenuşie şi spumoasă cădeau de pe bărbia cadavrului. Femeia urca legănându-se. Pielea îi cădea de pe trup în strânsoarea laţului. Nişte mucozități cenuşii picurau.
Seara un jeep a coborât drumul de buşteni trăgând după el o remorcă pe platforma căreia zăceau şapte cadavre înfăşurate în muselină ca nişte jamboane enorme. În timp ce înaintau în vale prin pădurea nou tăiată ulii de noapte

care se bucurau de întuneric s-au ridicat în fața lor din praful drumului bătând înnebuniți din aripi şi cu ochii roşii ca nişte rubine în lumina farurilor.

BIBLIOTECA POLIROM

A C T

„Un scriitor impresionant şi înzestrat, capabil să stârneas
pasiune pentru protagonist în ciuda faptelor sale abomin
The Sunda

„McCarthy urmăreşte decăderea înfricoşătoare a lui Lester
cu pasiune, tandreţe, expresivitate şi umor, care în moment
cele mai bune este în perfect acord cu ironia amară a Suc
The Times Literary Supp

„Asemenea romancierilor pe care îi admiră – Melville, Dost
Faulkner –, Cormac McCarthy a creat o operă a imagina
impunătoare şi mai profundă decât fiecare dintre cărţile
parte. Astfel de scriitori se luptă cu înşişi zeii."
The Washingt

ISBN 978-630-34
9 786303 44